

16th February 1955]

MR. SPEAKER :—“ In regard to the point whether we should have a debate on this or not, let the Leaders of Parties approach the Leader of the House and arrive at a decision. Then, they may let me know whether there is to be a debate or not.

“ We shall now resume discussion on the Report of the Select Committee on the Madras Plantations Agricultural Income-tax Bill, 1954. The hon. Member Sri V. R. Krishna Ayyar will speak now.”

SRI M. KALYANASUNDARAM :—“ May I know whether the one-hour debate on the subject given notice of by the hon. Member, Sri Nallasivam, will take place this evening? ”

MR. SPEAKER :—“ Yes, it will take place this evening.”

IV.—GOVERNMENT BILL.

THE MADRAS PLANTATIONS AGRICULTURAL INCOME-TAX BILL, 1954— *cont.*

SRI V. R. KRISHNA AYYAR :—“ Mr. Speaker, the broad principle of the Bill has been virtually and unanimously, barring a few dissentient voices, accepted by the entire House and we have proceeded to a stage further where the Bill has been referred to a Select Committee and the Report of that Select Committee is also before the House. But then, I should like to make a few observations regarding the apprehensions that we had when the matter was being referred to the Select Committee and how those apprehensions have been fulfilled in the course of its being sieved through the Select Committee.

“ The major point about all these taxation measures is that while a man makes a decent income or a large income on the non-agricultural front, he is subjected to a fairly heavy tax under the Indian Income-tax Act. If the same man makes an income and that an equally large income by agricultural activities particularly of the plantation variety, he now escapes the taxation altogether. The present Bill seeks to subject him to an equally heavy tax so that the State and the common weal may get on by taking away from these incomes a proportionate share or a particular share in order that the State's revenues may be kept going. While that is the basis, it is absolutely necessary that we should go fearlessly and forthright into the matter. What I find here is an amount of trepidation and, if I may be pardoned for saying so, an amount of timidity, in tackling the larger income groups by the imposition of a fairly steep and adequate rate of taxation. While we launch over to the neighbouring State of Travancore-Cochin, we find that even in that State where there are not many progressive taxation measures yet, super-tax is imposed upon incomes over Rs. 25,000. In a society on socialistic basis I presume that there is no tear shed upon persons getting an income of more than Rs. 25,000 and I believe that there is a *bona fide* intention to see that there is a

[Sri V. R. Krishna Ayyar] [16th February 1955]

socialistic pattern in our society. If that is the idea, if it is not a mere cynical phrase that is to be distributed and if we really mean to install a fairly firm and *bona fide* foundation of a socialistic pattern, nobody need waste sympathy upon persons who make incomes over Rs. 25,000. If we make a realistic approach to the problem, it is fairly apparent that the bodies or persons who make an income over Rs. 25,000 are largely the vast plantation companies which are mainly foreign-owned. While indigenous industries are being neglected and while indigenous efforts in agriculture are being taxed, there should be absolutely no sympathy and no mercy shown to foreign companies which exploit our soil and make huge incomes but still are let off with a light tax. When we go into the corresponding enactment of the Travancore-Cochin State we find that on incomes above Rs. 25,000 there is a fairly mild taxation by way of super-tax going up to six annas in the rupee while here there is absolutely no such taxation in the case of persons earning more than Rs. 25,000 except at the rate they pay if they make an income of Rs. 25,000.

(Deputy Speaker in the Chair.)

“ Similarly, we find that persons who make an income over Rs. 25,000 on the non-agricultural front are subjected to a fairly heavy tax under the Indian Income-tax Act. Why should there be this softness and this tender discrimination in favour of those planters who make huge incomes? Why should there be this sympathy shown to foreign-owned estates? Because by and large the bodies or entities which make these huge incomes are the large estates owned by foreign companies. I, therefore, submit to this House that there is absolutely no justification for deleting one of the sanest provisions found in the original Bill, namely, the provision for imposition of super-tax. That provision should be restored because thereby we take what is Government's due, that is, a person who makes a huge or large income over Rs. 25,000—a dizzy income, shall we say—is to be steeply taxed.

“ Secondly, the incidence of taxation is not to damp or otherwise impede indigenous effort in agriculture. On the other hand, it is only to fall largely upon foreign-owned estates. Not that I say that foreigners should be heavily taxed because they happen to be foreigners. May be we have to do that. Various countries are doing that. There is no reason why we should not do that so that our people may be able to develop better. But, certainly, there is no reason why we should err on the wrong side and show this kindness to foreigners and see that small income groups are taxed and high income groups are let off lightly? For these reasons, we should have the provision for imposition of super-tax that was found in the original Bill, an important and attractive feature in the Bill and a feature which we find in various other agricultural income-tax measures like the one in the Travancore-Cochin State, and the present blemish which has been cast only at the Select Committee stage should be rectified by the House.

16th February 1955] [Sri V. R. Krishna Ayyar]

“ Then, while we can augment our revenues substantially by tackling these large income groups, we can also show more generosity to persons who deserve it. The small estate-holders should not be taxed. Particularly in Malabar if one goes round, one can easily see a five-acre coffee garden. It is something which the ordinary common man may have as an annexe to his own house. The five-acre limit now mentioned is far too small. We should have a broader and larger amount of exemption. What has been suggested in the dissenting minute is something which can be said to be reasonable. I, therefore, endorse what has been said therein, namely, that five acres should be doubled to 10 acres for the purpose of exemption and that a proportionate extent in the case of lands on which other crops are raised should also be exempted from this tax. Such exemption will mean that this Legislature is really behind the poorer classes, behind the ryots of the ordinary kind, and that it is going to make up the loss by taxing the larger income groups. Thereby we may not lose at all if we take an overall picture of the whole thing because what may be lost will be very little since the taxation rates for lands below ten acres will be very small and the ryots will be poor and small cultivators.

“ If we exempt them that means we would be earning the goodwill of the common people. By doing this ordinary ryots would not be oppressed by these taxation measures. We can take larger slices from the incomes of richer people, we can impose a higher rate of tax on richer income groups and by doing so we would really be implementing what has been contemplated in the Resolution on Socialist pattern of society and the Directive Principles of the Constitution, namely, distribution of resources so that there might be better equalisation and everybody may have adequate means of livelihood. So I submit that the spirit of the Bill will be completely lost if we allow this Bill to be passed as it is. The original Bill was much better. As I said earlier there must be exemption for smaller income groups. There is also another reason why they should be exempted from this taxation measure. These taxation officers are severe and indignant and go into the matter thoroughly wherever they have to tackle small cultivators. They meticulously examine the accounts of the smaller owners while the bigger groups, the bigger sharks, escape. These people are timorous in tackling the richer people. These small owners will, therefore, suffer oppression at the hands of the tax-gatherers. The small cultivators in hilly areas like Wynaad and other areas in the State are backward and they may not be able to stand up to oppression and argue out their rights. It is, therefore, fair to suggest that these small owners should be exempted from taxation and thereby saved from the harassment of taxation officers. I, therefore, suggest that we would do well to raise the exemption limit and also step up the rates for the higher income groups over Rs. 25,000 and restore the super tax.

12-20
p.m.

“ I have referred to some of the main unsatisfactory features of the Bill. There are one or two minor features such as the appeal provision and the like. There is a provision made for the setting

[Sri V. R. Krishna Ayyar] [16th February 1955]

up of an appellate tribunal. Obviously, it would be located at Madras. A small ryot who wants to have his case heard on appeal will have to come to Madras putting himself to a lot of difficulties. That is why I say we should tax only the larger income groups and not the small cultivators. They must be let off. For this necessary amendments in the Bill have to be made. There has been a dissenting minute attached to the Report of the Select Committee, the sense and spirit of which appears to be in the right direction. I endorse it and with the amendments suggested there this Bill may go ahead. The Bill is generally welcome but it has its blemishes which really show that there is the inclination on the part of the Government to bow down before vested interests. That twist must be taken away. It should be a fair and square measure which can be placed before the common people, the ordinary people. The larger income earning groups should be shown no quarter, no mercy. They should be taxed adequately, rigorously so that we may be able to augment the revenue of our State which is in sharp deficit."

* RAJA MUTHIAH CHETTIAR OF CHETTINAD :—" Mr. Deputy Speaker, Sir, while I should like ordinarily to say a good word about the reasonableness of the Bill that has emerged from the Select Committee, I still hold the view strongly that the basis of taxation is totally wrong and against the interests of the Government themselves. They must think over the mistakes they have committed. If they really want to collect money they could have done it easily instead of improving this elaborate machinery, this 'thakrar' machinery. They could easily collect the money if they had adopted the acreage basis and increased or decreased the rate year after year. They have adopted it only to a certain extent for the purpose of exempting certain minimum holdings. I am afraid they have not done the correct thing by the ordinary small planters. The object of the Government is to encourage small owners to take to this industry. As a matter of fact, there are a number of 'kanganis' and 'maistries', those who have worked for 20 and 30 years in plantations. They have saved some money and acquired some 10 to 40 acres and are living under the care of the Estate Superintendents and Managers who have been kind to them. The Estate Managers and Superintendents are still kind to these people. But the Government are not encouraging them to become owners by this Bill. I still feel that it is not too late for the Government to consider this aspect of the matter. The Government must encourage these small owners of tea, coffee, cardamom and rubber estates. If they exempt such small owners they will really encourage thereby the workers connected with the industry. These 'kanganis' and 'maistries' might have saved some money and if they are exempted, they may put their money into the industry. In Ceylon, if Government would study the conditions of workers there, they will find it is a noteworthy fact that adjoining big estates, there are a few villages which have not been taken into the big estates. Most of the 'kanganis' there own 10 to 40 acres of land. I know number of cases where a

16th February 1955] [Raja Muthiah Chettiar of Chettinad]

'kangani' owning about 10 acres in the first instance, in the course of 20 or 30 years, he and his children have acquired 60 or 70 acres of land. This kind of ownership should be encouraged here also. I do not think this Bill will encourage such a thing happening. Therefore, I would request the Hon. Minister in charge of the Bill to reconsider this aspect of the matter. It is not too late to do so. They can exempt owners of 20, 30 or 40 acres. They can put in the Bill an omnibus clause taking power for the Government to exempt from time to time plantations up to a certain limit. They cannot make up their mind today on the floor of this House in this regard. Let them now say that what they have stated is only provisional, and that it would be modified by necessary notifications. If they did this they will realise from experience that a number of small owners have been encouraged to own 20, 30 or 40 acres of tea, coffee or rubber plantations. The income from these small estates will not be sufficient to maintain the family of the owners if they want to keep the plantations in good condition. It is essential to keep the plantations in good condition, whether big or small.

" Besides this I feel this elaborate machinery and the number of clauses that have been introduced into the Bill making it a booklet almost, is quite unnecessary. As I said the amount required by the Government could be easily collected. I am not going into the question whether the amount that would be collected under this Bill would be sufficient to meet the requirements of the Government or not. I have already said that Government do not require this money at all. I have referred to this matter at an earlier stage. It is too late now to speak on that aspect of the matter. Let the Government collect the money. Let them collect it in a simple manner. They have so to say introduced the procedure adopted for the collection of income-tax which is quite unnecessary. They can as well get the money by levying a particular rate of tax on the acreage basis whether it is tea, coffee or rubber plantation. I repeat that all this elaborate procedure would lead to lot of litigation and lot of wrangling between the departments and the planters.

" It has been suggested by some hon. Members that the super-tax should be put in, in the Bill. I may say, in this connexion, that the plantation industry in South India has not yet provided enough amenities for the labourers as in Ceylon. They are willing to provide these amenities. But if you tax them more and more I am sure they will not be in a position to provide these amenities. There will not be that incentive on their part to provide all the amenities to the labourers. I have seen many estates in Ceylon. I have also seen many estates in this part of our country. The amenities such as housing, etc., provided for labourers in these estates are insufficient compared to those provided in estates in Ceylon. They are just now moving in the right direction and if the Government levy higher rates of taxes they may say, it may not be possible for them to provide these amenities. Just at the time

[Raja Muthiah Chettiar of Chettinad] [16th February 1955]

when the plantation industry is thinking of providing more amenities for the labourers engaged in the industry, I feel it is a good thing that the Government have done in dropping the provision relating to levy of super-tax from the Bill. If the Government want more money, it will not take much time for them to revise the proposed tax of Re. 0-5-6 in the rupee to Re. 0-6-6 or Re. 0-7-6 in the rupee. Let them do it, and it is also possible. But there is no charm in calling a tax super-tax, income-tax and all that. The Government can collect money, calling it by any name they like.

12-30
p.m.

“ Therefore, for the present the Government have done the right thing in dropping the proposal to levy super-tax so as to enable the plantation industry to do the right thing for the labourers. I think the plantation industry has understood the seriousness of the situation and they are making a big move in the matter of providing housing and other amenities in a larger measure to the labourers. I do hope that this Bill will be worked in a smooth way and the co-operation of the planters and the concerned department would be forthcoming. There cannot be any doubt about it. If there is any hardship, the persons who would suffer most will certainly be the hundreds and thousands of labourers who will not get any amenities. I am not saying this just for the sake of pleasing labourers.”

SRI M. KALYANASUNDARAM:—“ Sir, I have to bring to the notice of the hon. Member that any amount spent on labour is exempted from this tax.”

* RAJA MUTHIAH CHETTIAR OF CHETTINAD:—“ I know that. Apart from that exemption, there is the question of psychological feeling also in this matter. If the rate of taxation is not heavy or if the method of taxation is simple, it will have the effect of persuading the owner of the estate to provide more amenities to the workers. I agree with the hon. Deputy Leader of the Opposition that even now the plantation owner is not prevented from providing more amenities to them but there will be greater incentive to do so when the taxation is not heavy. As far as this Bill is concerned, the rate of taxation proposed is not very heavy. I do not suggest that the rate of five annas and six pies in the rupee is very heavy. But my point is that instead of levying this rate of taxation, they could easily collect the tax by adopting the acreage basis. Instead of exempting 10 or 15 or 20 acres from the provisions of this Bill, they could have taken the total acreage of an estate and divided it by a certain number. We know arithmetic and we could easily do it. We could have avoided all this elaborate machinery, this ‘*Thakrar*’ machinery. But the Government have yielded to some planters in this respect. The planters have committed a mistake in not agreeing to this proposal. That is my honest opinion. The Hon. the Finance Minister was good enough and even prepared to give option in respect of this matter though not in this House. But subsequently I think, some of the planters

16th February 1955] [Raja Muthiah Chettiar of Chettinad]

did not agree to this acreage basis and the Government gave it up. I do not know why they have given it up. If they feel that it is good they ought to have insisted on it and ought not to have yielded to some planters on this issue."

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—"The '*upasi*' which, as an organization gave evidence before the Select Committee, was not agreeable to this proposal and not merely individual owners."

*** RAJA MUTHIAH CHETTIAR OF CHETTINAD** :—"I know that. They have done a mistake in not agreeing to it. Now I would request hon. Members of this House to consider the mistake that has been done by the planters. It may be that they have been wrongly advised about it. I do not know why the Government have agreed to the position taken up by the *upasi*. The *upasi* would also like to have no taxation at all but will the Government agree to that proposition? No, they will not do so. It may be too late for me to suggest the proposal of acreage basis. But it is not too late for the Government to accept it. It would be definitely better if they accept it as they need not set up such an elaborate machinery for the Government to accept it. It would be definitely better if not only earn more money but will also allow the industry to prosper."

*** SRI R. KRISHNAN** :—"മിസ്റ്റർ സ്പീക്കർ, സർ, ഈ ബില്ലിനെ പൊതുവെ സാധാരണ ചെയ്യുന്നതോടൊപ്പം ഈ ബില്ലിൽ അടങ്ങിയിട്ടുള്ള വ്യവസ്ഥകൾ മാത്രം പോര, തോട്ടം ഉടമകളെ ശരിയ്ക്ക് കാട്ട് ചെയ്യാനുള്ള ഒരു നിയമമാക്കി ഇതിനെ രൂപാന്തരപ്പെടുത്തണമെന്നുള്ള എന്റെ അഭിപ്രായം ഞാൻ ഗവണ്മെന്റിന്റെ മുമ്പിൽ വച്ചുകൊള്ളട്ടെ. ഈ തോട്ടം വ്യവസായത്തിന്റെ നിലയെന്തെന്ന് പരിശോധിച്ചാൽ അതു സാധാരണ മറ്റു വ്യവസായങ്ങളെപ്പോലെ അല്ലെങ്കിൽ കാനോൻ സാധിക്കും. വിലപിടിച്ച് യന്ത്രസാമഗ്രികളെ അതുപോലുള്ള മറ്റു പകരണങ്ങളെ പരിസ്കൃത സിന്തിച്ചുള്ളവ തോട്ടങ്ങൾക്കുവശമില്ല. വളരെയധികം കൊള്ളലാഭമടിക്കുന്ന തോട്ടമുടമകളാണ് നമ്മുടെ നാട്ടിലുള്ളത്. 25 ലക്ഷം ഉഷ്ണിക ഭൂമിധനം ഇറക്കി പത്തു കൊല്ലംകൊണ്ട് 97 ലക്ഷം ഉഷ്ണിക ലാഭമുണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ള തോട്ടമുടമകൾ നമ്മുടെ നാട്ടിലുണ്ട്. വിശേഷിച്ചും വെള്ളക്കാരായ തോട്ടമുടമകൾ അതേ സമയം തോട്ടം തൊഴിലാളികളുടെ സ്ഥിതി എന്താണ്? തോട്ടം തൊഴിലാളികൾക്ക് പുരുഷന് 1 ക. 7 റൂ. കുറഞ്ഞ കൂലി നിശ്ചയിച്ചിട്ടുണ്ട്. പക്ഷെ ഒരു ദിവസം 1 ക. 7 റൂ. കൂടി പകരം മൂന്നു ദിവസത്തോളം പോലും 1 ക. 7 റൂ. കൂലി കൊടുക്കാത്ത ധാരാളം തോട്ടക്കാരുണ്ട് നമ്മുടെ രാജ്യത്ത്. മലമ്പാറിലെ സീതാർഗുണ്ടി; അമാൽഗേറഡ് മുതലായ എങ്ങനെയെങ്കിലും ആനന്ദന നേരിട്ട സന്ദർഭിച്ച് സ്ഥിതിഗതികൾ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ട്. നിയമ മനുസരിച്ചുള്ള കുറഞ്ഞ കൂലി തൊഴിലാളികൾക്ക് കൊടുക്കുന്നില്ല. തൊഴിലാളികൾക്ക് നിയമപ്രകാരമുള്ള മറ്റു യാതൊരു ആനുകൂല്യങ്ങളും ഈ തോട്ടങ്ങളിൽ കിട്ടുന്നില്ല. ബോണസ് കൊടുക്കുന്നുണ്ട്, ഔദ്യോഗിക സൗകര്യം ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ട്, വീടു നിർമ്മിച്ചു കൊടുക്കുന്നുണ്ട്. എന്നിങ്ങനെ ബുദ്ധിമുട്ടിൽ കണക്കെഴുതി വെച്ചുകയലാതെ തൊഴിലാളികൾക്ക് യഥാർത്ഥത്തിൽ യാതൊരു ആനുകൂല്യങ്ങളും ചെയ്യുകൊടുക്കുന്നില്ല. ഇതൊന്നും തൊഴിലാളികൾക്ക് കൊടുക്കുന്നില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, തൊഴിലാളികളുടെ നേരെ പല തരത്തിലുള്ള മട്ടന നടപടികളും ഈ തോട്ടം മുതലാളിമാർ എടുത്തുവരുന്നുണ്ട്. തൊഴിലാളികൾ ഒന്നിച്ചു പോകുന്ന അവരടെ അധികാരികൾക്കുവേണ്ടി വാടിക്കാൻ ഇടയാക്കുന്നു. തൊട്ടുള്ള ഉദ്യോഗസ്ഥർക്കു തോട്ടം ഉടമകൾ പല അടവുകളും പ്രദാനം ചെയ്യുന്നുണ്ട്. തൊഴിലാളികൾ സാഹസിക്കുന്നതിനെ തുരങ്കം വയ്ക്കുന്നതിനുള്ള സകല അടവുകളും ഈ തോട്ടം ഉടമകൾ പ്രദാനം ചെയ്യുന്നുണ്ട്. കൂലി കൂടുതലോ മറ്റൊരു ആനുകൂല്യങ്ങളോ ആവശ്യപ്പെടുന്ന തൊഴിലാളികൾക്ക് അടിയും ചെലവും ഉണ്ടാകുമെന്നുള്ളതായി കിട്ടുന്നില്ല."

12-35
a.m.

[Sri R. Krishnan] [16th February 1955]

രോട്ടം തൊഴിലാളികളുടെ സ്ഥിതി എന്താണെന്നു പുറമേനിന്നു ആരെങ്കിലും പോയി അന്വേഷിക്കുമെന്നു വെച്ചാൽ രോട്ടം ഉടമകൾ അവരെ കടത്തി വിടുകയില്ല. അത്രയ്ക്കു വലിയ ബന്ധമാവുന്നുണ്ട് രോട്ടങ്ങളിൽ. അന്യർക്ക് രോട്ടങ്ങളിൽ പ്രവേശനമില്ല. ഇതാണ് രോട്ടങ്ങളിലെ തൊഴിലാളികളുടെ സ്ഥിതി.

“ഇനി ആദായത്തിന്റെ കാര്യം പരിശോധിച്ചാൽ, ഏറെയും കൂടുതൽ ആദായം കിട്ടുന്നത് തേയിലത്തോട്ടങ്ങൾക്കാണ്. തേയില കൃഷി ചെയ്യുക എന്താൽ മൂന്നാം കൊല്ലത്തിൽ ആദായം കിട്ടിത്തുടങ്ങുകയായി. ഒരു തേയില ചെടിയിൽനിന്ന് 60 കൊല്ലം ആദായം കിട്ടും. ഉറപ്പികൾക്കു അഞ്ചരയണ വരെ ആണ് ഇപ്പോൾ നികുതി നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ട് തേയിലത്തോട്ടക്കാർക്ക് യാതൊരു ബുദ്ധിമുട്ടും ഉണ്ടാകാൻ പോകുന്നില്ല. ഈ അഞ്ചരയണ പോൾ വത്തരയണ വരെ എങ്കിലും ചുരുങ്ങേണ്ടതാണെന്നാണ് എന്റെ അഭിപ്രായം. അത്രയ്ക്കു കൊള്ളലാഭമാണ് തേയിലത്തോട്ടക്കാർ എടുത്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. നമുക്കു പാലപ്പട്ടണതൊഴിലാളിയുടെ രക്തമുററിലാഭമുണ്ടാകുകയാണിരിക്കയാണു തേയിലത്തോട്ടക്കാർ. തൊഴിലാളികൾ കൊടുക്കേണ്ട യാതൊരു ആനുക്രമ്യങ്ങളും ചെയ്യുകൊടുക്കുന്നില്ല. മദ്യം കൂറുപോളം ഉണ്ടുതാനും. ഒരു കോടി രൂപകി മുടക്കിയാൽ 15 കൊല്ലം കൊണ്ട് പത്തുകോടി ഉറപ്പികൾ സമ്പാദിക്കാൻ സാധ്യമായുള്ള വ്യവസായമാണ് രോട്ടങ്ങൾ ചെയ്യുന്നത്. മറ്റു വ്യവസായങ്ങളെപ്പോലെ ഇതിന് വലിയ ചെലവൊന്നുമില്ല. വലിയ വിലപിടിച്ച യന്ത്രസാമാനങ്ങൾ ആവശ്യമില്ല. ഫാക്ടറി നടത്തുന്നതിനും അത്ര വലിയ ചെലവൊന്നുമില്ല. നാട്ടിൻ പുറത്തുനിന്നു കർഷകർ പലത്തരത്തിൽ പ്രയോജിപ്പിച്ചു തൊഴിലാളികളെ കടത്തി കൊണ്ടുപോകുന്നു. അവിടെ ചെലവു കഴിഞ്ഞാൽ അവനെ പിന്നെ യാതൊരു ശമ്പളവുമില്ല. പുറത്തുപോവാൻ പോലും അനുവദിക്കുകയില്ല. കന്നുകാലിയെക്കാളും ചോരയായ, രീതിയിലാണ് പിന്നെ അവനോടു പെരുമാറുന്നത്. കുറേ അഡ്വക്കേറ്റുപണവും ഒരു കമ്പളിയും കൊടുക്കും. അവനെ താങ്ങിക്കൊണ്ടുള്ള കെട്ടിടം കാലത്തൊഴുതിനേക്കാൾ മോശമായിരിക്കും. മണ്ണു തടിച്ചും കൊണ്ടുള്ള ഒരു വൃത്തികെട്ട് കടൽ; അന്നു തൊഴിലാളികൾ കൊടുക്കുന്ന വീട്. മഴയിൽനിന്നോ മഞ്ഞിൽനിന്നോ രക്ഷനേടാൻ പോലും പറമ്പു തല്ല. തൊഴിലാളികൾ രോഗം പിടിപെട്ടാൽ ചികിത്സകളെ യാതൊരു സൗകര്യങ്ങളുമില്ല. മുതലാളി കൂലിക്കൊടുത്തില്ലെങ്കിലും അധർമ്മം ചെയ്യാൻ സാധ്യമല്ല. കൂലി ചോദിച്ചാൽ മദ്യമാണ് കിട്ടുക. കെട്ടിത്തൂക്കിയിട്ടു മദ്യം സമ്പ്രദായം പോലും ഇന്നും പല രോട്ടങ്ങളിലും നടപ്പിലുണ്ട്. ബുക്കിൽ കള്ളക്കണക്കെഴുതിവെക്കുകയല്ലാതെ തൊഴിലാളി കയ്യാക്കപ്പെട്ട യാതൊന്നും കൊടുക്കുകയില്ല. അങ്ങനെയുള്ള ഭയങ്കരമാരായ ഉര രോട്ടം ഉടമകൾ യാതൊരു സൗജന്യവും അർഹിക്കുന്നില്ല. നൂറുമാർക്കു അധർമ്മം നികുതി പിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു യാതൊരു ഭോഷപ്പുമില്ല. തീരെ ചെറിയ മുതലാളിമാരെ ഈ നികുതിയിൽനിന്ന് ഒഴിവാക്കുന്നതിന് ഞങ്ങൾ എന്തിനും. പത്തു ഏക്കർ വരെയുള്ള തേയിലത്തോട്ടങ്ങളെ ഒഴിവാക്കുന്നതുകൊണ്ടു തരക്ഷേപിപ്പാൻ അഭിപ്രായമാണ് എനിക്കുള്ളത്. കാപ്പി, റബ്ബർ മുതലായ രോട്ടങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഒരു മുപ്പതേക്കർ വരെയുള്ളതെല്ലാം കുമ്പാക്കിയോളം തരക്ഷേപിക്കണമെന്നാണ് എനിക്കു അഭിപ്രായമുണ്ട്. വൻകിട മുതലാളിമാർക്കു യാതൊരു ഭയവും കാണിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. കോടിക്കണക്കിന് കൊള്ളാഭവമുണ്ടാകാൻ തുടങ്ങിയതുകൊണ്ടു കൂടുതലാണ് അവർ. അവരിൽനിന്ന് ഉറപ്പികൾക്ക് 5 1/2 ന്ന വസുലാക്കിയാൽ പോലും, 10 1/2 അണയെങ്കിലും വസുലാക്കുന്ന മന്നാണ് എന്റെ അഭിപ്രായം.

“ഇന്നാട്ടിലെ രോട്ടങ്ങളുടെ സ്ഥിതി പരിശോധിച്ചാൽ, 50 ശതമാനത്തിലധികവും വെള്ളക്കാരുടെ മൂലധനം മുടക്കിയിട്ടുള്ളതാണെന്നു കാണാൻ സാധിക്കും. വെള്ളക്കാരായ മുതലാളിമാരോടു നാം യാതൊരു ഭയവും കാണിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. ഇതാലെ ഒരു ബഹുമാനപ്പെട്ട മെമ്പർ പറയുകയുണ്ടായി സോഷ്യലിസ്റ്റ് വ്യവസ്ഥാനിരീക്ഷകന്മാർക്കു വാദിക്കുന്നവർ ഇന്ത്യൻ വ്യവസായത്തെയും വിദേശവ്യവസായത്തെയും ഒരുപോലെ തന്നെ കണക്കാക്കണമെന്നു. ഇതു എന്തു സോഷ്യലിസമാണെന്നു എനിക്കു അറിഞ്ഞുകൂടാ. നമുക്കു തൊഴിലാളികളുടെ രക്തം ഉററിയെടുത്തു കോടിക്കണക്കിന് ലാഭമുണ്ടാക്കി മരുന്നാട്ടിലേക്കു കടത്തിക്കൊണ്ടു പോകുന്നതിനെ തടയണമെന്നു പറഞ്ഞാൽ അതു സോഷ്യലിസത്തിനെതിരാണ് അതെന്നു പറയണം. അതേ സോഷ്യലിസമാണെന്നു എനിക്കു മനസ്സിലാക്കുന്നത്. ഇന്നാട്ടിലെ മുതലാളിമാരാണ് ഇങ്ങനെ ലാഭമുണ്ടാക്കി കൂട്ടിവെക്കുന്നതെങ്കിൽ നമുക്കു ഭാവിയിൽ പിടിച്ചെടുക്കാൻ സാധിക്കും. നേരെ

മരിച്ചു വെള്ളക്കാർ മരുന്നാട്ടിലേക്കു കടത്തിക്കൊണ്ടുപോയാൽ നമുക്കെന്താണ് ഗുണ ? അതുവകാങ്ങ് നാട്ടുകാർ ഉണ്ടാക്കുന്ന ലാഭത്തേയും വെള്ളക്കാരെടുക്കുന്ന ലാഭത്തേയും ഒരു വേലവെല കണക്കാക്കുന്നത് ശരിയല്ല. ഇന്ന് എത്ര കോടി ഉറപ്പികൾ ഘണ്ട് ഇങ്ങനെ പുറത്തുപോകുന്നതെന്നുതന്നെ തിട്ടമില്ല. ഈ ദാരുണങ്ങളുടെ കണക്കുകളെല്ലാം ശരിക്കൊന്ന വരിശേഷിയുന്ന് ഏഴ്നൂറ്റാളെയ്ക്കു കൈമാറ്റമെന്നാണ് ഞാനു പറയുന്നത്. അതിനുള്ള ഏറ്റാടുട്ടി ആവശ്യമാണ്.

“வருமான வரிக்குட்பட்ட வருமானத்துடன் விதிவிலக்குப் பெற்ற வருமானம் எவ்வளவிருந்த போதிலும் அவருடைய வருமான வரி மாறக்கூடாது. ஆனால் மேலே காட்டியுள்ளதிருந்து ஒரு நபருக்கு வருமான வரிக்குட்பட்ட வருமானம் மாத்திரம் இருந்தால் அவர் செலுத்த வேண்டிய வரியைக் காட்டிலும் அந்த வருமானத்துடன் விதிவிலக்குப்

[Sri P. S. Krishnaswamy Ayyangar] [16th February 1955]

பெற்ற வருமானமும் அவருக்கு இருந்தால் அவர் அதிக வரி செலுத்த வேண்டி வருகிறது அதாவது விதிவிலக்குப் பெற்ற வருமானத்தின் பேரிலும் வரி விதிப்பதாக ஆகிறது. கிளாஸ் 10-ல் விதிவிலக்கு item களைச் சொல்லிவிட்டு இந்த சப்-கிளாஸ் (2)-ஐப் பார்த்தால் அதே விதிவிலக்குக்குள் பட்ட item-களுக்கும் வரி விதிப்பதாக ஆகிறது. இந்த முறண்பாட்டை கனம் மந்திரியவர்கள் கவனிப்பார்களாக. இது கணக்கு சம்பந்தப்பட்ட சிரமான விஷயமாக இருப்பதால் புரியும்படி சொல்லுகிறேனே என்று எனக்கே சந்தேகமாக இருக்கிறது.

“மறுபடி கிளாஸ் 8-ஐயும் கவனிப்போம். அதின் சப்-கிளாஸ் (b)-யில் ஒரு நபரின் பூரா வருமானத்தின் ஒரு பாகத்தை கோர்ட் ஆப் வார்ட்ஸ் பெற்று வரும் சந்தர்ப்பம் குறிப்பிடப்படுகிறது. மொத்த வருமானத்தில் கோர்ட் ஆப் வார்ட்ஸ் பெறும் வருமானத்தினுடையவும் ஷே குறிப்பிட்ட நபர் நேரில் பெறும் வருமானத்தினுடையவும் விகிதாசாரப்படி (rateable ஆக) வரியும் பிரித்து வசூலிக்கப்படுமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

“உதாரணமாக நபரின் மொத்த வருமானம் ரூ. 8,000 என்றும் அதில் கோர்ட் ஆப் வார்ட்ஸ் பெறும் வருமானம் ரூ. 2,000 என்றும் வைத்துக்கொள்வோம். மொத்த வருமானம் ரூ. 8,000-க்கு வரி (முதல் படி ரூ. 1,500-க்கு வரியில்லை, 2-வது படி ரூ. 3,500-க்கு வரி, ரூ. 164-1-0. 3-வது படி ரூ. 3,000-க்கு வரி ரூ. 281-4-0) மொத்தம் ரூ. 445-5-0 ஆகிறது. மொத்த வருமானத்தில் கோர்ட் ஆப் வார்ட்ஸ் பெறும் வருமானம் $\frac{1}{4}$ பங்காக இருக்கிறது. ஆகவே கிளாஸ் 8 (1) (b) பிரகாரம் கோர்ட் ஆப் வார்ட்ஸ் செலுத்தவேண்டிய வரி ரூ. 445-5-0-ன் $\frac{1}{4}$ பங்காகிய ரூ. 111-5-3 ஆகியிருக்கிறது. ஆனால் மொத்த வருமானத்தை கவனியாமல் கோர்ட் ஆப் வார்ட்ஸ் பெறும் வருமானத்தை மாதிரிப் எடுத்துக்கொண்டு அதின் பேரில் ஷேடியூல்படி ஏற்படும் வரியைப் பார்ப்போம். கோர்ட் ஆப் வார்ட்ஸ் பெறும் வருமானம் ரூ. 2,000-த்தின் பேரில் வரி (முதல் படி ரூ. 1,500-க்கு வரியில்லை, 2-வது படியிலுள்ள ரூ. 500-க்கு வரி ரூ. 23-7-0) மொத்தம் ரூ. 23-7-0 ஆகிறது. கிளாஸ் 8 (1) (b) பிரகாரம் கணக்கிட்டால் கோர்ட் ஆப் வார்ட்ஸ் செலுத்த வேண்டிய வருமான வரி ரூ. 111-5-3 ஆகிறது. ஆனால் ஷேடியூல் பிரகாரம் கணக்கிட்டால் அது செலுத்தவேண்டிய வரி ரூ. 23-7-0 ஆகிறது.

“இந்த வித்தியாசங்களை கவனித்தார்களா என்று தெரியவேண்டியிருக்கிறது.

12-50
p.m. “இப்படிப்பட்ட சில முரண்பாடுகளுள்ள விதிகளை தயாரித்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் அதை கவனிக்கவில்லை போல் தோன்றுகிறது. இப்படிப்பட்ட சந்தேகங்களுடன் இந்த விதிகள் இருக்க வேண்டும் என்று அவர்கள் கருதினால் எனக்கு ஆட்சேபணை இல்லை.

“இன்னும் ஒரு அம்சம். 9-வது செக்ஷன் எடுத்துக் கொள்ளுவோம். இப்பொழுது அரசியல் திட்டத்தில் ஸ்திரீ புருஷர்களுக்குள் பாகுபாடு இருக்கக் கூடாது என்று இருக்கிறது. இப்பொழுதுள்ள 9-வது ஷரத்தை பார்த்தால் ஸ்திரீ புருஷர்களுக்குள் பாகுபாடு ஏற்படுத்தியிருப்பதாகத் தோன்றுகிறது. அவர்களுக்குள் ஸ்திரீயை தாழ்த்தப்பட்டிருப்பதாகவும் தெரிய வருகிறது. உதாரணமாக ஒருவருடைய வருமானத்தைக் கணக்கிடும்போது அவருடைய சம்சாரத்தின் வருமானத்தையும் கணக்கில் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று சொல்லியிருக்கிறது. அதில் பிரதானம் புருஷருக்கு தான் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஸ்திரீகளும் சாதாரணமாக யஜமானர்களாக வரக்கூடும். புருஷர்கள் தான் யஜமானர்களாக இருப்பார்கள், பெண்கள் இருக்க மாட்டார்கள் என்பதில்லை. இப்பொழுது இருக்கும் விதிகளின்படி பெண்களுக்கு தாழ்ந்த அந்தஸ்து கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அப்படி இல்லாமல் “her husband's income will also be taken into consideration” என்று சேர்ந்து கொண்டால் நன்றாக இருக்கும். புருஷர்கள் தான் தோட்ட யஜமானர்களாக

16th February 1955] [Sri P. S. Krishnaswamy Ayyangar]

இருக்க முடியும் என்பதில்லை. ஸ்திரீகளும் தோட்ட யஜமானர்களாக இருக்கலாம். அவர்களுடைய வருமானம் முக்கியமானதாக இருந்தாலும் புருஷர்களுடைய வருமானத்தைத் தான் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டும். அதற்கு சந்தர்ப்பம் கொடுக்கவேண்டும். இந்த செக்ஷன் 2 (a) பிரிவில் 'his wife' என்பதுடன் 'her husband as the case may be' என்று திருத்திக்கொண்டு இப்படிப்பட்ட அவசியமான மாறுதல்களைச் செய்து கொண்டால் நன்றாக இருக்கும். இந்த விஷயத்தைக் குறிப்பிடும்போது நமது அசெம்பளியில் ஒரே பெண் அங்கத்தினராக இருக்கிறாள்—ஸ்ரீமதி சௌந்தரம் ராமசந்திரன். அவர் இங்கு இருந்து இதை கவனித்திருந்தால் அவர் எழுந்து ஆக்ரோஷத்துடன் இதைப் பற்றி பேச ஆரம்பித்திருப்பார். இப்படிப்பட்ட வித்தியாசம் இருக்கக்கூடாது என்று ஒரு யுத்தத்தையும் தொடர்ந்திருப்பார். அதனால் இந்த விஷயங்களை ஒப்புக்கொண்டு இவைகளுக்கு வேண்டிய மாறுதல்களை செய்ய இடம் கொடுத்து அவைகளைச் செய்யும்படியாக கேட்டுக்கொள்கிறேன்.”

* Sri M. P. SUBRAMANYAM :—“கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இப்பொழுது விவாதத்தில் இருக்கும் மசோதாவைப்பற்றி பேசும்போது சில உறுப்பினர்கள் மட்டும் இந்த வரியை எதிர்க்கிறார்களே தவிர மற்றவர்கள் இதை வரவேற்கிறார்கள். இந்த சட்டசபை இதற்கு முன் வரி போடுவதற்கு கொண்டு வந்த எத்தனையோ மசோதாக்களில் இந்த மசோதாதான் மிகவும் போற்றத்தக்கது என்பதை முதலில் நான் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

“தோட்டங்களிலிருந்து வரும் வருமானத்தில் இதுவரையில் வரி போடக்கூடியதாக இருந்தாலும் அரசாங்கம் இதுவரையிலும் இந்த வரியைக் கொண்டுவராமலிருந்தார்கள். அதற்காகவே அரசாங்கத்தின் மேல் குற்றமும் சாட்டப்பட்டது. இந்த சட்டசபை ஆரம்பித்த காலத்திலிருந்தே எதிர்க் கட்சிக்காரர்கள் இப்படி வருமான அடிப்படையில் வரிப்போட வேண்டுமென்று சொல்லிக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட வரி போடுவது என்பது சிர்திருத்தத்தின் ஒன்று. ஆட்சேபிக்கக்கூடிய சட்டம் இது அல்ல. உலகத்திலுள்ள எல்லா நாடுகளும் முதலாளித்துவ நாடுகள் உட்பட இந்த வருமான வரி போடுவதை நாம் பார்க்கிறோம். ஆகவே இது ஒரு புரட்சிகரமான வரி விதிப்பு என கூறுவதற்கில்லை. வருமான அடிப்படையில் அமைந்திருக்கும் இந்த வரி விதிப்பை வர வேற்பதுடன் விசையத் துறையிலும் அடிப்படையில் இதை விஸ்தரிக்க வேண்டும் என்று நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“சில நாட்களுக்கு முன்பு நிறைவேற்றிய நீர்ப்பாசன அபிவிருத்தி வரி மசோதாவைக்கொண்டு வந்தபோது வருமான அடிப்படையில் எந்த சட்டம் கொண்டு வந்தாலும் அதற்கு எந்த விதமான புகாருக்கும் இடம் இருக்காது என்று குறிப்பிட்டோம். வருமானத்தின் மீது வரி போட்டு அதைக் கொண்டு நாட்டின் அபிவிருத்தி திட்டத்தை நிறைவேற்றினால் அதை எல்லோரும் வரவேற்பார்கள். அதனால் இப்பொழுது வருமான அடிப்படையில் கொண்டு வந்திருக்கும் இந்த வரி மசோதாவை நாங்கள் மனப் பூர்வமாக ஆதரிக்கிறோம். ஆனால் சிலர் வருமான அடிப்படையில் இருப்பதை விட்டுவிட்டு ஒரு எக்ஸ்சைஸ் 10 ரூபாய் அல்லது 20 ரூபாய் என்று போட்டுவிட்டால் சிறந்தது என்று கூறுகிறார்கள். அதில் தவறு இருக்கிறது என்பதையும் பலர் எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறார்கள். சாதாரணமாக ஒருவருக்கு ஆயிரம் ரூபாய் வருமானம் என்றால் அந்த ஆயிரம் ரூபாயில் உள்ள முதல் நூறு ரூபாய்க்கு உள்ள உண்மையான மதிப்புக்கும் (marginal utility) லட்சம் ரூபாய் வருமானம் வரக்கூடியவர்களுடைய முதல் நூறு ரூபாய்க்கு என்ன உண்மையான மதிப்பு (marginal utility) இருக்கிறதோ அதற்கும் வித்தியாசம் உண்டு. அதனால்தான் வருமான அடிப்படையில் வரி விதிக்க வேண்டும் என்று நாங்கள் சொல்லுகிறோம்.

[Sri M. P. Subramanyam] [16th February 1955]

“இப்பொழுது இந்த தேயிலை, காபி, முதலிய தோட்டங்களை எடுத்துக் கொண்டால் அந்தத் தோட்டங்களுடைய முதலாளிகள் பல ஆண்டுகளாக அந்தத் தோட்டங்களிலிருந்து நல்ல கொழுத்த வருமானம் அடைந்து வருகிறார்கள். மற்ற தொழில்களைப்போல் அல்லாமல் காபி, தேயிலை தோட்டங்களுக்கு அதன் முதலாளிகள் அதிகப்படியான மூலதனம் போட வேண்டியதில்லை, போடவும் இல்லை. மனித உழைப்பினால் தான் அவர்கள் அவ்வளவு வருமானம் அடைந்து வருகிறார்கள். ஏழைகள் பல ஆண்டுகளாக தங்களுடைய உழைப்பைக் கொடுத்து வந்ததன் காரணமாகத் தான் அந்தத் தோட்ட முதலாளிகள் கொழுத்த லாபமடைந்து வருகிறார்கள். மனித உழைப்பினால்தான் அந்தத் தோட்டங்கள் நிலைபெற்றிருக்கின்றன. இதை யாரும் மறந்து விட முடியாது. இயற்கையும் மனித உழைப்பும் தான் இந்த தோட்ட முதலாளிகளுக்கு லாபத்தைக் கொடுத்து வருகிறது. இப்பொழுது 2, 3 வருஷங்களாக தேயிலை விற்கும் விலையில் அந்தத் தோட்ட முதலாளிகள் அதிகப்பினல்டியாக லாபமடைந்து வருகிறார்கள். அவர்கள் போட்ட மூலதனத்தை இரண்டு மூன்று வருஷங்களில் எடுத்து விட்டு அதன் பிறகு வரும் வருமானம் எல்லாம் அவர்களுக்கு லாபமாகத் தான் வருகிறது. அவர்கள் அடையும் வருமானத்தில் தான் அரசாங்கம் கொஞ்சம் கேட்கிறது. உண்மையில் பார்க்கபோனால் இந்த வரியை தோட்ட முதலாளிகள் எதிர்க்கவில்லை. ஆடிட்டர்களும், பங்கு மார்க்கட் காரர்களும், பார் கவுன்சில்களும் தான் இதை எதிர்க்கிறார்கள். தோட்ட முதலாளிகள் இதை அதிகமாக எதிர்க்கவில்லை. தோட்ட முதலாளிகள் தாங்கள் கடன் வாங்கியிருந்தாலும் அந்தக் கடனையும் வட்டியையும் கொடுத்து விட்டால் கூட அவர்களால் இந்த வரியைக் கொடுக்க முடியும். அப்படி அதிகப்படியாக வருமானம் வரக்கூடியவர்களுக்கு இந்த வரி போடுவது நியாயம் தான். இதையே எதிர்க் கட்சியிலிருக்கிறவர்கள் வற்புறுத்தி வந்திருக்கிறார்கள்.

“தோட்ட முதலாளிகளுக்கு ரூ. 25,000-க்கு மேல் வருமானம் வந்தால் சூபர் டாக்ஸ் போட வேண்டும் என்றிருந்தது. அதிகப்படியாக லாபம் வரவில்லை, அப்படி சூபர் டாக்ஸ் போட்டால் மக்கள் வேலையில் ஈடுபடமாட்டார்கள் என்று சொல்லப்பட்டு அதை இப்பொழுது எடுத்து விட்டார்கள். நாங்கள் தோட்டங்களை சுற்றிப்பார்த்த போது தோட்டங்கள் நல்ல நிலைமையில் இருக்கின்றன. சூபர் டாக்ஸ் போட்டாலும் லாபம் அவர்களுக்கு வரும். மக்கள் அதில் மேலும் ஈடுபட மாட்டார்கள் என்று சொல்லுவதில் அர்த்தம் இல்லை. 100 வருஷங்களாக தொழில் நடத்தக் கூடியவர்கள் அதைத் தொடர்ந்து தான் நடத்தி வருவார்கள். ஆகவே இந்த சூபர் டாக்ஸைப் போட வேண்டும். அதை அரசாங்கம் கவனிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். முதல் முதலாக அரசாங்கம் வரி போடுவதில் இந்தத் துறையில் இறங்கி இருப்பதற்கு நான் அவர்களைப் போற்றுகிறேன்.

“கடைசியாக ஒன்றைக் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இந்த தோட்டங்களில் வேலை பார்க்கும் கூலிகளை நாங்கள் அங்கு போன போது நேரில் பார்த்தோம். அவர்களுடைய நிலைமையைப் பார்த்தால் மிகவும் மோசமாக இருக்கிறது. இரண்டு மூன்று வருஷங்களுக்கு முன்பு அவர்களுக்கென்று ஒரு சட்டத்தைக் கொண்டு வந்தார்கள். அந்தச் சட்டம் இப்பொழுது அங்கு அமுலில் இருப்பதாகவே தெரியவில்லை. அங்கு இருக்கக் கூடியவர்களுடைய நிலைமை நம்முடைய சட்டத்தினால் எந்த விதத்திலும் செருந்தியதாகவே தெரியவில்லை. தோட்டக்கூலிகள் ஒரு வருஷத்தில் கொந்த கிராமங்களுக்கு போய் வர ஒரு நாள் இரண்டு நாட்கள் கூட அனுமதிப்பது கடினமாக இருக்கிறது. அவர்களுடைய நிலைமை சீர்திருத்தப்படவில்லை. இதை அரசாங்கம் கவனிக்க வேண்டும். மற்ற துறையிலும் நாம் வரி போடுகிறோம். இதற்கும் போடுகிறோம். அப்படியே போட்டும் அந்தத் தோட்டங்களின் பங்குகளின் விலை குறையவே இல்லை, உயர்ந்து கொண்டதான் போகிறது. தேயிலைக்கு எவ்வளவு வரி போட்டாலும் பங்கு தொகைகள் அதிகரித்துக் கொண்டதன் இருக்கிறது.

16th February 1955] [Sri M. P. Subramanyam]

“இப்பொழுது கிராமங்களிலெல்லாம் மக்கள் தேயிலை குடிக்க ஆரம்பித்து விட்டார்கள். அதனால் இதன் விலை அதிகரிக்காமல் அரசாங்கம் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும். அந்த விலையை நிர்ணயம் செய்வது மத்திய அரசாங்கத்தின் கையிலிருந்தாலும் இந்த அரசாங்கமும் அதில் பங்கெடுத்துக் கொண்டு அதன் விலை உயர விடாமல் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும். இது அவசியம் என்பதைக் கூறிக்கொண்டு இந்த மசோதாவை வரவேற்கிறேன்.”

* SRI P. VENKATESHA SHOLAGAR :—“கனம் உப சபா 12-59 p.m.

நாயகர் அவர்களே, இந்த நாட்டிலே வெள்ளைக்கார முதலாளிகள், பிரிட்டிஷ்காரர்கள் மலைத் தோட்டங்களில் தேயிலை, காப்பி போன்ற பயிர்களை விவசாயம் செய்து ஏராளமாக லாபம் சம்பாதித்துக் கொண்டு வருகிறார்கள் என்கின்ற காரணத்திற்காக தேசிய இயக்க காலங்களிலும் சுதந்திரப் போராட்டம் நடந்த காலத்திலிருந்து கிளர்ச்சி செய்துகொண்டு வருகின்றன. அந்தத் தேயிலைத் தோட்டங்களிலே வேலை செய்கின்ற இந்தியத் தொழிலாளிகள், ஹரிஜனத் தொழிலாளிகள் மிகுந்த கஷ்டத்தை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்த விஷயம். ஆகவே அங்கே வேலை செய்கின்ற தொழிலாளிகளுக்கும் நல்ல சம்பளம் கிடைப்பது. ஆனால் கோடிக்கணக்கான ரூபாய்களை அவர்கள் லாபமாக இந்த நாட்டிலிருந்து சுரண்டிக்கொண்டு தங்கள் நாட்டுக்கு எடுத்துக்கொண்டு போகிறார்கள் ஆகவே அவர்களுக்கு அதிக வரி போட்டு அவர்களுடைய லாபத்தில் ஒரு பங்கை சர்க்கார் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்ற கிளர்ச்சியில் காங்கிரஸ் கட்சி சுதந்திரப் போராட்டத்தை நடத்திய காலத்தில் சொன்ன வார்த்தைகளை மறந்துவிட்டார்கள். ஆனால் காங்கிரஸ் கட்சி ஆட்சி பீடத்தில் அமர்ந்தவுடன் உப்புக்கும், கடுகுக்கும், இஞ்சிக்கும், மஞ்சள்க்கும் வரி போட்டு ஏழை எளிய மக்களை மிகக் கஷ்டப்படுத்தினார்களே தவிர, அந்தத் தேயிலை, காப்பி, ரப்பர் தோட்டக் காரர்களுக்கு வரி போட்டவே உத்தேசிக்கவில்லை. நீங்கள் ஏன் அப்படி வருமானம் மிக அதிகமுள்ள அந்த மலைத்தோட்ட சொந்தக்காரர்களான வெள்ளைக்காரர்களுக்கு வரி போடாமல் ஏழை எளிய மக்களை வாட்டி வதைக்கிறீர்கள் என்று ஒவ்வொரு கூட்டத்திலும், ஒவ்வொரு வரி மசோதா வந்த போதும் நாங்கள் குரல் கொடுத்துக்கொண்டே வந்தோம். பல யிடங்களில் பல கிளர்ச்சிகள் கூட நடந்தன. இந்த சூழ்நிலையில் தான் இன்றைய தினம் இந்த மசோதா வருகிறது. ஆகவே தான் கொள்கையளவில் இதை மனப்பூர்வமாக வரவேற்கிறோம்.

“ஆனால் இன்றைய தினம் அந்த மலைத் தோட்டங்களின் பெரும் பகுதி சொந்தக்காரர்கள் எல்லாம் அயல் நாட்டார்கள். அவர்கள் பல கம் பெனிகளை அங்கே நடத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். கோடிக்கணக்கான ரூபாய்கள் அவர்களுக்கு லாபம் வந்து கொண்டிருக்கின்றது. சுதந்திரம் வந்த பிறகு மற்ற நாடுகளில் யாராவது வெளி தேசத்தார் அவர்களுடைய நாட்டில் வந்து வியாபாரம் செய்தோ, விவசாயம் செய்தோ செல்வத்தைச் சுரண்டிக் கொண்டிருந்தார்களானால் அவர்களுடைய சொத்துக்களையே பறிமுதல் செய்துக் கொண்டு ஓடிவிட்டிருக்கிறார்கள். நமக்கு பர்மாவில் ஏற்பட்ட கதி என்ன? நம் நாட்டவர்க்கு பர்மாவில் சொந்தமாக இருந்த லட்சக் கணக்கான ஏக்கரா நிலங்களை அவர்களே எடுத்துக்கொண்டு நம்மை விட்டுவிட்டார்கள். அதைப் போல நம் நாட்டிலுள்ள வெள்ளைக்கார முதலாளிகளின் சொத்துக்களை எல்லாம் பறிமுதல் செய்து கொண்டு அவர்களை அவர்களுடைய நாட்டுக்கே ஓட்டிவிட்டுவேண்டுமென்று நாங்கள் சொல்லவில்லை. ஏனெனில் இந்த சர்க்காருக்கு அவ்வளவு தெரியாமல்லை. இன்றைய தினம் அவர்கள் லாபம் என்பதின் பெயரால் ஏராளமான ரூபாய்களை நம் நாட்டிலிருந்து அவர்களுடைய நாட்டுக்குச் சுரண்டிச் செல்ல விடாமல் ஒரு கணிசமான அளவு அவர்களுக்கு வரியைப் போட்டு அவர்களது லாபத்தில் ஒரு பகுதியை சர்க்காரே எடுத்துக் கொண்டால் அந்த அளவுக்கு நம் நாட்டு விவசாயிகளிடமிருந்து வாங்கும் வரிப்பணத்தைக் குறைத்துக் கொள்ளமுடியும் என்பது தான் எங்கள் அபிப்பிராயம் எல்லாம்.” இதை சர்க்கார் கொஞ்சம் கூட இது வரையில் கவனித்து

[Sri P. Venkatesha Sholagar] [16th February 1955]

வருவதில்லை. இன்றைய தினம் இந்த மசோதாவைக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள் என்பதற்காக நான் சந்தோஷப்பட்டாலும் குறிப்பாக அவர்களுக்கு ஏன் லாபத்தில் ரூபாய்க்கு 5½ அணு மாத்திரம் வரி போட வேண்டுமென்று கேட்கிறேன். அதை விட அதிகமாகப் போட்டால் அவர்களால் கொடுக்க முடியாதா? அவர்களால் கொடுக்க முடியும். ஆகவே தான் ரூபாய்க்கு 5½ அணு வரி போடுவதற்குப் பதிலாக 10½ அணு வரி போடுங்கள் என்று நாங்கள் சொல்லுகிறோம்.

“மேலும் ஒரு முக்கியமான விஷயம். இன்றைய தினம் ஏழைகளின் முக்கியமான பானமாக இ இருக்கிறது. களைத்திருக்கும் தொழிலாளி, “வாப்பா, ஒரு கப் டீ சாப்பிட்டு விட்டு வருவோம்”, என்கிறான். டீ சாப்பிட்டால் அவன் உற்சாகமும் அதிகமாகும். எட்டு அணு இருந்தால் சாப்பிடமுடியும். இல்லாவிட்டால் 2 அணு இருந்தால் டீயாவது குடித்து பசி தீர்த்துக்கொள்வார்கள். ஆனால் இன்றைய தினம் வரி போடப் போகிறோம் என்று சொன்ன மாதிரத்திலேயே அந்த வெள்ளைக்கார முதலாளிகள் டீயின் விலையை உயர்த்திவிட்டார்கள். ஒரு கப் ½ அணுவாக்குக் கிடைத்துக் கொண்டிருந்தது போக ஒரு கப் 2 அணுவாக உயர்ந்திருக்கிறது. வரிபோடவேண்டும் என்ற உடன் விலை உயர்ந்தது. இந்தச் சட்டம் வந்து விட்டால் அது 8 அணுவாகக்கூட ஆகலாம். ஆகையினாலே சர்க்கார் பெரும்பாலான மக்களின் களையைப் போக்கும் பானமாக உள்ள டீயின் விலை இந்த வரியைப் போடுவதன் மூலமாக உயரவே உயராதா என்கின்ற உத்தரவாதத்தையும் அளித்தாக வேண்டும். அதற்குத் தக்கபடி நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்றும் சொல்லி என் பேச்சை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.”

1-04
p.m.

SRI M. PALANIYANDI :—“கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த மலைத் தோட்ட வருமான வரி விதிப்பு மசோதாவை கொள்கை அடிப்படையில் அப்படியே ஒப்புக்கொண்டாலும் கூட, இந்த மசோதாவைப் பொறுக்குக் கமிட்டிக்கு விரைவதற்கு முன்பே, இந்த மசோதா பொறுக்குக் கமிட்டிக்கு விடப்பட்டால் இதிலிருக்கக் கூடிய நல்ல அம்சங்கள் எல்லாம், எடுக்கப்பட்டுவும் என்று நான் எச்சரிக்கை கொடுத்திருக்கிறேன். அதைப் போலவே இன்றைய தினம் பொறுக்குக் கமிட்டியின் பரிசீலனைக்குப் பிறகு வந்திருக்கக் கூடிய மசோதாவில் பல முக்கியமான அம்சங்கள் எல்லாம் திருத்தப்பட்டிருக்கின்றதைத்தான் நான் சபையினருக்கு எடுத்துக்காட்ட விரும்புகிறேன். முன்பு நாம் சூப்பராக்ஸ் போட்டிருந்தோம். பொறுக்குக் கமிட்டியில் அது எடுக்கப் பட்டிருக்கிறது. ஏனென்று கேட்டால் வரியை ரூபாய்க்கு 5½ அணுவாக உயர்த்திவிட்டோம், ஆகவே சூப்பராக்ஸ் விலக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று கனம் மந்திரி அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். திருவாங்கூர் கொச்சி ராஜ்யத்தில் இந்த சூப்பர் பாக்ஸ் வசூலிக்கப்பட்டு வருகின்றபோது நம் ராஜ்யத்தில் மாத்திரம் அதைப் போடுவதற்கு சர்க்கார் ஏன் இவ்வளவு பயப்படுகிறார்கள் என்று கேட்க விரும்புகிறேன். இன்றைய தினம் மலைத் தோட்ட முதலாளிகள் கோடிக்கணக்கான ரூபாய்களைக் கொண்டையடித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஐந்தரை அணு வரி போடுவதைவிட ஏன் பத்தணு வரி போடக்கூடாது. அவர்களால் கொடுக்க முடியாதா என்று கேட்க விரும்புகிறேன்.

“பலகாலமாகவே நாங்கள் இந்தச் சபையில் பணக்காரர்களுக்கு வரி போடுங்கள், ஏழை விவசாயிகளுக்கு மேலும் மேலும் வரி போட்டு அவர்களைத் துன்பப்படுத்தாதீர்கள் என்று சொல்லிக்கொண்டே வந்திருக்கிறோம். இன்றைய தினம் பணக்காரர்களுக்கு வரி போடு வகையில் இந்த மலைத் தோட்ட வருமான வரி விதிப்பு மசோதா கொண்டு வந்திருப்பதற்காக சர்க்காரைப் பாராட்டுகிறோம். ஆனால் போடக் கூடிய வரி போடாமானதாக இல்லையென்பதே எங்கள் குற்றச்சாட்டு. நண்பர் கே. டி. ராஜா அவர்கள் ஒரு விஷயத்தைக் குறிப்பிட்டார்கள். மற்ற கன ரகத் தொழில்களுக்குப் போடக் கூடிய மூலதனம் மிகவும் அதிகம். ஆனால் இந்த தேயிலை, காப்பி, ரப்பர் போன்ற மலைத் தோட்டங்களுக்குப்

16th February 1955] [Sri M. Palaniyandi]

போடப்படும் மூலதனம் மிகக் குறைவு. ஆனால் லாபம் கோடிக்கணக்கில் இவர்களுக்கு வந்துகொண்டிருக்கிறது என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். இந்த மலைத் தோட்ட கம்பெனிகள் பெரும்பாலும் வெள்ளைக்காரர்களின் கையில் தான் இருந்து கொண்டிருக்கின்றன. இப்படி கோடிக்கணக்கான ரூபாய்களை லாபமாகச் சம்பாதித்துக் கொண்டிருக்கிறவர்கள் அங்கு இருக்கிற தொழிலாளர்களுக்கு வேண்டிய வசதிகளையாவது செய்து கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்களா என்றால் அப்படி எதுவும் செய்து கொடுப்பதே கிடையாது. சரியாகத் தொழிலாளர்களுக்குச் சம்பளம் கெட்டுப்பது கூடக் கிடையாது. தொழிலாளர்களுக்குத் தகுந்த வீட்டு வசதியோ ஆஸ்பத்திரி வசதியோ செய்து கொடுப்பதும் கிடையாது. கிடைக்கின்ற லாபம் எல்லா வற்றையும் ஒரேயடியாக தங்கள் நாட்டிற்குச் சுரண்டிக் கொண்டு செல்வது லேயே அவர்கள் மிகவும் அக்கறையுள்ளவர்களாக இருக்கிறார்கள். இதை ஏன் சர்க்கார் தடுக்கக்கூடாது என்று கேட்கிறேன். ஏற்கெனவேயு அவர்கள் ஒரு பெரிய கம்பெனியாக இருந்தால் சர்க்காருக்கு அதிக வரி கட்டவேண்டி வரும் என்பதற்காகப் பல பல பெயர்களில் சிறு சிறு கம்பெனிகளாக பல வற்றை ஏற்படுத்திக்கொண்டு சர்க்காருக்குக் கிடைக்கக் கூடிய வருமான வரியை ஒளித்துக்கொண்டு வருகிறார்கள். ஆகவே தான் அதிகமாக அவர்களுக்கு வரி போடவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். பர் மாலிலேயிருந்து நம் நாட்டு முதலாளிகளை விரட்டியடித்திருக்கிறார்களே அப்படி நாம் நம் நாட்டிலுள்ள வெள்ளைக்கார முதலாளிகளை எல்லாம் விரட்டி அடிக்க முடியாவிட்டாலும் கணிசமான அளவு அவர்களிடமிருந்து வரி வாங்குவதற்கு சர்க்கார் ஏன் பயப்படவேண்டுமென்று கேட்கிறேன். மொத்த வருமானத்தை குறைத்துக் காட்டுவதற்காகவேதான் அவர்கள் தங்கள் நாட்டிலிருந்து வந்தள்ள ஆபீசர்களுக்கு சம்பளம் ஐயாயிரம், பத்தாயிரம் என்று கொடுக்கிறார்கள். இந்த நாட்டு முதல் மந்திரியின் சம்பளமே ஆயிரமாக இருந்தால் இந்த நாட்டிலுள்ள வேறு கம்பெனி அதிகாரிகளின் சம்பளம் ஏன் அதிகமாக இருக்க வேண்டுமென்று புரிய வில்லை.

“எழை எளிய மக்களுக்கு இந்தந்த வசதிகளை எல்லாம் செய்து கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டால் சர்க்கார் தங்கலிடம் போதுமான பணமில்லை என்று சொல்லுகிறார்கள். அதே சமயத்தில் பணக்காரர்களிடமிருந்து அதிக வரி போட்டுப் பணத்தைப் பறிக்காமல் அவர்கள் கொள்ளை லாபம் அடித்துக் கொண்டிருக்க விட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே தான் இது ரொம்பவும் தப்பு. இந்த நாட்டிலுள்ள எழை எளிய விவசாயிகளின் வரிப்பளுவைக் குறைக்க மலைத் தோட்ட வெள்ளைக்கார முதலாளிகளுக்கு எல்லாம் அவர்களுடைய லாபத்தில் 50 சதவிகிதம், 60 சதவிகிதம் என்று வரி வாங்குங்கள் என்று சர்க்காரைக் கேட்டுக்கொண்டு என் போர்த்தையை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.”

* SRI P. K. THIRUMURTHI :—“கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, கனம் ரெவின்யூ மந்திரி அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கும் மலைத்தோட்டங்கள் விவசாய வருமான வரி விதிப்பு மசோதாவை நான் ஆதரிக்கிறேன். காப்பி, தேயிலைத் தோட்டங்களை வைத்திருப்பவர்கள் ஏராளமான வருமானத்தைப் பெறுகின்றார்கள், என்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்த விஷயம். அந்தத் தோட்டங்களிலே பெரும்பாலும் ஹரிஜனங்கள்தான் வேலை செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள். தொழிலாளர்களில் 100-க்கு 75 பேர்கள் ஹரிஜனங்கள்தான். நாற்பது வருஷங்களுக்கு மேலாக ஹரிஜனக் குடும்பங்கள் இந்த ராஜ்யத்திலுள்ள பல தேயிலைக் காப்பித் தோட்டங்களில் வேலை செய்து ஏராளமான வருமானத்தை முதலாளிகளுக்குச் சம்பாதித்துக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். தொழிலாளர்கள் அப்படி வேலை செய்து வந்தும் அவர்கள் முன்னேறுவதற்கு இது வரை சந்தர்ப்பமே கிடைக்கவில்லை.

“இப்பொழுது வெள்ளைக்காரர்கள்தான் காபி, தேயிலைத் தோட்டங்களிலிருந்து நிறைய லாபமடைந்து வருகிறார்கள். ஏழு கோடி ராத்தல் தேயிலைத் தூள்கள் தமிழ் நாட்டிலுள்ள தோட்டக்காடுகளிலிருந்து கிடைத்

1-12
p.m.

[Sri P. K. Thirumurthi] [16th February 1955]

திருக்கின்றன. அவைகளில் 5 அல்லது 5½ கோடி ராத்தல் வரையிலும் வெள்ளைக்காரர்கள் இங்கிலாந்து போன்ற வெளிநாடுகளுக்கு எடுத்துக் கொண்டு போயிருக்கிறார்கள். இந்த மசோதா வரப்போகிறது என்று தெரிவதற்கு முன்னால் தேயிலையின் விலை பவுண்டு ரூ. 1-10-0 ஆக இருந்தது. ஆனால், இப்பொழுது விவாதத்திலிருக்கும் மசோதாவானது சென்ற வருஷத்தில் வெளியிடப்பட்டவுடனே, தேயிலையின் விலை பவுண்டு ரூ. 2-12-0-க்கு உயர்ந்திருக்கிறது. முதலாளிகள் இவ்விதமாக அதிக லாபம் அடைந்துக்கொண்டிருந்தாலுங்கூட தோட்டக்காடுகளில் வேலை செய்யும் ஹரிஜனத் தொழிலாளர்களுக்கும் மற்றத் தொழிலாளர்களுக்கும் கூலி போனஸ் விஷயத்தில் மிகவும் கம்மியாகத்தான் கொடுத்து வருகிறார்கள். தோட்டத் தொழிலாளர்கள் வசிக்கும் தொகுதியிலிருந்து நான் வந்திருக்கிறபடியால் அவர்களுடைய நிலைமையை நான் நன்கு அறிவேன். ஆகவேதான் நான் அவர்களுடைய குறைகளை சபையின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகின்றேன். தோட்ட முதலாளிகளுக்கு நிறைய வருமானம் வந்துகொண்டிருக்கிறது என்றும், அவர்களுக்கு வருமான வரி விதிப்பது நியாயம் என்றும் சர்க்காருக்கு நான் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். ஒரு வியாபாரி வருஷத்திற்கு ஒன்று முதல் ஒன்றரை கோடி ரூபாய் வரையில் லாபம் அடைகிறார். இம்மசோதாவை நான் ஆதரித்து என்னுடைய வார்த்தையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.”

* SRI P. K. GOPALAKRISHNAN :—“ Sir, I welcome this taxation measure in general. In doing so, I want to make certain observations. There had been a plea that this tax should be based on acreage. An hon. Member from the Congress side made that plea. I cannot agree with him. His main contention was that to implement the Plantation Labour Act the planters will have incentive if only this taxation is not imposed. On the contrary, if only this taxation is imposed, there will be incentive to implement that Act. That Act has not been implemented till now. For two years the Government themselves admitted that it may not be implemented. Only now they are taking steps to see that this Act is implemented. For hundreds of years, so to say, the plantation labour has been leading a miserable life, perhaps the most miserable life when compared with other labour in our country. Only now the Government have taken certain powers to see that the plantation workers are given proper facilities for leading a decent life. They are now given facilities of housing, education, etc. But even now most of the planters have not implemented that Act. They have been pleading that there is a slump in the industry. But now the slump has disappeared and they are reaping a good harvest. Even now the argument is advanced that if this taxation is imposed, the Plantation Labour Act will not be implemented. If the taxation is based on acreage, the planters will be forced to pay a fixed amount every year. There may be variation in prices of tea, rubber, coffee, etc., every year. Then the planters may cry that in a particular year their income is less but that all the same they are forced to pay a fixed amount. In that event, the Government may have to grant exemption or remission of tax. On the contrary, if the tax is based on income, the Government can assess the income of every planter and levy the tax. Further, when the income is taken as the basis for the imposition of the tax, provision is made to deduct therefrom the wages paid under the Plantation Labour Act. Therefore, considering the income of every planter, there is no harm in taxing the planters on the basis of the income

16th February 1955] [Sri P. K. Gopalakrishnan]

they derive. There is no necessity for making any change in computing the agricultural income as pleaded by some hon. Member here. In this Bill, after consideration by the Select Committee, provision to impose super-tax has been given up. I do not see any reason why such a provision should not be there. The planters in our country, mainly the foreign planters, have been making a good profit out of the industry.

“ The British-owned industries in our country have been making very good profits as admitted by themselves. Let me quote certain facts about this. In the book entitled ‘ The Resources of the Empire ’ by one Britisher, W. A. Maclaren, a prominent British economist, who has always been working for the interests of the British Imperialists, has stated that ‘ the Indian Tea industry is at present in a highly prosperous condition from a profit point of view ’. He has given figures regarding dividends declared by several companies over several years, for years as early as 1919, 1920, 1921 and so on. The dividends declared are 23.60 per cent, 19.02 per cent, 19.15 per cent, 30.23 per cent and so on. All these years they have been making very good profits out of this tea industry in India. Even as early as the beginning of this century, these planters have taken out of this country more than what they invested on these industries, in this country. Again, they did not import capital into this country and invest it on the industry. Only a very small amount of capital was imported. The author whom I quoted just now, has stated ‘ it must be remembered, however, that Indian Tea Companies have for many years gradually improved their properties and increased their assets ’. This has been done from their profits and not by any increase in the capital. They have only ploughed back the profits they have earned out of the industry, profits earned at the cost of the labourers and the people of this country. The condition of the labourers in any other industry is not so bad as that in the plantation industry. 1-20
p.m.

“ Sir, certain hon. Members objected when it was stated that the British planters have been exploiting our country. I do not find any reason why they should object to such a remark being made about the British planters. The blackest exploitation made by these white men has been written in immortal words in one of his novels ‘ Two leaves and a Bud ’ by Mulk Raj Anand. That novel depicts the miserable conditions of labourers in these British plantations. Mere words of sympathy uttered by some hon. Members can never whitewash the cruelties committed on our people by these planters. It is only proper on our part that we levy a heavy tax on these people. The super-tax that had been given up by the Select Committee should again be introduced and imposed on them. The maximum rate now fixed is only As. 5-6 in the rupee. This rate for those who are earning a profit of Rs. 25,000 and more is not a big tax. It was admitted by a hon. Member on the other side who always pleads for the interests of the rich people, that this tax is not a big tax. Therefore it can very well be raised to As. 10-6 in the rupee. From As. 5-6 the rate can be raised on a

[Sri P. K. Gopalakrishnan] [16th February 1955]

a sliding scale up to As. 10-6. By this, the Government would get more money out of this taxation measure. Then they can very well drop the betterment levy and the other levies which are detrimental to the interests of the common people. They can get that amount by increasing the tax to As. 10-6 in the rupee and also imposing the super-tax.

“ Another important point on which I would like to say a few words is this. Most of the plantations are located in Malabar, Nilgiris, etc. There are many plantations in Malabar. This district has always been considered a deficit district with regard to finance. Government used to say that what all they were doing for Malabar were done out of the revenues collected from other districts. If only Government collected the tax as suggested from these plantations, they will get enough money from Malabar and Malabar will never be a deficit district in respect of contributing money to Government.

“ Sir, hon. Member Sri Gopalan said that a part of the export duty levied by the Central Government on tea, rubber and coffee should go to the State Government. This Government can demand it and utilize it for development works. If that is done the revenues derived by Government from plantations in Malabar will increase and Malabar will never fall behind any other district in contributing to the revenues of the State. I say Malabar is really a very rich district in the whole of our State, in fact in the whole of India. If money is taken from these British planters, the Government can have more money for spending for the benefit of the people. This tax is only a beginning in that direction and Government should see that the tax is raised after gaining experience for some years. With these remarks I conclude and commend this Bill for the acceptance of the House with certain amendments which will be taken up afterwards.”

DEPUTY SPEAKER :—“ The House will now adjourn and reassemble at 2-30 p.m.”

The House then adjourned for lunch.

(Aft'r lunch—2-30 p.m.)

* DR. K. B. MENON :—“ Mr. Speaker, Sir, I accept completely the principle underlying this Bill. I believe that the agricultural income-tax should completely replace land revenue as done in the States of Travancore-Cochin, Coorg, Assam and Bengal. The agricultural income-tax should not be used as supplementary to land revenue, as that will be double taxation and will be a little unfair.

“ With regard to the taxation of foreign concerns, I feel that in the matter of taxation as in the other things, we should go more on class basis than by making distinction between a foreigner and an Indian. I certainly feel that the Indian industries should be encouraged and our nationals should be given preference but that should be done in a way which would not provoke the foreign capitalists who have been running the industries for a long time in

16th February 1955] [Dr. K. B. Menon]

this country. Even though they must be pushed out, they must be pushed out in such a way as not to provoke them to the policy of 'scorched earth'. There are other ways of pushing out the foreigners and as long as they are there, these methods should be followed.

" Sir, I want to speak on two points which I failed to push through in the Select Committee. I was not able to give my dissenting minute as I received the report a little late. Therefore, I now want to come to this House and place those points before it. On those two points we put out an organized fight in the Select Committee but we failed to win. I do concede that the Government yielded on many points and this has been mentioned by some hon. Members of this House. Unlike other Bills which were referred to the Select Committee, this Bill has come out from the Select Committee with greater changes than the other Bills.

" The first point that I wish to place before this House is with regard to small growers. I believe the exemption limit is too low. We and some other hon. Members in the Select Committee suggested that instead of five acres the exemption limit should be raised to ten acres. I believe that it is quite correct. When we visited some of the plantations, we had occasions to see that some of the private plantations ranging from five to ten or fifteen acres were very poorly managed, that the trees were unhealthy, that they were not properly manured and they were not properly pruned. Now we are convinced that the small grower is seriously handicapped as compared with the large grower. He has not the wherewithal or the required capital to manure them or the factory where he can send the leaves for curing. The moment the leaves are plucked, they are immediately handed over or sold to the large grower. So, in many ways the small grower is seriously handicapped and, I believe, it is the duty and responsibility of the Government to give every encouragement to him. We strenuously pushed this point in the Select Committee but the reply of the Government was that if the exemption limit was raised, they would have to exempt thousands of small-growers. Sir, the question of exemption should be based not on the number of exemptions that would have to be granted but on the necessity for such exemption. I feel that there is a necessity for it and I would, therefore, request the House to try to raise the exemption limit from five to at least ten acres. The demand has been for exemption up to 50 acres but even if we are not able to get that much concession from the Government, the exemption limit can be raised to ten acres.

2.40
p.m.

" The second point that I would like to raise is also with regard to the small grower. This Bill is based on the Indian Income Tax Act of 1922, and also on the Travancore-Cochin Act of 1950. This Bill follows these two Acts fairly closely but on some major and vital issues, there is deviation. Sir, section 49 (b) of the Indian Income Tax Act provides that the income-tax on the company's dividend shall be deemed to have been paid by the shareholders. Therefore, that provision is not there and when that provision is

[Dr. K. B. Menon]

[16th February 1955]

not there, I believe, it will be a hindrance to the formation of companies. It will not be offering an inducement to the small investors to invest in the shares of any such companies. The reason that was urged was that even if exemptions were given the small shareholder did not often cash on these privileges and that they went by default. Even if they may go by default, I feel that this provision should be there. The Income Tax Act which was passed so long ago is the accumulated experience of so many years and it is only right and reasonable that we should take advantage of it. I therefore suggest that we should also follow the Income Tax Act as far as possible in framing the Act that is before the House at present. These are the only two suggestions that I wish to make with regard to this Bill."

* SRI K. PARTHASARATHY:—" Mr. Speaker, Sir, first of all I wish to congratulate the Select Committee for having changed some provisions of the Bill so as to make it acceptable to all sections of the people. If some people fail to see that this is a good Bill, I think they should only thank themselves for it. I wish to submit that the Select Committee has taken all points into consideration and have provided a compromise between the small planters and the big planters. Speaker after speaker have suggested that the plight of the small planter has not been considered and that they will be hard hit by these proposals. I fail to see how these proposals, as they are, will adversely affect the small planters. Some hon. Members have pointed out that the exemption limit in acres should be increased. Obviously, they seem to be in a confusion because they have failed to see the other provision that no planter will be assessed to agricultural income-tax under this Bill if his income falls below Rs. 3,000. Therefore, even if the planter has got 50 acres of plantations, if his income falls below Rs. 3,000 he will not be assessed to agricultural income-tax. I therefore do not see any reason why some hon. Members should object to the small planters with an annual income of more than Rs. 3,000 paying any tax. An annual income of three thousand rupees is not a very small sum and these small planters should therefore not grudge to pay a tax to the Government.

" Thus there is the provision that those small planters who own more than five acres of tea or the equivalent, namely, of fifteen acres of other crops, are liable to be assessed to agricultural income-tax only if they get an income of more than three thousand rupees. So, my submission is that these proposals as they are do not hit the small planters. On the other hand, the provision regarding compounding goes a long way towards saving the small planter from the harassments of the officials entrusted with the task of assessment. It will also save them from keeping elaborate accounts if the small planters utilize the option to compound the tax assessable under this legislation.

" As I went through the provision regarding composition of the agricultural income-tax, I had a feeling that it was not obligatory on the part of the official to permit compounding of the tax. The

16th February 1955] [Sri K. Parthasarathy]

words used are 'The prescribed officer, after satisfying himself that the particulars specified in the application are correct, may by order in writing, grant the permission.' If one wants to have the full benefit of the clause relating to compounding, I think it will be better if it is not left to the discretion of the prescribed officer to permit or not to permit the compounding. He shall be bound to permit the compounding in all cases where it is permissible and the assessee applies for it. So, I wish to submit that a suitable amendment should be made in this matter.

"Another complaint which was made and, in fact, an hon. Member was very eloquent about it, was that the Government were leaning in favour of the big planters and that most of these big planters were foreign European planters. It was said that the Government had shown leniency to them in doing away with the provision relating to super-tax and that the rate of taxation adopted was also very lenient towards them. So far as the deletion of the provision relating to super-tax is concerned, I think it is an improvement over the original Bill. The rate of tax on companies is not lowered by the Select Committee. However much, we may feel about the rate of taxation being low or high, I wish to submit that it is better that we do not have very many provisions in regard to this matter of having a tax and again a super-tax in an enactment like this. If we want to increase the rate of taxation we can as well do it by amending Part I of the Schedule suitably. I wish to congratulate the Select Committee for having deleted the provision regarding super-tax.

"It is said that leniency is shown to companies. It is admitted that the planters who get very large incomes are all big companies. Do we find that any concession is shown to companies in this Bill? We find, Sir, that so far as the companies are concerned, they are assessed to agricultural income-tax at the maximum rate. We also find that in the case of individuals and in the case of families there is a sector which is non-assessable and that the assessment is made on a slab system. This concession is denied to companies and they are assessed to the tax at the maximum rate of five and a half annas in the rupee on the entire income. So, I feel that this charge that this Government is showing a favour to the big companies cannot be maintained and justified.

"Some hon. Members have also said that the imposition of this tax will retard the progress of the industry and will act as a brake against the expansion of this industry. I think the Select Committee has effected a compromise in providing for the deduction of interest on any amount borrowed and actually spent on the plantation, in computing the agricultural income. This will go a long way towards making the planters borrow capital and utilize it for the expansion and improvement of the plantations. I may assure hon. Members that the imposition of this tax will not adversely affect the industry as was alleged by some hon. Members. Looking at it from all points of view, I wish to commend this Bill to the House, that it is a good one as it is and can be accepted by all. Thank you, Sir."

[16th February 1955]

2-47
P.m.

* SRI K. C. GOPALAN UNNI :—“ മിസ്റ്റർ സ്പീക്കർ, സർ, ഈ ബില്ലിന്റെ

തത്വങ്ങളെ ഞങ്ങൾ സ്വാഗതം ചെയ്യുന്നതായിട്ട് ഇതിനുമുമ്പുതന്നെ പാട്ടിയിലെ പല ആളുകളും സംസാരിച്ചുകഴിഞ്ഞു. സെലക്ട് കമ്മിറ്റിയിൽ പോയി പുറത്തു വന്നപ്പോൾ വലിയ വലിയ തോട്ടം ഉടമസ്ഥന്മാർക്കു അനുകൂലമായിട്ടുള്ള ചില മാനദണ്ഡങ്ങളും ബില്ലിൽ വരുത്തിയിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളത് പറയാനിരിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല. ഈ ബില്ല് അറ്റ തരിപ്പിച്ചു കിടക്കുന്നതന്നെ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാട്ടിനേതാവ് ശ്രീ പി. രാമദുരന്തി ഇതിനെ സെലക്ട് കമ്മിറ്റിക്ക് അയക്കുന്ന അടിയന്തരമായി പാസ്സാക്കണമെന്നു ആവശ്യപ്പെടുകയുണ്ടായി. ഈ ബില്ല് കഴിയിമെങ്കിൽ പാസ്സാക്കാതിരിക്കാൻ, പാസ്സാക്കുന്നങ്കിൽ തന്നെ വലിയ മുതലാളിമാരെ അധികം ബാധിക്കാത്ത രീതിയിലുള്ള മാനദണ്ഡങ്ങളോടുകൂടിയിരിക്കാൻ അവർ ഗവണ്മെന്റിന്റെ മേൽ സ്വാധീനം ചെലുത്തുമെന്നു കേന്ദ്ര അട്രേഡ് ഗവണ്മെന്റിനെ താക്കീതു ചെയ്യുന്നു. അത് തികച്ചും യഥാർത്ഥമായിരുന്നെന്ന് ഇപ്പോൾ നെജിങ്ങിരിക്കുന്നു. തോട്ടം ഉടമകൾക്ക് അനുകൂലമായി ചേർത്തിട്ടുള്ള ഒരു വകുപ്പാണ് പുതിയ ബില്ലിലെ 64-ാം വകുപ്പ്. അത് സെലക്ട് കമ്മിറ്റിയിൽ വെച്ച് പൂർണ്ണമായി ചൂഴ്ന്നു ചേർത്തതാണ്. റവന്യൂ സ്ലാബ്ജിൻനിന്നു തോട്ടമുടമകൾക്കു ഒഴിവാക്കിക്കൊണ്ടുള്ള വ്യാപന ആദായം അവതരിപ്പിച്ച ബില്ലിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിരുന്നില്ല. സെലക്ട് കമ്മിറ്റി ചെയർമാൻ തന്നെ അപരതരിപ്പിച്ചുകൊടുത്തുവന്നിട്ടുള്ളതാണ് ഈ ഭേദഗതി എട്ടാമത് മുതൽ രണ്ടര ഉറപ്പിക വരെ മാത്രം ഭൂനികുതി കൊടുക്കുന്ന തോട്ടം ഉടമസ്ഥന്മാർ എന്തിന് ഇതിൽനിന്ന് കഴിവാക്കണമെന്നു എനിക്കു മനസ്സിലാകുന്നില്ല. കഴിഞ്ഞ കാലങ്ങളിൽ അവർ ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ള ലാഭം കണക്കാക്കിയാൽ ധാരാളം സൗജന്യവും അവർ അധികം നന്നില്ലെന്നു വ്യക്തമാണ്. ഉദാഹരണത്തിന് ബ്ലൂ ടൈഗർ ഏറ്റെടുത്ത എടുകാ. ഇരുപത്തഞ്ചു ലക്ഷം ഉറപ്പിക മൂലധനം മുടക്കിയിട്ടുള്ള ഈ കമ്പനി സകല ചെലവും കഴിച്ച് കഴിഞ്ഞ പാർ കൊല്ലത്തിനുള്ളിൽ മാത്രം അമ്പത്താറു ലക്ഷം ഉറപ്പികയിലധികം ലാഭം ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ട്. അതുപോലെതന്നെയാണ് എല്ലാ യൂറോപ്യൻ കമ്പനികളും. ഈ രാജ്യത്തെ തെളിച്ചാളികളെ മാത്രമല്ല, ഇവിടത്തെ നാട്ടുകാർ മുഴുവൻ വഞ്ചിച്ചുകൊണ്ടാണ് വലിയ തുകകൾ ലാഭമായി യൂറോപ്യന്മാർ തട്ടിക്കൊണ്ടു പോയിട്ടുള്ളത്. അങ്ങനെയുള്ളവക്ക് എന്തിനാണ് ഈ ആനുകൂല്യം അനുവദിക്കുന്നതെന്നു എനിക്കു മനസ്സിലാകുന്നില്ല.

“ ഈ ബില്ലിലെ വകുപ്പുകളെ സംബന്ധിച്ച് എനിക്കു പലതും പറയാനുണ്ട്. അത് രണ്ടാം വാചന സമയത്ത് പറഞ്ഞുകൊള്ളാം. നികുതിയുടെ തോതിനെ സംബന്ധിച്ചു മാത്രം ഈ അവസരത്തിൽ പ്രത്യേകം എടുത്തു പറയണമെന്നുദ്ദേശിക്കുന്നു. ഏതെങ്കിലും ഒരു സാധനത്തിന്നു നികുതി കെട്ടുമ്പോൾ അതു ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്നവർക്കു ആ നികുതി താങ്ങാനുള്ള കഴി അോ എന്നു നോക്കേണ്ടതുണ്ട്. ആ അടിസ്ഥാനത്തിൽ നോക്കിയാൽ തോട്ടം ഉടമസ്ഥന്മാർ യാതൊരു ഭാഷിണ്യവും അധിക്കുന്നില്ല. ഇവയുടെ കണക്കുകളെല്ലാം ഒരു പരിശോധിക്കുന്നപക്ഷം ഇതു വളരെ വ്യക്തമാകും. ഏതു കോടി റാത്തൽ തേയില ഈ സംസ്ഥാനത്തുമാത്രം ഉല്പാദിപ്പിക്കപ്പെടുന്നുണ്ടെന്നു ഇന്നലെ ശ്രീ കെ. ടി. രാജു പറയുകയുണ്ടായി. തോട്ടം ഉടമകളുടെ അസോസേഷ്യൻ തന്നെ ഏറ്റെടുക്കുന്നതിന്നു പ്രസിദ്ധം ചെയ്യുന്ന Planting and Commerce എന്ന ജേണലിൽ കൊടുത്തിട്ടുള്ള കണക്കനുസരിച്ച് 67,500,000 റാത്തൽ തേയില ഇവിടെതന്നെ ഉണ്ടാകുന്നുണ്ട്. സെലക്ട് കമ്മിറ്റിയിൽ തെളിച്ച കൊടുത്തിട്ടുള്ള ബ്ലൂ ടൈഗർ ഏറ്റെടുക്കുകാർ ഒരു റാത്തൽ ചായക്കു 3 ക. 7 ന്. വിലയും സമ്മതിച്ചിട്ടുണ്ട്. ചെറിയ തോട്ടങ്ങളെ കഴിച്ചുനിറുത്തിയാൽ, ഏതാണ്ട് അഞ്ചു കോടി റാത്തൽ തേയില വലിയ തോട്ടമുടമസ്ഥന്മാർ ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്നതാണെന്നു കാണാം. വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ചായയുടെ വില നോക്കുമ്പോൾ കഴിഞ്ഞ രണ്ടു കൊല്ലം കൊണ്ടുതന്നെ 25 കോടി ഉറപ്പികയിലധികം ഈ തോട്ടം മുതലാളികൾക്ക് ലാഭമുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അങ്ങനെയുള്ള ഒരു വ്യവസായത്തിൽ നിന്ന്, വമ്പിച്ച പലനികൾക്കു പണമില്ലാതെ കഴങ്ങുന്ന ഗവണ്മെന്റിന്, സോഷ്യലിസ്റ്റ് വ്യവസ്ഥിതി കെട്ടിപ്പടുക്കാൻ സത്യപ്രത്ജ്ഞ ചെയ്തിട്ടുള്ള മന്ത്രിമാരുടേയ്ക്കു ഒരു ഗവണ്മെന്റിന് രണ്ടോ മൂന്നോ കോടി ഉറപ്പിക നികുതി വാങ്ങാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലെങ്കിൽ അത് രാജ്യത്തിന് തന്നെ ആപത്താണ്. സ്വാതന്ത്ര്യം കീട്ടി ഏതു കൊല്ലം കഴിഞ്ഞു. എങ്കിലും രാജ്യത്തിന് പറയത്തക്ക യാതൊരു പുരോഗതിയും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. പല പല നികൾക്കും പണമില്ലാതെ ഗവണ്മെന്റ് കഴങ്ങുകയാണ്. ഇന്നലെത്തന്നെ ചക്രദീപികയിൽ സുവർക്കുടകൊണ്ട് ആളുകൾ മരിച്ചതിന്റെയും മറ്റും കണക്കുകൾ ഇവിടെ പറയുകയുണ്ടായി. ഇങ്ങനെ അടിയന്തിരമായ പല വലിയ പ്രശ്നങ്ങളും നമ്മെ അഭിമുഖീ

16th February 1955] [Sri K. C. Gopalan Unni]

കരിക്കുമ്പോൾ കോടിക്കണക്കിന് ഉറപ്പികൾ അപ്രത്യക്ഷമാകുന്നതോടുകൂടി നോക്കിയിരിക്കാൻ അതിൽനിന്നു കഴിയില്ലാത്തതോടുകൂടി നല്ല പക്ഷം നികുതിയായി വിട്ടുകൊടുക്കാൻ ഗവണ്മെന്റ് തയ്യാറാകേണ്ടതാണ്. ഈ നികുതി എത്രതന്നെ വർദ്ധിച്ചാലും ഞങ്ങൾ പിന്മാങ്ങാൻ തയ്യാറാണ്. അതും ഉടമസ്ഥന്മാർ നികുതി കെട്ടി എന്ന് വേദവര ഇതുകയലാൻ അതിൽനിന്നു കാര്യമായ ഒരു വരുമാനമുണ്ടാകണമെന്നുള്ള ആഗ്രഹം ഗവണ്മെന്റിനുള്ളെന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഈ നികുതിനിരക്കു വർദ്ധിച്ചു മതിയാകൂ. പ്രത്യേകിച്ചും വലിയ വലിയ തോട്ടങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഉറപ്പികൾ 10 ല് നികുതി കെട്ടിയാൽ അത് ഒട്ടും അധികമല്ല. അതിനുള്ള ഭേദഗതികൾ ഈ ബില്ലിൽ വരുത്തി കുറഞ്ഞത് രണ്ടു കോടി ഉറപ്പികളെയെങ്കിലും ഇതിൽനിന്നു വരുമാനമുണ്ടാക്കാൻ ഗവണ്മെന്റ് ശ്രമിക്കണമെന്നു അഭ്യർത്ഥിക്കുകയുണ്ടു് എന്റെ പ്രസംഗം അവസാനിപ്പിക്കുകയുണ്ടു്.”

* SRI T. C. NARAYANAN NAMBIAR :—“ Sir, I have great 2.50
pleasure in supporting the principles involved in this Bill. As a p.m.
matter of fact, it was our Party which was advocating this from the
very beginning. The great national movement assured the people
of this country even a quarter of a century back that the
uneconomic holdings of the peasantry will be exempted from
taxation and a graded, progressive taxation based on agricultural
income will be introduced. Though that has not been wholly
accepted now and introduced, at least a part of agricultural income
is going to be taxed just now and that is the reason why I give,
rather I record my consent and support to this Bill. I expect that
in the near future, the Government will come forward to replace
the present retrograde and reactionary system of land revenue and
substitute in its place a progressive taxation system based on
agricultural income.

“ Sir, the difference in approach made by the Government in
respect of taxation on coffee and tea is a welcome factor. The very
fact that 99,770 acres are under tea cultivation under 2,794 hold-
ings while under coffee there are 15,232 holdings shows clearly that
tea is more monopolistic concern than coffee. Moreover, 75 per
cent of the coffee that is produced in this country is being con-
sumed internally and only 25 per cent is exported. On the other
hand, of the total tea that is produced in our country, 75 per cent is
exported and only 25 per cent is used for internal consumption.

“ In this connexion, I would like to point out the great hard-
ship that is caused to the consumers of tea in our country. It is the
International Tea Committee sitting in London that is deciding
at what price tea should be sold to our country and other allied
matters. It is high time that our Government should see that
some measures are taken for controlling the price of tea so that
the people in our country also are not put to any trouble. Another
difficulty is with regard to the quality of tea that is supplied for
internal consumption. The worst quality of tea is being distri-
buted here and all the good tea is being sent out. The tea planta-
tions occur at about 5,000 or 7,000 feet above sea level and it is at
that height that our workers work and produce tea. Still we are
not allowed to get some good tea. It is rotten dust that is being
given here while fine dust is sent away. Something should be
done to check this.

[Sri T. C. Narayanan Nambiar] [16th February 1955]

3 p.m. — “A doubt arose as I went through the pages of this Bill. The State Government are going to appoint an officer for determining the agricultural income of plantation owners for assessing them to agricultural income-tax. The Central Government have got an officer for determining their income for assessing them to the Central taxes. If there is difference between the income as computed by the State Officer and the Central Officer, whose figure of income will be taken as correct? I hope the Government will consider this point and make the necessary amendments.

“Another point to which I would like to draw attention is about the living conditions of the workers. Workers in the plantations which are all situated in mountainous regions are getting very meagre or starvation wages. Each male worker gets Re. 1-7-0 per day and each female worker gets Re. 1-1-0 per day. The workers in all organized industries of this State are getting at least double this wage. When plantation workers are put to more hardships due to their isolation from their homes and families and due to their having to live in mountainous regions, I do not see why they should not get a living wage. I am afraid that after this Act comes into force, planters may say that they have to pay heavy taxes and that, therefore, they are not in a position to implement the provisions of the Plantation Act, the Industrial Disputes Act, etc. The Government should not pay heed to any such arguments. It is the duty of the State to ensure to the workers a living wage, a dwelling place and other amenities. The English companies in Wynaad have provided each worker with a house of 120 square feet and in this house ten to twelve people have to live. The Government should pay attention to this matter. With these remarks, I resume my seat.”

* SRI M. KALYANASUNDARAM :—“கனம் சபாநாயகர்

3-5 p.m. அவர்களே, செலெக்ட் கமிட்டியின் திருத்தத்துடன் வந்திருக்கும் இந்த மசோதாவின் அடிப்படைக் கொள்கையை நான் வரவேற்கிறேன். செலெக்ட் கமிட்டி இந்த மசோதாவை நன்கு பரிசீலனை செய்து பிறகுதான் இந்த ரிப்போர்ட்டை சமர்ப்பித்திருக்கிறது. தோட்டத் தொழில் சம்பந்தமாக இருக்கக்கூடிய பல நுட்பமான விஷயங்களை நேரிலும், சாட்சியங்கள் மூலமாகவும் நன்கு ஆராய்ந்து பரிசீலனை செய்யப் பட்டிருக்கிறது. சர்க்காரும் தோட்ட முதலாளிகள் சங்கமும், உபாசி சங்கமும் பல விவரங்களைக் கொடுத்திருக்கின்றன. எதிர்க்கட்சியினரும் தங்களுடைய சொந்த ஆராய்ச்சி மூலம் பல விவரங்களை சேகரித்து வைத்திருக்கிறார்கள். எல்லாவற்றையும் வைத்துக்கொண்டுதான் இந்த மசோதாவின் அடிப்படைக் கொள்கை மிகவும் நியாயமானது என்று எடுத்துக்கூற விரும்புகிறேன்.

“இது தவருனது என்றோ அல்லது இதனால் தொழில் பாதிக்கப்பட்டு விடுமோ என்ற எண்ணம் யாருக்கும் இருக்க வேண்டியதில்லை என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம். இது தீவிரமாக இருப்பதாக காட்ட வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் முதலில் இதைக் கொண்டு வரக் கூடிய சமயத்தில் இந்த மசோதாவில் வரியினுடைய விகிதத்தை இரண்டு பாகுபாடாகக் காட்டப்பட்டிருந்தது. அதைப் பற்றிய சந்தேகம் இரண்டு பக்கங்களிலும் இருப்பதாகத் தெரிய வருகிறது. அதனால் தான் ஏற்கெனவே இருந்த சூப்ர்டாக்ஸ் என்ற பகுதியை எடுத்து விட்டார்கள் என்று கூறினார்கள். இந்தப் பக்கத்தில் கூட அதைப்பற்றி கூறினார்கள். அந்தப் பக்கத்திலும் அதை ஏன் எடுத்து விட்டார்கள் என்றும் கூறினார்கள்.

16th February 1955]

[Sri M. Kalyanasun0aram]

அவர்கள் இதன் விஷயத்தைத் தெரிந்துகொள்ளாமலேயே தான் அப்படி கூறியிருப்பார்கள் என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம். அவர்களுக்கு அதைத் தெரிந்துகொள்ளக்கூடிய சந்தர்ப்பம் இல்லாததால் தான் அப்படி கேட்டிருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட சூப்ர் டாக்ஸ் இருந்தாலும் இந்த மசோதாவின் தன்மை குறைந்து விடாது. சூப்ர் டாக்ஸ் என்பது ஒரு உபரி வரி; இதை ஆடம்பரமாகத்தான் இந்த மசோதாவில் சேர்க்கப்பட்டிருந்தது. ஏதோ நாங்களும் அதிகமாக வரி போடுகிறோம் என்று நிதி மந்திரியும், ரிவினியூ மந்திரியும் சொல்லிக் கொள்வதற்கு இடமிருந்தது. பணக்காரர்களையும் நாங்கள் சும்மா விட்டோமா என்று சொல்லுவதற்குத்தான் அப்படிப் போட்டிருந்தார்கள். ஒரு பக்கத்தில் வருமான வரி, இன்னொரு பக்கத்தில் சூப்ர் டாக்ஸ். இதைப் பார்த்தால் 10½ அணு வரை வரி போடுவதாகத் தோன்றும். இதைப் பார்ப்பவர்கள் இவ்விதம் இரண்டு வித வரி போடுகிறார்கள் என்று நினைக்கட்டும் என்று தான் போட்டிருந்தார்கள். உண்மை என்னவென்றால் கம்பெனிகளுக்கு வரக்கூடிய வருமானத்தில் ரூபாய்க்கு 4 அணு வருமான வரியும், 1½ அணு சூப்ர் டாக்ஸ் மட்டும் தான். இரண்டும் சேர்ந்து 5½ அணுவிற்கு அதிகமாக வரி போட கம்பெனிகள் சம்பந்தப்பட்டவரையில் இல்லை. இதன் ரகசியம் செலெக்ட் கமிட்டியின் நடவடிக்கைகளை தெரிந்துக்கொண்டிருந்தால் தெரியும். எவ்வளவு வரி போட்டாலும், வருமான வரி போட்டாலும் சரி, கம்பெனிகளுக்கு 5½ அணுவிற்கு மேல் வரி போடுவதற்கு இடம் கிடைப்பாது. இதைப்பற்றி செலெக்ட் கமிட்டியில் பேசப்பட்டது. அதனால் தான் அதை எடுத்து விட்டார்கள். அதனால் தான் இந்த இரண்டு பகுதிகளையும் ஒன்றாக இருக்கட்டும் என்று செலெக்ட் கமிட்டியில் முடிவு செய்யப்பட்டது. இது எப்படி இருக்கிறது என்று சூப்ர் டாக்ஸ் என்ற பளுவில் இப்பொழுது ஒரு ஒட்டை போடப்பட்டிருக்கிறது. உண்மை சுவரூபம் என்னவென்றால் இவர்களால் 5½ அணுவிற்கு மேல் போட முடியாது. இதை முதலில் நான் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

“இந்த வரி போதுமானதா அல்லது இதை இந்தத் தொழில் தாங்குமா என்று பார்த்தால் இந்த வரி போடுவதால் யானையை ஏறும்படி கடித்தது மாதிரிதான். இது என்னுடைய அபிப்பிராயம். இப்பொழுது கொடுத்திருக்கும் விதிமானது கடுமையானது அல்ல, ரொம்பவும் சலபமானது. இதை சர்க்கார் நியாயமாகப் பெருவதற்கும் உரிமை இருக்கிறது. இப்பொழுது போட்டிருப்பதே குறைவாக இருக்கிறது என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம். இதைப்பற்றி பல விவரங்களைக் கொடுக்க முடியும். அதையும் வைத்திருக்கிறேன். பின்னால் பேசுகிற காலத்தில் அந்த விவரங்களை எடுத்துக் காட்டுகிறேன். இப்பொழுது விதிவிலக்கு கொடுத்திருப்பதும் போதாது. முதலில் கொண்டு வந்த மசோதாவில் ரொக்கமாக வரி செலுத்துகிறவர்களுக்கு விதிவிலக்கு இருந்தது. அதை நாங்கள் பரிசீலனை செய்த பிறகு தோட்டத்தில் ஈடுபட்டிருக்கும் முதலாளிகள் எல்லோரும் ஒரே மாதிரி பலன் அடைவதில்லை என்பதன் பார்த்தோம். ஐந்து ஏக்கர், இரண்டு ஏக்கர், மூன்று ஏக்கர் என்று வைத்திருக்கக்கூடியவர்கள் எவ்வளவோ தோட்டக்காரர்கள் இருக்கிறார்கள். காபி தோட்டக்காரர்களும் இருக்கிறார்கள். அவர்களையெல்லாம் முதலாளிகள் என்று சொல்லுவது தவறு. தோட்டத்தில் வேலை செய்யக்கூடிய விவசாயிகள் எப்படிப்பட்டவர்கள்? பல்லாயிரக் கணக்கானவர்கள் காபி தோட்டத்திலிருக்கிறார்கள். காபியை எடுத்துக்கொண்டால் 99 ஆயிரம் ஏக்கரில் 83 பர் சென்ட் இந்த சிறிய தோட்டக்காரர்கள்தான். அதில் 17 பர் சென்ட் பெரிய கம்பெனிகள் கையிலிருக்கிறது. ஆனால் தேயிலையை எடுத்துக்கொண்டால் 80 பர் சென்ட் கம்பெனிகள் கையிலிருக்கிறது, 20 பர் சென்ட்தான் தனிப்பட்டவர்கள் கையிலிருக்கிறது. தேயிலைத் தோட்டம் கிட்டத்தட்ட 83 ஆயிரம் ஏக்கருக்கு மேல் நமது ராஜ்யத்தில் இருக்கிறது. இதைப் பார்க்கும்போது தான் சிறிய தோட்டக்காரர்களுக்கு விதிவிலக்குக் கொடுக்க வேண்டும் என்கிற முடிவுக்கு நாங்கள் வரவேண்டியதாக இருந்தது. அதோடு சிறிய தோட்டக்காரர்கள் தாங்களாகவே தேயிலையை உற்பத்தி பண்ணி அதைப்பக்குவப்படுத்தி தேயிலையாக ஆக்கி விற்பதற்கு

[Sri M. Kalyanasundaram] [16th February 1955]

முடியாது. பச்சை இலையை, பெரிய கம்பெனிகள் வைத்துக்கொண்டிருக்கக்கூடியவர்களுக்கு விற்றுவிட்டு, அவர்கள் கொடுக்கும் காசை வாங்கிக் கொண்டு போக வேண்டியதாக இருக்கிறது. கரும்பைக் கொண்டு போய் கம்பெனிகளுக்கு விற்று வருகிறார்களே அதைப் போலவே சிறிய தோட்டக் காரர்கள் பச்சை இலையை விற்றுவிட்டு வரவேண்டியதாக இருக்கிறது. வெள்ளைக்காரர்கள் தான் இந்த பச்சை இலையை பக்குவப்படுத்துவதற்கு பெரிய யந்திரங்களை வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட பெரிய முதலாளிகளை நம்பித்தான் இவர்கள் இலையை விற்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. அந்தப் பெரிய கம்பெனிகள் அந்நிய நாட்டு கம்பெனிகள். ஆகவே இவர்களுக்கு நியாயமான வருமானம் கிடைத்து கஷ்டமாக இருக்கிறது. நாங்கள் நேரிலே பார்த்தோம். ஆகையால்தான் விதிவிலக்கு கொடுக்க வேண்டும் என்ற நிலைமை ஏற்பட்டது. செலவுக் கமிட்டியில் கொடுத்திருக்கக்கூடிய விதிவிலக்கு போதாது. ஐந்து ஏக்கருக்குப் பட்டு தேயிலைத் தோட்டங்கள் வைத்திருப்பவர்களுக்கு இந்த வரி விதிக்கக்கூடாதென்றும், ஐந்து முதல் பத்து ஏக்கர் வரை வைத்திருப்பவர்களுக்கு ஏக்கருக்கு இவ்வளவு என்று 'கம்ப்யூட்' செய்து கொள்ளக்கூடிய ஒரு உரிமையும் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அதே போல் காபி போன்ற மற்ற பொருள்களுக்கும் கொடுத்திருக்கிறார்கள். இது போதாது என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம். தேயிலைத் தோட்டங்கள் விஷயத்தில் குறைந்த பட்சம் 10 ஏக்கர் வரையிலுமாவது விதிவிலக்கு கொடுக்கவேண்டும். காபி, மற்ற பொருள்களுக்கு 30 ஏக்கர் வரை விதிவிலக்கு கொடுக்கவேண்டும் என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம். அப்பொழுதுதான் நியாயமாக இருக்கும். அதற்கு ஆதாரங்கள் பிறகு கொடுக்கிறேன்.

3-10
p.m.

“இஷ்டப்பட்டால் கம்ப்யூட் பண்ணிக்கொள்வதற்கு உரிமை இருக்க வேண்டும். வரவு செலவுக் கணக்குப்படி இதில் போடப்பட்டிருக்கக்கூடியபடி வரி செலுத்தவேண்டும். ஏக்கருக்கு இவ்வளவு ரூபாய் கட்டிவிடுகிறோம் என்று கம்ப்யூட் செய்துகொள்வதற்கு உரிமை தேயிலை சம்பந்தப்பட்டவரை 30 ஏக்கர் வரையிலும், காபி, மற்றப் பொருள்கள் விஷயத்தில் 90 ஏக்கர் வரையிலும் விதிவிலக்கு கொடுத்தால்தான் அது நியாயமாக இருக்கும் என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம். ஒரு பக்கத்தில் சிறிய தோட்டக்காரர்களுக்குச் சலுகை அதிகப்படுத்தவேண்டும். அதே சமயத்தில் பெரிய எஸ்டேக்காரர்களுக்கு விதிக்கக்கூடிய 0-5-6 வரியானது மிகக் குறைவாக இருப்பதால் 0-10-6 வரையில் போகக்கூடிய விகிதத்தில் வரியை அதிகப்படுத்தினால் நியாயமாகும் என்ற யோசனையை நான் முதலில் சமர்ப்பித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

“இதற்கு என்ன ஆதாரம் என்னிடம் இருக்கிறது என்று கேட்கலாம். ரூபாய்க்குப் பத்தரையாண வரையில் மலைத் தோட்டங்களுக்கு வருமான வரி விதித்தால் அவர்கள் அதைத் தாங்கிக்கொள்ள முடியும் என்பதற்கு என்ன ஆதாரம் இருக்கிறது என்று கேட்கலாம். மலைத்தோட்டப் பொருள்களிலேயே தேயிலை மிகப் பிரதானமானது. நம் நாட்டிலேயே தேயிலை மிகப் பிரதானமான பொருளாக இருக்கிறது. தேயிலை, காப்பி, ரப்பர் இவைகளெல்லாம் சேர்ந்து நம்முடைய ராஜ்யத்தில் 50 கோடி ரூபாய் பெறுமானமுள்ள தோட்டங்கள் இருக்கின்றன. நம்முடைய ராஜ்ய பொருளாதாரத்தில் முக்கிய பாகம் வகிக்கிறது. தேசம் பூராவும் தேயிலையும், காப்பியும் நம் நாட்டின் பொருளாதாரத்தில் ஒரு முக்கியமான பாகம் வகிக்கிறது. ரூ. 500 கோடி மதிப்புள்ள தேயிலைத் தோட்டங்கள் இருக்கின்றன என்பதையும் நாம் உணரவேண்டும்.

“இவ்வளவும் எப்படி வந்தது, எவ்வளவு மூலதனம் உண்மையில் போடப்பட்டது என்பதைப்பற்றி சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். தேயிலைத் தோட்டங்கள், காபி, மற்ற தோட்டங்கள் விஷயத்தில் தொழிற்சாலையில் போட்ட மூலதனம் மாதிரி போடப்படவில்லை. ஏராளமான பணம் செலவழித்து இயந்திரங்களை வாங்கி தொழிற்சாலையை ஆரம்பிப்பது போல தோட்டங்களுக்குச் செலவிடப்படவில்லை.

16th February 1955]

[Sri M. Kalyanasundaram]

“சென்ற 100 அல்லது 200 வருஷ சரித்திரத்தைப் பார்த்தால், தேயிலைத் தோட்டங்கள் எப்படி வளர்ந்திருக்கின்றன என்பதை நாம் தெளிவாகத் தெரிந்துகொள்ளலாம். காப்பித் தோட்டங்கள் விஷயத்திலாவது சில முயற்சிகள் ஆரம்பத்தில் எடுக்கவேண்டியிருந்தது. வெளி நாட்டுக்குச் சென்ற ஒருவர் அங்கிருந்து காப்பிச் செடிகளைக் கொண்டுவந்து நம் நாட்டிலே அது விளையுமா என்று பரீகைச் செய்த பிறகு உற்பத்தி செய்யவேண்டிய சங்கடம் ஏற்பட்டது. ஆனால் தேயிலை விஷயத்தில் அப்படிப்பட்ட சங்கடம் இருக்கவில்லை. இந்த நாட்டிலேயே இயற்கையாக தேயிலைச் செடி விளைந்திருந்தது என்று கண்டுபிடித்தது ஒன்றுதான் வெள்ளைக்காரர்கள் செய்தது. வாஸ்கோடி காமா தப்பித் தவிர இந்தியாவைக் கண்டுபிடித்ததுபோல, இங்குள்ள மலைச்சாரல் பிரதேசங்களில் தேயிலைச் செடிகள் இருந்திருப்பதைத்தான் வெள்ளைக்கார முதலாளிகள் கண்டுபிடித்தார்களே தவிர, தேயிலை தோட்டங்கள் விஷயத்தில் அவர்கள் ஏதோ அதிகமாகச் செய்துவிட்டார்கள் என்று யாரேனும் நினைத்துக்கொண்டிருந்தால், அவர்கள் நம்நாட்டு தேசிய தொழில் வளர்ச்சிச் சரித்திரத்தின் உண்மையைத் தெரிந்துக்கொள்ளவில்லை என்று சொல்ல விரும்புகிறேன்.

“ஒரு பவுன் மூலதனத்தையாவது இங்கு கொண்டு வந்து மூலதனமாகப் போட்டு இந்த நாட்டில் தோட்டத் தொழிலை வெள்ளைக்காரர்கள் அபிவிருத்தி செய்துவிடவில்லை. அதற்குப் பதிலாக இந்த நாட்டில் ஏற்கெனவே இருந்திருக்கக்கூடிய செடிகளைக்கொண்டே, இங்கிருக்கக்கூடிய தமிழர், கன்னடியர், மலையாளிகள் ஆகியவர்களையும்—அவர்களில் ஹரிஜனங்களும் இருக்கலாம், மற்றவர்களும் இருக்கலாம்—சேர்த்து வெள்ளைக்கார முதலாளிகள் தோட்டங்களைத் தயார் செய்துவந்திருக்கிறார்கள் என்பதையும் நாம் கவனிக்கவேண்டும். அவர்கள் அதில் அதிகமாக மூலதனம் போடவில்லை. இயற்கையாக வசித்துக்கொண்டிருந்த மலை ஜாதியினரை அடித்து விரட்டிவிட்டு அவர்களிடமிருந்து நிலத்தைப் பிடுக்கிக் கொண்டு அந்த இடத்தில் வெள்ளைக்காரர்கள் தேயிலை, காப்பித் தோட்டங்களை அமைத்திருக்கிறார்கள். பழைய காலத்தில் நிகழ்ந்த ஒரு சம்பவம் நான் அங்கு சுற்றுப் பிரயாணம் செய்துகொண்டிருந்தபோது என்னுடைய கவனத்திற்கு வந்தது. அந்தக் காலத்தில் இந்தியர்களையும் மலை ஜாதியினரையும் வெள்ளைக்காரர்கள் எப்படிச் சுரண்டிக்கொண்டிருந்தார்கள் என்பதற்கு எடுத்துக்காட்டாக உள்ள சிறு சம்பவமொன்றை இங்கு சொல்ல விரும்புகிறேன்.

“தோட்ட முதலாளிகள் பெரும்பாலும் வெள்ளைக்காரர்கள். தோட்டங்களுக்குள் அவர்கள் பங்களாக்களைக் கட்டி, வேலி போட்டு அடைத்து சாகுபடிக்குக் கொண்டுவந்துவிட்டு காவல் வைப்பதில்லை. உள்ளே நுழைந்து எதையும் எடுத்துக்கொண்டு போகாமல் இருப்பதற்குக் காவல் வைக்கவேண்டிய சிரமம் இல்லாமல் ஜன்னல்களுக்கு நேரே ஒரு துப்பாக்கியைத் தொங்கவிட்டுவிடுவார்கள். அந்தத் துப்பாக்கியைக் கண்டு மலைஜாதியினர் பயந்துகொண்டு, அதற்கு உள்ளேசுட போவதில்லையாம். அந்த மாதிரி மலை ஜாதியினரை பயமுறுத்தியும், அடிமைத்தனமாக அவர்களை நடத்தியும், தொழிலாளர்களை உபயோகித்து அந்தத் தோட்டத்தை வளர்த்து அதில் கிடைக்கக்கூடிய லாபத்தைக் கொஞ்சங் கொஞ்சமாகப் பெருக்கி, இப்படிப்பட்ட தோட்டங்கள் வளர்ந்திருக்கின்றனவே தவிர, தொழிற்சாலை, ரயில்வே ஆகியவைகளுக்கு முதன்முதலில் இயந்திரங்களை வாங்கி ஆரம்பிப்பதுபோல, தேயிலைத் தோட்டங்கள் விஷயத்தில் பிரிட்டனி விருந்து வெள்ளைக்காரர்கள் மூலதனத்தைக் கொண்டு வந்து போட்டு எதையாவது கட்டினார்கள் என்று யாரும் நினைத்துக்கொண்டிருக்கவேண்டாம். அவர்கள் கையிலிருந்து ஒரு காலணைக்கூட செலவு செய்துவிடவில்லை. அரசியல் அதிகாரம் ஒன்றை மட்டும் உபயோகித்து பல லட்சக் கணக்கான மைல் விஸ்தீரணமுள்ள மலைச்சாரல்களை வெள்ளைக்காரர்கள் எடுத்துக்கொண்டு, நம் நாட்டுத் தொழிலாளர்களை மிருகத்தனமாக நடத்தி, அவர்கள் மனிதர்களாக வாழமுடியாத அளவுக்குக் அவர்களுக்கு கூலி கொடுத்து தோட்டத்தை வளர்த்திருக்கிறார்கள் என்பதையும் நாம் பார்க்க வேண்டும்.

[Sri M. Kalyanasundaram] [16th February 1955]

“பூர்வ சரித்திரத்தைத் தெரிந்துகொண்டால்தான் இப்பொழுது அதிலிருந்து எவ்வளவு லாபம் கிடைக்கிறது, எப்படி அவர்கள் பயன்படுத்தி வருகிறார்கள் என்று புரிந்துகொண்டால்தான் விரிப்பு வெறுப்பில்லாமல் இந்தப் பிரச்சினையை நாம் ஆலோசனை செய்யமுடியும். சில அங்கத்தினர்கள் நேற்று பேசக்கூடிய காலத்தில் இன வெறியை நாம் தூண்டக்கூடாதென்று சொன்னார்கள். இன வெறியைத் தூண்டவேண்டுமென்ற எண்ணம் எங்களுக்குக் கிடையாது. இன வெறி, ஜாதி வெறி, மத வெறி ஆகியவைகள் கம்யூனிஸ்டு கட்சிக்குப் பரம எதிரிகள். ஆகவே, நாங்கள் இன வெறியைத்தூண்ட விரும்பவில்லை. ஆனால், நம் நாட்டின் செல்வத்தை பிறர் அனுசரியமாக பிற நாடுகளுக்கு எடுத்துக்கொண்டு போவதை பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போது நாம் அதை அனுமதிக்கக்கூடாது, நம்முடைய தேசத்தை நஷ்டப்படுத்தக்கூடிய முறையில் காரியங்கள் நடப்பதை நாம் அனுமதிக்கக்கூடாது என்பதற்காகத்தான் எங்கள் கட்சியைச் சேர்ந்து அங்கத்தினர்கள் பேசக்கூடிய நேரத்தில் பல எண்ணக்களைக் கொடுத்து, வெள்ளைக்காரர்களிடமிருந்து தோட்டங்களை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று சொன்னார்களே தவிர வெள்ளைக்காரர்கள்மீது இருக்கக்கூடிய வெறும் இன வெறியால் அல்ல. ஜாதி வெறி, இன வெறியைத் தூண்டிவிடவேண்டுமென்ற எண்ணம் நம்முடைய மக்களுக்கு இருந்திருந்தால் 200 வருஷ காலமாக வெள்ளைக்காரர்களுடைய ஆதிக்கத்தில் அடிமைப் பட்டுக்கொண்டிருந்தவர்கள் தேசியப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டபோது வெள்ளைக்காரன் யாராவது தனியாகத் தெருவில் நடந்துபோயிருக்க முடியுமா? இன வெறியைத் தூண்டிவிடுவது என்பது தமிழர்களுடைய பண்பு அல்ல. கம்யூனிஸ்டு கட்சிக்கும் அந்த மாதிரி எண்ணம் கிடையாது. இன வெறியைத் தூண்டிவிடக்கூடியவர்கள் யாராயிருந்தாலும் அவர்களைக் கம்யூனிஸ்டுக் கட்சி உறுதியாக எதிர்த்துத்தான் வந்திருக்கிறது என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

“என் வெள்ளைக்காரர்களிடமிருந்து தோட்டங்களை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள் என்பதை நாம் பார்க்கவேண்டும். ‘அன்னிய நாட்டிலிருந்து கொண்டுவந்து மூலதனத்தைப்போட்டு வெள்ளைக்காரர்கள் தோட்டங்களை வைத்திருக்கின்றார்கள். ஆகவே, நஷ்ட ஈடு கொடுக்காமல் தோட்டங்களை எடுத்துக்கொள்ள அரசியல் சட்டத்தில் இடம் இல்லை’ என்று சொல்லலாம். அன்னியர் மூலதனம் போட்டு அது நம் நாட்டுத் தொழில் வளர்ச்சிக்கு உதவியாக இருந்தால் அதற்கு நியாயமான வட்டி கிடைக்கவேண்டும். மூலதனம் போட்டு தொழில் நடத்துபவர்களுக்கு வட்டி கிடைக்கக்கூடாது என்பது அல்ல கம்யூனிஸ்டுக் கட்சியின் கொள்கை என்பதை நான் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். உண்மையைச் சரியாகப் புரிந்துகொள்ளாமல் பலர் பலவிதமாகப் பேசியிருக்கிறார்கள். நமக்குத் தேவையான தொழிலை நடத்துவதற்கான இயந்திரங்களைக் கொடுத்து கடனாக மூலதனம் கொடுத்திருந்தால் வட்டியை அனுமதிப்பதில் கம்யூனிஸ்டுக் கட்சிக்கு ஆட்சேபணை கிடையாது.”

3-20
p.m.

MR. SPEAKER :—“ You can take as much time as you want.”

SRI M. NARAYANA KURUP :—“ The Hon. Speaker is very liberal.”

* SRI M. KALYANASUNDARAM :—“ காப்பி, தேயிலைத் தோட்டங்களை நடத்தும் வெள்ளைக்கார கம்பெனிகளின் பாலன்ஸ் ஷீட்டைப் பார்க்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். நூறு வருஷ சரித்திரத்தைநான் புரட்டிக்கொண்டிருக்கப்போவதில்லை. சென்ற 15, 20 வருஷ புள்ளிவிவரங்களை மட்டும் கொடுக்க விரும்புகிறேன். செம்ரா பீக் எஸ்டேட்ஸ்னுடைய 1953-54-ம் வருஷத்திய பாலன்ஸ் ஷீட் என்னுடைய கையில் இருக்கிறது. இக்கம்பெனியினுடைய மானேஜிங் எஜெண்டுகள் பீயர்ஸ், லெஸ்லி கம்பெனியாவார்கள். இந்த கம்பெனிக்கு பல எஸ்டேட்டுகள் இருக்கின்றன. ஒன்றிலிருந்து வந்திருக்கக்கூடிய விவரங்களை சபையினுடைய கவனத்

16th February 1955] [Sri M. Kalyanasundaram]

திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன். 1944-45-க்கு முன்பு இதனுடைய மூலதனம் எவ்வளவு இருந்தது என்று இவர்கள் சொல்லவில்லை. அது ரொம்பவும் குறைவாகத்தான் இருக்குமென்று நினைக்கிறேன். 1944-45-ல் ரூபாய் 4,66,700-க்கு உயர்த்தப்பட்டது என்று புள்ளி விவரம் கொடுத்திருக்கிறார்கள். 1947-48-ல் மூலதனத்தை ரூபாய் 9,33,400-க்கு உயர்த்தியிருக்கிறார்கள். அதாவது சுமார் 10 லட்சம் ரூபாய்க்கு உயர்த்தியிருக்கிறார்கள்.

“ Issued capital was increased in 1947-48 from Rs. 4,66,700 to Rs. 9,33,400, by the issue of 2,33,350 bonus share of Rs. 2 each என்று இந்த ரிப்போர்ட்டில் கண்டிருக்கிறது. தொழிலாளர்களுக்கு போனஸ் கொடுப்பதைப் பார்த்திருக்கிறோம். ஆனால் முதல் போட்டவர்கள் போனஸ் எடுத்துக்கொள்வது என்று சொன்னால் யுத்தத்திற்குப் பிறகு ஏற்பட்டிருக்கும் லாபத்தை மறைப்பதற்கான ஒரு தந்திரம் என்றுதான் சொல்லவேண்டியிருக்கிறது. ரூபாயாக யாரும் முதல் போடவில்லை. வரக்கூடிய லாபம் அதிகமாருக்கிறது. பங்கு போட்டு 60 சதம் 70 சதத்திற்குமேல் லாபம் வந்துவிட்டால் பகிர்ங்கமாகத் தெரிந்துவிடப்போகிறதே என்று நினைத்து இவர்களுடைய லாப பங்கை குறைத்துக் காட்டுவதற்காக வேண்டி லாபத்தில் ஒரு பகுதியை மூலதனமாக மாற்றி வைத்துக்கொள்ளுகிறார்கள். ஆரம்பத்தில் போட்ட மூலதனம் 4,66,700-க்கு மேல் கிடையாது. அதை வைத்துக்கொண்டு தங்களுடைய மூலதனத்தை சுமார் ரூபாய் 10 லட்சமாக உயர்த்திக்கொண்டதோடல்லாமல் 1940-ல் இருந்து 1954 வரையில் இருக்கக்கூடிய 14 வருஷத்தில் இவர்கள் சம்பாதித்த மொத்த லாபம் சுமார் 25 லட்ச ரூபாயாகும். சுமார் 5 லட்ச ரூபாய் மூலதனம் வைத்து ஆரம்பித்தது. இந்த கால கட்டத்தில் 25 லட்சம் ரூபாய் வரையில் லாபம் சம்பாதித்துக் கொடுத்ததையும் பார்க்கவேண்டும். ஆரம்பத்தில் போட்ட மூலதனத்தைவிட 5 மடங்கு லாபம் இந்த கால கட்டத்தில் கிடைத்திருக்கிறது. ஒவ்வொரு வருஷமும் 15 முதல் 40 சத விதிகம் வரையில் டிவிடென்டும் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவைகளைல்லாவற்றையும் நான் கற்பனையிலிருந்து சொல்லவில்லை. அந்த கம்பெனி வெளியிட்டிருக்கும் புள்ளிவிவரங்களிலிருந்துதான் சொல்லுகிறேன்.

“ அடுத்தபடியாக செவ்வாய் மலை எஸ்டேட் என்ற கம்பெனியும் பீயர்ஸ் லெஸ்லியைச் சேர்ந்தது. இதில் 1944-45 போட்ட மூலதனம் ரூபாய் 1,83,390. அது 1952-53-ல் ரூபாய் 3,66,780 ஆக உயர்ந்திருக்கிறது. இதுவும் எப்படி உயர்த்தினார்கள் என்றால் முன் சொன்னதுபோல் லாபத்தை போனசாக மாற்றி உபயோகப்படுத்திக்கொண்டிருக்கிறார்கள். 1937-38-ல் இருந்து 1952-53 வரையில் உள்ள 15 வருஷ காலத்தில் மொத்த லாபமாக 50 லட்ச ரூபாய் எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். பங்குதாரர்களுக்கு கொடுக்கப்பட்டிருக்கக்கூடிய டிவிடென்ட் எவ்வளவு? பங்குதாரர்களுக்கு கொடுக்கப்பட்டிருக்கக்கூடிய மொத்த டிவிடென்ட் 223 சதவிகிதம். போட்டதைப்போல 2½ மடங்கு டிவிடென்ட் கிடைத்துவிட்டது. தலைக்கு 10 ரூபாய் ஷேராக எடுத்துக்கொண்டார்கள். மூலதனம் போடாமலே பங்கு வருஷாவருஷம் வந்துகொண்டே இருக்கிறது.

“ ஆக்டர் லோனிவாலி எஸ்டேட் என்ற இன்னொரு கம்பெனி இருக்கிறது. இதை நிர்வகிக்கக்கூடியவர்கள் பீயர்ஸ் லெஸ்லிதான். இவர்களுடைய பாலன்ஸ் ஷீட்டைப் பார்த்தால் ஆரம்பத்திலே போட்டிருக்கக்கூடிய மூலதனம் ரூபாய் 3,23,660 அதற்குப் பிறகு அவர்கள் மூலதனத்தை ரூபாய் 19,45,980-க்கு உயர்த்தியிருக்கிறார்கள். போட்ட மூலதனத்தைவிட கிட்டத்தட்ட 6 மடங்காக மூலதனத்தைப் பெருக்கியிருக்கிறார்கள். இதில் ஒரே ஒரு சமயம்தவிர மற்ற சமயமெல்லாம் மூலதனத்தைப் பெருக்கி இருக்கக்கூடிய முறை போனஸை ஷேராக கொடுத்திருப்பதுதான். லாபத்தை போனஸாக மாற்றி மூலதனத்தோடு சேர்த்துக்கொண்டு மூலதனத்தை 19-லட்சம் ரூபாய்க்கு மேல் உயர்த்தியிருக்கிறார்கள்.

[Sri M. Kalyanasundaram] [16th February 1955]

“ இவர்கள் அடித்திருக்கும் லாபத்தைப் பார்க்கலாம். 1937-38-ல் இருந்து 1952-53 வரை மொத்த லாபம் அடித்திருக்கக்கூடியது 62 லட்ச ரூபாய். போட்ட மூலதனம் 3,23,660 ரூபாய். ஆரம்பத்தில் போட்ட மூலதனம் எவ்வளவு? எந்த மாதிரி எவ்வளவு லாபம் அடிக்க முடிகிறது என்பதை நாம் பார்க்கிறோம். 1942-43-ல் 50 சதவிகித டிவிடென்டும் 1950-51-ல் 40 சதவிகிதம். 1945-46-ல் 40 சதவிகிதமும் 1950-51-ல் 40 சதவிகிதமும் டிவிடென்டு அளித்திருக்கிறார்கள். தேயிலைக்கு 1951-52-ல், நெருக்கடி ஏற்பட்ட சமயம் 10 சதவிகிதம் டிவிடென்டு கொடுத்திருக்கிறார்கள். குறைவாக டிவிடென்டு கொடுத்து கிடையாது. இரண்டு வருஷத்தில் 10 சதவிகிதம் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அனேகமாக எல்லா வருஷங்களிலும் 25 சதவிகிதத்திற்கு அதிகமாகவே டிவிடென்டு கொடுத்திருக்கிறார்கள் என்பதையும் நாம் பார்க்கவேண்டும்.

“ வெள்ளைக்கார நிர்வாகத்தில் இருக்கக்கூடிய கம்பெனிகளைப்பற்றித் தான் நான் இதுவரையிலும் சொன்னேன். இப்பொழுது நம்முடைய இந்தியர்கள் நடத்தக்கூடிய கம்பெனிகள் எப்படியிருக்கிறதென்று பார்க்கலாம். புளு மவுண்டன் எஸ்டேட்டுக்கு 25 லட்ச ரூபாய் மூலதனம் போட்டிருக்கிறார்கள். 1943-44-லிருந்து 1952-53 வரை மொத்த லாபம் சம்பாதித்திருப்பது ரூபாய் 56,18,058. தேய்மான நிதிக்காக ரூபாய் 4,25,000 ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். மேலும் ரிசர்வ் நிதிக்கு ஒதுக்கியிருப்பதையும் பார்த்தால் நாம் திகைக்கவேண்டியிருக்கிறது. ஏதோ பாதாள லோகத்தில் பவுன் குவிந்திருக்கிறதென்று சொல்வதை புராணக்கதையில் கேட்டிருக்கிறோம். அதுபோல தோட்டத்தொழிலை நடத்துகிறவர்கள் மலைச் சாரல்களில் ஒரு தனி லோகத்தையே சிருஷ்டித்து இருக்கிறதாகத்தான் தெரிகிறது. மற்றும் இருக்கக்கூடிய தேயிலை கம்பெனி ஷேர்களுக்கு போடப்பட்ட மூலதனத்தைவிட $2\frac{1}{2}$ முதல் 4 பங்கு வரையில் உயர்ந்திருக்கிறது என்பதையும் நாம் பார்க்கவேண்டும்.

3-30
p.m.

“ இவ்வளவு மூலதனத்திற்கு அதிகமாக லாபம் சம்பாதித்தும் கூட போட்ட வருமானத்தை அவர்கள் எடுத்துக்கொண்டு விட்டார்கள். இப்பொழுது அந்தத் தோட்டங்களின் மதிப்பை எடுத்துக்கொண்டாலும் அவைகளின் மதிப்பு குறையவே இல்லை. அப்படியேதான் இருக்கிறது. எந்தத் தோட்டப் பொருள்களும் வருஷா வருஷம் பலன் கொடுத்துக்கொண்டே தானிருக்கிறது. பார்க்கப்போனால் அதிகமாகவேதான் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறது என்பதை இதிலிருந்து பார்க்கவேண்டும். அந்தக்காலத்தில் வேண்டுமென்ற லாபம் கொடுத்துக்கொண்டு வந்தது, இப்பொழுது அப்படி இருக்குமா என்று கேட்கலாம். இந்தத் தேயிலை சம்பந்தப்பட்ட மட்டில் நாம் நிச்சயமாக அப்படிக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கும் என்று நம்பலாம். எந்தக் காலத்திலும் நெருக்கடியே வராது. இது அவர்களுக்கு நல்ல வியாபாரமாகி லாபம் கிடைக்கக்கூடியது. உலகத்தில் உற்பத்தியாகும் தேயிலையில் 40 பர்சென்ட் தேயிலையை நாம் உற்பத்தி பண்ணுகிறோம். நம்முடைய ராஜ்யம் பூராவும் எடுத்துக்கொண்டால் கிட்டத்தட்ட அதில் பாதி தேயிலை நம்முடைய ராஜ்யத்தில் உற்பத்தியாகிறது. இந்தியாவில் தேயிலை இல்லாமல் மேற்கத்திய நாடுகள் இருக்கமுடியாது. தேயிலையை உபயோகிப்பது என்பது உலகம் பூராவும் அதிகரித்து வருகிறது. அதற்கு எப்பொழுதும் அதிகப்படியான கிராக்கி இருக்கும். பிரிட்டனில்கூட தேயிலையின் விலை அதிகரித்துக்கொண்டு வருகிறது. அதனுடைய உபயோகமும் அதிகரித்துக்கொண்டு வருகிறது. அங்கு கிளர்ச்சி அதிகரித்துக்கொண்டு வருவதால் அங்கு அதிகப்படியாக விலையாகாது என்றபயம் இல்லை. தேயிலைத் தொழில் செழிப்பாக நடக்கும் தொழில் என்பதையும் நான் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

“ இந்தத் தேயிலைத் தொழிலை வெள்ளைக்காரர்கள்தான் அபிவிருத்தி செய்தார்கள். வேறு தொழிலை அவர்கள் அபிவிருத்தி செய்யவில்லை. வெள்ளைக்காரர்கள் நன்றி கெட்டவர்கள் என்றெல்லாம் நாங்கள் திட்டிகிறோம். என்று எங்கனும் குற்றம் சாட்டினார்கள். நாங்கள் அப்படி திட்டவில்லை. அவர்கள் நன்றி கெட்டவர்கள் என்றும் நாங்கள்

16th February 1955] [Sri M. Kalyanasundaram]

சொல்லவில்லை. தேயிலைத் தொழிலை மட்டும் வளர்த்து அபிவிருத்தி செய்தார்கள் என்றுதான் சொன்னோம். மிகச் சிறந்த காமித் தொழிலை மட்டும் அவர்கள் வளர்க்கவில்லை. காபியை எடுத்துக்கொண்டால் 80 பர்சென்டுக்கு மேற்பட்ட நிலங்கள் இந்தியர்கள் கையிலிருக்கின்றன என்பதைப் பார்க்கவேண்டும். தேயிலைதான் அதிக லாபம் கொடுக்கக்கூடியது. காபி அதிக லாபம் கொடுக்கக்கூடியதல்ல. அதனால்தான் வெள்ளையர்கள் காபி பக்கம் போவதில்லை. காபி பயிரிடுவதில் ஆபத்தும் இருக்கிறது. தேயிலையில் அவ்வளவு ஆபத்து இல்லை. இந்தியத் தேயிலைக்கு ஏகபோக உரிமை இருப்பதால் அதை வைத்துக் கொண்டு அவர்கள் உலகம் பூராவும் வியாபாரம் பண்ணலாம் என்று அதை வளர்த்து அபிவிருத்தி செய்தார்கள். இந்த தேயிலை பிரிட்டனுக்கு ரொம்பவும் அவசியமாக இருக்கிறது. இந்தியா முதற்கொண்டு உலக நாடுகள் அவர்கள் கையிலிருக்கும்போது இதை உற்பத்தி செய்து இங்கு குறைந்த விலைக்கு உற்பத்தி செய்து வாங்கி வெளி நாடுகளில் அதிக விலைக்கு விற்கு வந்தார்கள். அதனால் அவர்கள் இரண்டு பக்கத்திலும் லாபம் அடைந்து வந்தார்கள். இவ்விதம் இரண்டு பக்கங்களிலும் ஏற்பட்ட லாபத்தின் காரணமாகத்தான் அவர்கள் இந்தத் தேயிலைத் தோட்டங்களை வளர்ப்பதற்கு அதிக கவனம் செலுத்தி வந்தார்கள் என்பதைப் பார்க்கவேண்டும்.

“இனி என்ன செய்யலாம். இதற்கு வரி போடுவதை யாராகிலும் ஆட்சேபிக்கலாம். தோட்டக்காரர்களுக்கு கஷ்டங்கள் இருக்கலாம் என்று சொல்லி இந்தத் தொழில் பூராவையும் பறிக்கக்கூடாது. இந்தியத் தோட்டக்காரர்களுக்கு சில கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன என்பது உண்மை. எல்லோரும் லாபம் சம்பாதிக்கிறார்கள் என்று சொல்வதற்கும் இல்லை. வெள்ளைக்கார தோட்டக்காரர்களுக்கு இருக்கும் வசதிகளைப்போல் இந்திய தோட்டக்காரர்களுக்கு இல்லை. அதிக கஷ்டம் இருக்கிறது. அந்தக் கஷ்டத்தைப் போக்குவதற்கு பதில் அந்தத் தோட்டப் பொருள்களுக்கு வரி போடுவதை ஆட்சேபிப்பது சரியாகாது என்பதைப் பார்க்க வேண்டும்.

“இந்தியத் தோட்டக்காரர்கள் சிறிய தோட்டக்காரர்களாக இருப்பதோடு ஏற்றுமதி செய்வதற்கு வெள்ளைக்காரர்களுக்கு இருக்கும் வசதிகளைப்போல் இவர்களுக்குக் கிடையாது. இவர்களுக்கு கொஞ்சம் தான் ஏற்றுமதி இருக்கிறது. வெள்ளைக்கார கம்பெனிகளுக்கு இருக்கும் வசதி இவர்களுக்குக் கிடையாது.

“பியர்ஸ் லெஸ்லி கம்பெனி இந்தியாவிலும் இதைச் சேர்ந்த பிரிட்டனில் இருக்கக்கூடிய அதே கம்பெனி அங்கு வியாபாரம் செய்யும் கம்பெனி, இந்த இரண்டு கம்பெனிகளும் சேர்ந்து இருந்துகொண்டு இங்கே ஒரு பவுண்ட் தேயிலையை மூன்று ரூபாய்க்கு வாங்கி அங்கு பிரிட்டனில் அதே ஒரு பவுண்ட் தேயிலையை 5½, 5½ ரூபாய்க்கு விற்பது இரண்டு விதங்களில் லாபமடைந்து வருகிறார்கள். ஆனால் நாம் இங்கு அந்த அதிகப்படியான 2½ ரூபாய்க்கு வருமான வரி போட முடியாது. பிரிட்டனில் ஒரு விதமாக வரி இருக்கும். அந்த வரியைத்தான் அவர்கள் கொடுக்கிறார்கள். அதனால் அந்நியர்கள் கையில் இருக்கும் தோட்டங்களை நாம் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். அந்தத் தோட்டங்கள் அந்நியர்கள் கையிலிருப்பதால் அதனால் நம்முடைய ராஜ்யத்திற்கும் பிரயோசனமில்லை. பிரிட்டனுக்கும் பிரயோசனமில்லை. மக்களுக்கும் பிரயோசனம் இல்லை. அதற்கு பதிலாக வரும் லாபமெல்லாம் வெள்ளைக்காரர்களிடையே கைக்குப் போகிறது. அபிவிருத்தி வரி போடக்கூடிய காலத்தில் அந்த வரியை இந்த அரசாங்கம் போடுவதற்கு என் ஆட்சேபிக்கிறார்கள். அபிவிருத்தி வரி போடுவதென்றால் யார் கையில் மிச்சம் இருக்கிறதோ அதை எடுக்க வேண்டும் என்று சொன்னார்கள். யார் கையில் மிச்சம் இருக்கும். ஏழை விவசாயிகளுடைய கையில் 5, 10 என்று மிச்சமிருப்பதைத்தான் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்று சொல்கிறார்கள். ஆனால் இந்த தேயிலைத் தொழிலில் யார் கையில் மிச்சம்

[Sri M. Kalyanasundaram] [16th February 1955]

இருக்கிறது. அந்த மிச்சத்தை ஏன் உபயோகப்படுத்தக்கூடாது என்று எடுத்துக்காட்ட விரும்புகிறேன். அவர்களுடைய கையில் என்ன மிச்சம் இருக்கிறது என்பதையும் பார்க்கவேண்டும்.

“உதாரணமாக கிட்டத்தட்ட 50 கோடி பவுண்ட் தேயிலை இந்தியா விலிருந்து பிரிட்டனுக்கு ஒரு சில பகுதியும், அமெரிக்காவுக்கு ஒரு சில பகுதியும், சோவியத் ரஷ்யாவிற்கும் சைனாவிற்கும் ஒரு சிறு பகுதியும் ஏற்றுமதி செய்யப்படுகிறது. பெரும் பகுதி எங்கு ஏற்றுமதி செய்யப் படுகிறது என்பதைப் பார்க்கவேண்டும். பிரிட்டனுக்குத்தான் பெரும் பகுதி ஏற்றுமதி செய்யப்படுகிறது. 63 கோடி பவுண்ட் தேயிலை ஓவ் வொரு வருஷமும் வெனி நாட்டிற்கு ஏற்றுமதியாகிறது. 1954-ம் வருஷத்தில் 63 கோடி பவுண்ட் உற்பத்தியாகி கிட்டத்தட்ட 50 கோடி பவுண்ட் பிரிட்டனுக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இப்பொழுது பிரிட்டனில் விலை அதிகரித்திருக்கிறது என்று சொல்லப்படுகிறது. இங்கு ஒரு பவுண்ட் ரூ. 3-க்கு வாங்கிய தேயிலையை பிரிட்டனில் போய் விற்கும் காலத்தில் அது ரூ. 5½ யாகிறது. கப்பலில் போகும்போது ஒரு பவுண்டுக்கு 2½ ரூபாய் அதிகமாகிறது. நாம் போடக்கூடிய வரியை எடுத்துக் கொண்டால் அதன்மீது ரூ. 3க்குத்தான் வரி போடுகிறோம். அந்த மூன்று ரூபாய்க்குத்தான் நாம் வருமான வரி போடலாம். மேற் கொண்ட 2½ ரூபாய்க்கு நம் தேசத்தின் கணக்கில் வராது. ஆனால் வெள்ளைக்காரர்களைப்போல தமிழகக்காரர்கள் வெனி நாட்டிற்கு ஏற்றுமதி செய்ய முடியாது. ஏனென்றால் கப்பல் வேண்டுமென்றால் அது அவர்கள் கையில்தானிருக்கிறது. எல்லா ஏற்றுமதி வசதிகளும் வெள்ளைக்காரர்கள் கையில்தானிருக்கிறது. ப்ரூக் பாண்ட் கம்பெனி, லெஸ்லி கம்பெனி தனின் தேவையைத்தான் இந்தியர்கள் நாடவேண்டியதாக இருக்கிறது. அவர்களை நம்பித்தான் இவர்கள் ஏற்றுமதி செய்யவேண்டும். இந்தியர்களுடைய தேயிலை பூராவையும் கொச்சி, கல்கத்தா துறைமுகத்திலிருந்து வெனி நாட்டிற்கு அனுப்பவேண்டுமானாலும் வெள்ளைக்கார கம்பெனியைத்தான் எதிர்பார்க்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. அவர்களுடைய காலில் உட்கார்ந்துகொண்டு கொஞ்ச வேண்டியதாக இருக்கிறது. உண்மையில் பார்க்கப்போனாலும் சுமார் 50 கோடி பவுண்ட் தேயிலையின்மீது நாம் வரி போடுவது கிடையாது. கிட்டத்தட்ட நூறு கோடி ரூபாய் மதிப்புள்ள தேயிலைக்குள்ள வரி இந்தியா அரசாங்கத்திற்கும் சென்னை அரசாங்கத்திற்கும் சேராமல் வருஷா வருஷம் பிரிட்டனுக்குப் போய்க்கொண்டிருக்கிறது. இந்த நிலைமையில் யாருடைய மிச்சத்தை எடுக்கவேண்டும் என்பதைப் பார்க்கவேண்டும். 5, 10 என்று மிச்சம் வைத்துக்கொண்டிருக்கும் விவசாயிகளுடைய மிச்சத்தை எடுப்பதா அல்லது இவர்களுடைய மிச்சத்தை எடுப்பதா என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். விவசாயத்திற்கு கால்வாயை வெட்டிக் கொடுத்தால், குளத்தை வெட்டிக்கொடுத்தால், அதற்கு அபிவிருத்தி வரி போடுவதா அல்லது இவர்களுடைய மிச்சத்தை எடுத்துக்கொள்வதா என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். இவர்களுடைய நூறு கோடி ரூபாய் மிச்சத்தை எடுக்கட்டும், அதற்கு எல்லோரும் ஆதரவு கொடுக்கிறோம். எங்களுக்கு வெள்ளைக்காரர்களின்மேல் வெறி இல்லை. எங்களுக்கு ஜாதி வெறி இல்லை. நாங்கள் ஜாதி வெறியைத் தூண்டி விடவில்லை. இதைச் சொன்னால் எப்படி ஜாதி வெறியைத் தூண்டிவிட்டதாகும். இப்பொழுது இருக்கும் வரியினால் பிரிட்டஷ் மக்களுக்கும் நன்மை இல்லை, நம்முடைய மக்களுக்கும் நன்மை இல்லை. இந்த வரியினால் பிரிட்டனில் விலையை ஏற்றலாம். இந்தியா அரசாங்கம் வரி போட்டுவிட்டது. அதனால்தான் நாங்கள் விலையை ஏற்றுகிறோம் என்று கம்பெனிக்காரர்கள் சொல்லலாம். அதனால் அங்கு கிளர்ச்சி ஏற்படலாம். அப்படியே இப்பொழுது ஜனங்களை கிளர்ச்சி செய்யும்படி முதலாளிகள் தூண்டிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். பிரிட்டிஷ் மக்களுக்கு நன்மையல்ல. இந்திய மக்களுக்கும் நன்மையல்ல. அவர்கள் இந்திய அரசாங்கத்தின்மீது பிரிட்டிஷ் மக்களிடத்தில் தவறான எண்ணம் ஏற்படவேண்டும் என்பதற்காக முதலாளிகளே கிளர்ச்சியைத் தூண்டிவிட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ‘தேயிலைக்கு இந்தியாவில் அளவுக்கு மிஞ்சி ஏற்றுமதி வரி போட்டுவிட்டார்கள். ஆகவே,

16th February 1955]

[Sri M. Kalyanasundram]

நாங்களும் தேயிலையின் விலையை உயர்த்திவிட்டோம்' என்று சொல்லி இந்திய சர்க்கார் போட்டிருக்கக்கூடிய ஏற்றுமதி வரியை சட்டிக்காட்டுகிறார்கள். ஏற்கெனவே ஏற்றுமதி வரி ஆறு அணவாகத்தான் இருந்தது. இப்பொழுது நாலணை அதிகமாக்கி பத்தணை என்று உயர்த்தப்பட்டிருக்கிறது. இந்தியர்களுக்கு எதிராக பிரிட்டனில் அவர்கள் கிளர்ச்சியைத் தூண்டிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். பிரிட்டிஷ் மக்களுக்கு எடுத்துச்சொல்ல வேண்டியதென்னவென்றால், 'பிரிட்டிஷ் முதலாளிகளுடைய கையில் ஏற்றுமதி வியாபாரம் இருப்பதால்தான் பிரிட்டிஷ் மக்கள் தேயிலைக்கு அதிக விலை கொடுத்து வாங்கவேண்டியிருக்கிறது, இந்தியத் தேயிலை தோட்டக்காரர்களுக்கும் நியாயமான விலை கிடைக்கவில்லை' என்பதை பிரிட்டிஷ் மக்களுக்கு உணர்த்தவேண்டியிருக்கிறது."

* SRI K. PARTHASARATHY :—"Sir, recently there was an announcement in the British Parliament that the increase in price was not due to the export duty but due to other causes."

* SRI M. KALYANASUNDARAM :—"வாஸ்தவம். ஆனால், பிரிட்டிஷ் முதலாளிகள் இந்திய சர்க்காரைப் பற்றி பிரிட்டனில் எந்தவிதமான பிரசாரத்தைச் செய்துகொண்டு வருகிறார்கள் என்பதையெல்லாம் கனம் அங்கத்தினர் பத்திரிகையிலிருந்து தெரிந்திருக்கவேண்டும். இந்திய சர்க்கார் பவுண்டு ஒன்றுக்குப் பத்தணைதான் ஏற்றுமதி வரி போட்டிருக்கிறார்கள். ஆனால், இலங்கை சர்க்கார் ரூ. 1 ஏற்றுமதி வரி போட்டிருக்கிறார்கள். இப்படி ஏற்றுமதி வரி போடுவதினால் விலை உயரவேண்டிய அவசியம் இல்லை. தேயிலைத்தோட்ட முதலாளிகளுக்கு ரூ. 2-4-0 வரையில் லாபம் கிடைக்கும்போது இந்திய சர்க்கார் ஏற்கெனவே விதித்துவந்த ஆறணைவோடு இப்பொழுது ஒரு நாலணை உயர்த்தியிருப்பதை அவர்கள் கொடுத்துவிட்டால் அவர்களுக்கு எந்தவிதமான நஷ்டமும் வந்துவிடாது. வெள்ளைக்காரர்களுடைய கையில் ஏற்றுமதி வியாபாரம் இருக்கக்கூடாது. அவசியமானால் சர்க்காரே அந்த உரிமையை வாங்கிக்கொள்ளவேண்டும்."

"ரெவினியூ மந்திரி அவர்கள் விவாதத்திற்குக் கடைசியில் பதில் சொல்லக்கூடிய காலத்தில், 'இந்த யோசனைகளுெல்லாம் பார்லிமென்ட்டில் உங்களுடைய தோழர்களைக்கொண்டு எடுத்துச் சொன்னால் பிரயோசனம் ஏற்படுமே, என்னிடம் சொல்வதில் என்னப்பிரயோசனம்'? என்று அவர் சொல்லக்கூடும். அம்மாதிரியான பதிலை அவரிடமிருந்து நான் இன்று எதிர்பார்க்கவில்லை. அப்படி அவர் சொல்வாரானால், அது வழக்கமாக சொல்லக்கூடிய பதிலாகத்தான் போய்விடும் என்று அவருக்கு நான் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்."

"தேயிலைத் தோட்டங்களை அப்படியே சர்க்கார் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டாம். நிர்வாகத்தை நடத்துவதற்கு சர்க்காரால் முடியாமலிருக்கலாம். நம்முடைய ராஜ்யத்தில் விளையக்கூடிய தேயிலையை நாம் கொள்முதல் செய்து, விலைக்கு வாங்கிக்கொள்ளலாம். மாகாண சர்க்காருக்கும் மத்திய சர்க்காருக்கும் இத்தகைய உரிமை அரசியல் சட்டத்தில் வழங்கப் பட்டிருக்கிறது. ஏனென்றால், இது 'கன்கரன்ட் லிஸ்ட்' டில் இருக்கிறது. இவ்வரியின் மூலமாக கிடைக்கப்போகும் ஒரு கோடி ரூபாய்க்கு மாகாண சர்க்கார் ஏன் கெஞ்சிக்கொண்டிருக்கவேண்டும்? நம்முடைய ராஜ்யத்தில் விளையக்கூடிய மலைத்தோட்ட விளைபொருள்களை சர்க்கார் கொள்முதல் செய்து வினியோகிப்பதன்மூலம் தோட்டப்பொருள்களிலிருந்து மட்டும் வருஷமொன்றுக்கு ஐந்து கோடி ரூபாய்க்குமேல் நம்முடைய ராஜ்யத்திற்கு பங்கு கட்டாயம் கிடைக்கும். மத்திய சர்க்காரைக்கூட கெஞ்சிக்கொண்டிருக்கவேண்டாம். ஏற்றுமதி வரியில் ஒரு பகுதியை நாம் மத்திய சர்க்காரிடமிருந்து கேட்கலாம். 'எங்கள் ராஜ்யத்திலிருந்து கிட்டத்தட்ட ஆறு கோடி பவுண்டு வரையில் தேயிலை ஏற்றுமதியாகும்போது அதற்குத் தகுந்த அளவு ஏற்றுமதி வரி மத்திய சர்க்காருக்குக் கிடைக்கும்போது ராஜ்ய சர்க்காருக்கு ஒரு பங்கு கொடுங்கள்' என்று நாம் கேட்கலாம். அப்படி கேட்பதற்கு அரசியல் சட்டத்தில் இடமில்லை என்று சொல்லலாம்."

[Sri M. Kalyanasundram] [16th February 1955]

அரசியல் சட்டம் மக்கள் இயற்றியது. ஆகையால், மக்கள் அதைத் தேவையானால் திருத்திக்கொள்வதற்கு உரிமை இருக்கிறது. அது கஷ்டமான விஷயமல்ல. தேயிலையை நாமே கொள்முதல் பண்ணி விற்பது என்ற நிலைமை ஏற்பட்டால்தான் தேயிலைத் தோட்டங்களிலிருந்து வெள்ளைக்காரர்களுடைய ஆதிக்கம் போக முடியும். அப்பொழுதுதான் நம் நாட்டில் உற்பத்தியாகக்கூடிய தேயிலைக்கு நியாயமான விலை கிடைக்கும்; பிரிட்டனில்கூட அவர்களுக்கு நியாயமான விலைக்குத் தேயிலை கிடைக்க முடியும் என்ற உண்மையைப் பார்க்கவேண்டும். இதைப்பார்த்தால், தேயிலைத் தோட்டங்களை சர்க்காரே ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டுமென்ற கோரிக்கை வெள்ளைக்காரரின்மேல் ஏற்படும். இனவெறியால் ஏற்பட்டது அல்ல; நம்முடைய தேசத்தின் சொத்து நம் நாட்டிலுள்ளவர்களுக்குப் பயன்படவேண்டும், அந்தச் சொத்திலிருந்து வரக்கூடிய லாபம் நம் தேசத்தின் வளர்ச்சிக்காக உபயோகப்படவேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் சொல்லப்பட்டதாகும். நம் நாட்டின் சொத்து அன்னியர்களின் கையில் இருக்கக்கூடாது என்று சொல்வதை யார்தான் ஆட்சேபிக்கமுடியும்? எந்த தேசத்திலாவது இப்படிப்பட்ட நிலை இருக்கமுடியும்? பிரிட்டன் போன்ற தேசங்களில் இரும்பு, நிலக்கரித் தொழிற்சாலைகள் இருக்கின்றன. அவைகளிலிருந்து உற்பத்தியாவதை நம்மவர்கள் இங்கு தூக்கிக் கொண்டுமொழியுமா? தூக்கிக்கொண்டு வரத்தான் அவர்கள் அனுமதிப்பார்களா? பிரிட்டனுக்குத் தேயிலை தேவையாக இருக்கிறதென்று வெள்ளைக்கார முதலாளிகள் அங்கு தூக்கிக்கொண்டு போய்க்கொண்டிருக்கிறார்கள். மூலதனம் போடாமலேயே ஆரம்பித்த தேயிலைத் தோட்டங்களிலிருந்து கிடைக்கும் தேயிலையை பிரிட்டனுக்கு எடுத்துக் கொண்டு போகாதே என்று நாம் சொன்னால் அதை 'expropriation' என்று சொல்லமுடியுமா? முடியாது. இதை 'expropriation' என்று சொன்னால், அப்பொழுது அந்த வார்த்தைக்கே அர்த்தமில்லாமல் போய்விடும். இந்த சந்தர்ப்பத்தில் அவ்வார்த்தையை உபயோகித்தால் அது தஷ்பிரயோகம் செய்வதாகும். நம் நாட்டுச் செல்வத்தை, நம் அனுமதியில்லாமல், நாம் தூங்கிக்கொண்டிருக்கும்போது கொள்ளையடித்துக்கொண்டு போகிறார்கள். அந்தக் கொள்ளையை நிறுத்தவேண்டுமென்று நாம் சொன்னால், வெள்ளைக்காரர்கள் மூலதனம் போட்டு அபிவிருத்தி செய்ததை அவர்களிடமிருந்து நாம் எடுத்துக்கொண்டுவிட வேண்டுமென்று நாங்கள் சொல்வதாக ஒரு சிலர் சொல்வதானது உண்மையைத் தெரிந்துகொள்ளாமல் செய்யக்கூடிய குற்றச்சாட்டு என்றுதான் நான் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

“சபாநாயகர் அவர்களே, வெள்ளைக்காரர்களுடைய ஆதிக்கத்திலிருக்கும் தேயிலைத் தோட்டங்களிலிருந்து அவர்கள் அடிக்கும் கொள்ளை லாபத்தைப் பற்றி நான் இதுவரை எடுத்துக் காண்பித்தேன். இதிலிருந்து நாம் போடக்கூடிய வரியையும் ஒப்பிட்டுப் பாருங்கள். பழைய கணக்குப்படி கணம் ரெவினியூ மந்திரி அவர்கள் இவ்வரியின் மூலம் 10 முதல் 12 லட்சம் வரையில் கிடைக்குமென்று சொன்னார்கள். அவர் ரொம்பக் குறைவாக மதிப்பிட்டிருக்கிறார் என்று நான் நினைக்கிறேன். இப்பொழுது போட்டிருக்கக்கூடிய விகிதாசாரப்படிக்கூட ஏதோ ஒன்றரை கோடி ரூபாய் கிடைக்குமென்று நினைக்கிறேன். எனக்கு கிடைத்திருக்கக்கூடிய ஒரு சில புள்ளி விவரங்களிலிருந்து, எனக்கு தெரிந்தவரை உத்தேசமாகக் கணக்குப் போட்டுப் பார்த்தால் சுமார் ஒன்றரை கோடி ரூபாய் கிடைக்குமென்று நான் நினைக்கிறேன். இது ஏறத்தாழ சரியாகவே இருக்குமென்று நான் நினைக்கிறேன். (இச்சமயத்தில் கணம் ரெவினியூ மந்திரி குறுக்கிட்டார்.) கணம் ரெவினியூ மந்திரி இவ்வரியின் மூலமாக சர்க்காருக்கு 75 லட்சம் ரூபாய்தான் வரும் என்று சொல்லுகிறார். இதைப்பார்க்கும்போது யானையை ஏறும்பு கடிக்கிற மாதிரி இவ்வரி மலைத்தோட்ட முதலாளிகளுக்குப் போடப்படுகிறது என்று நான் முதலில் குறிப்பிட்டது தவறல்ல என்று நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். ஏனென்றால் வருஷ மொன்றுக்கு சில முதலாளிகள் 100 கோடி ரூபாய் வரையில் கணக்கில் சிக்காமல் சம்பாதித்துக்கொண்டிருக்கும்போது, நம் ராஜ்ய சர்க்காருக்கு இவ்வரியின் மூலம் 75 லட்சம் ரூபாய்தான் வரப்போகிறது. தோட்ட

16th February 1955]

[Sri M. Kalyanasundram]

முதலாளிகளுக்கு இந்த வரி ஒரு பொருட்டல்ல. ஏராளமான லாபம் அடைபவர்களுக்கு வரி போடவேண்டுமென்று நாங்கள் கிளர்ச்சி பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறோம் என்பதற்காக எங்களைத் திருப்தி செய்வதற்காகவும் அந்தத் தோட்டக்காரர்கள் மீது இவ்வரி போடப்பட்டிருப்பதாகத்தான் தெரிகிறது. அந்தத் தோட்டக்காரர்களை தாஜா பண்ணுவது மாதிரி, 'உங்களுக்கு வரி அதிகமாகப் போடப்போவதில்லை, கம்யூனிஸ்டுகள் ஏதோ கலாட்டா பண்ணுகிறார்கள் என்பதற்காக நாங்கள் உங்கள் மீது சிறிது வரி போடுகிறோம்' என்று சொல்வதுபோல இம்மசோதா அமைந்திருக்கிறது. எங்களை அவர்கள் திட்டினாலும் பரவாயில்லை, ஆனால் பெரிய தோட்ட முதலாளிகளுக்கு வருமானத்திற்குத் தகுந்தபடி அதிகமான வரி போடவேண்டும். "வெள்ளைக்காரத் தோட்ட முதலாளிகளுக்குப் போடப்பட்டிருக்கும் வரி போதாது என்று கம்யூனிஸ்டுகள் சொல்லுகிறார்கள். வரி விகிதத்தை உயர்த்தவேண்டுமென்று கம்யூனிஸ்டுக் கட்சியினர் கலாட்டா பண்ணுகிறார்கள்", என்று சொல்லி அவர்களுக்கு வரி விகிதத்தை சர்க்கார் உயர்த்தத் தரும். அதற்காக வேண்டுமானால் எங்களை அவர்கள் திட்டிக் கொள்வதில் எனக்கு ஆட்சேபணை இல்லை. நம் நாட்டின் செல்வத்தைப் பாதுகாப்பதற்கு எங்களைத் திட்டிவது பிரயோஜனப்படுமானால் எங்களுக்கு அதைப் பற்றி ஆட்சேபணையே கிடையாது. ஏனென்றால், இப்பொழுது தோட்ட முதலாளிகளுக்குப் போடப்பட்டிருக்கும் வரியானது மிக சொல்பம்.

"நம் நாட்டின் முன்னேற்றத்திற்கான திட்டங்களை நிறைவேற்றுவதற்குப் பணம் அதிகமாக தேவைப்படுகிறது. ஆகவே, தேயிலைத் தோட்டங்களை எடுத்துக்கொள்வது அவசியம் என்று மத்திய சர்க்காருக்கு சிபாரிசு செய்யவேண்டும். நம் ராஜ்யப் பொருளாதாரத்தில் மிக முக்கியமான பகுதி தேயிலைத் தோட்டங்கள். இந்தத் தொழில் நம் கையில் இருக்குமானால் நம் சர்க்காருக்கு எத்தனை கோடி ரூபாய் வரும் என்று நாம் கவனிக்கவேண்டும். வரி கொடுக்கச் சக்தி இருக்கிறவர்கள் மீதும், பணம் மிச்சம் இருக்கும் இடத்திலும்தான் வரி போடவேண்டுமெனியோழிய எழை ஜனங்களமீது வரி போடுவதினால் மக்களிடையே அதிருப்தியும் நாட்டில் குழப்பமும் தான் ஏற்படும். அத்தனைய நிலைமையை உண்டாக்க வேண்டாமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

"சிறிய தோட்டக்காரர்களுக்கு விதி விலக்கு கொடுத்திருக்கும் அளவு மிகக் குறைவு என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம். அதை அதிகப் படுத்தவேண்டும். ஷரத்துகள் விவாதத்திற்கு வரும்போது அதைப் பற்றி எடுத்துச் சொல்லலாம் என்று நினைக்கிறேன். நானும் சில திருத்தங்கள் கொடுத்திருக்கிறேன்.

"சர்க்காருக்கு வேறு சில யோசனைகளையும் எடுத்துச் சொல்வதற்கு இச்சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திக்கொள்ள விரும்புகிறேன். சிறிய தோட்டக்காரர்கள் பெரிய கம்பெனிகளை நம்பியிருப்பதிலிருந்து விடுதலை செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். குறைந்தபட்சம் முன்னூறு ஏக்கர் தேயிலைத் தோட்டங்கள் வைத்திருந்தால்தான் தேயிலைப் பக்குவம் பண்ணுவதற்கு முடியும். ஆனால், 10 முதல் 20 ஏக்கர் வரையில்—100 ஏக்கர் நிலம் வைத்திருப்பவர்களுட சொந்தமாக மூன்று லட்சம் ரூபாய் போட்டு இயந்திரங்களை வைத்து தேயிலை தயார் பண்ணுவது சாத்தியமல்ல. சின்ன தேயிலைத் தோட்டக்காரர்களெல்லோரும் தங்களுடைய தேயிலையைப் பச்சையாகப் பறித்து பெரிய முதலாளிகளிடத்தில் கொடுத்துவிடுகிறார்கள். அதன் பிறகு பெரிய முதலாளிகள் அதைத் தரம் வாரியாகப் பிரித்து உயர்ந்த ரகத்தை வெளிநாடுகளுக்கு அனுப்பிவிட்டு மட்ட ரகத்தை இந்நாட்டில் விநியோகம் செய்கிறார்கள். அதனால்தான் இங்கெல்லாம் மட்ட ரகத் தேயிலையே பெரும்பாலும் கிடைத்துவருகிறது. இந்நிலையிலிருந்து நம் நாட்டைக் காப்பாற்றவேண்டுமானால் நம்முடைய சர்க்காரே ஒரு அளவுக்குப் பணம் செலவு செய்து சில தொழிற்சாலைகளை ஆரம்பிக்கவேண்டும். சிறு தொழில்களுக்கு வேண்டிய சில தொழிற்சாலைகளை குறிப்பிட்ட பகுதிகளில் ஆரம்பித்து அந்த தேயிலையைச் சர்க்காரே வாங்கிக்கொண்டு அதை சுத்தப்படுத்தி விற்பதற்கு ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். பெரிய பெரிய வெள்ளைக்காரத் தோட்ட முதலாளிகளுக்குப் போட்டியாக தொழிற்

[Sri M. Kalyanasundram]

[16th February 1955]

சாலைகளை ஆரம்பிக்கவேண்டுமென்று நான் சர்க்காருக்கு யோசனை கூற விரும்புகிறேன். அப்பொழுதுதான் சிறிய தோட்டக்காரர்களுக்கு உண்மையாகவே ஒரு பாதுகாப்பு ஏற்படும். பத்து ஏக்கர் வைத்திருப்பவர்களுக்கு மட்டும் விதிவிலக்கு அளித்திருப்பது போதாது. இதனால் தொழிலை அபிவிருத்தி பண்ணுவதற்கு வசதி இருக்காது என்பதையும் நான் சர்க்காரின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன்.

“தேயிலைத் தோட்டங்களை அபிவிருத்தி செய்வதற்கு எவ்வளவோ வசதி தேவையாக இருக்கிறது. நெய்வேலியில் பழுப்பு நிலக்கரியைத் தோண்டி எடுப்பதற்கும், சேலத்தில் இரும்புத் தொழிற்சாலையை நிறுவுவதற்கும், இன்னும் நம்முடைய நாட்டில் வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தைப் போக்குவதற்கும், மக்கள் வருமையினால் வாடிப் பட்டினி கிடப்பதிலிருந்து தவிர்ப்பதற்கும் நமக்குப் பணம் தேவையாக இருக்கிறது. அப்படிப் பணம் தேவையிருப்பதனால் தேயிலைத் தோட்டங்களிலிருந்து சர்க்காருக்கு இன்னும் அதிகமாகப் பணம் வரக்கூடிய முறையில் சர்க்கார் கவனம் செலுத்தினால் இந்நாட்டில் பல தொழில்கள் பெருகுவதற்கு சந்தர்ப்பம் ஏற்படும் என்பதை சர்க்காருடைய கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன்.

3-50
p.m.

“அத்தகைய தோட்டங்களுக்கு லாயக்கான நிலம் 195,000 ஏக்கரில் 83 ஆயிரம் ஏக்கர்தான் சாகுபடி செய்யப்படுகிறது. ஏராளமான பூமி இருக்கிறது. அந்த பூமியை அபிவிருத்தி செய்து தோட்டத்தை அபிவிருத்தி பண்ணுவதற்கு எவ்வளவோ சந்தர்ப்பங்கள் இருக்கின்றன. நமக்கு இருக்கக்கூடிய கோட்டாவையே ஏற்றுமதி செய்ய முடியவில்லை. குறைவாகத்தான் வெளி நாட்டுக்குத் தேயிலையை நாம் ஏற்றுமதி செய்கிறோம், வெளி நாடுகளில் தேயிலை தேவைப்படுகிறது. ஆகவே தேயிலைத் தோட்டங்களை அபிவிருத்தி செய்வதனால் நம் நாட்டிலுள்ள வேலையில்லாத திண்டாட்டப் பிரச்சனையை போக்குவதோடு சர்க்காருடைய வருமானத்தையும் பெருக்கமுடியும். சர்க்கார் இது விஷயத்தில் கவனம் செலுத்தி முக்கியமான அபிவிருத்தி திட்டமாய் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

“அபிவிருத்தி செய்தால் மட்டும் போதாது. வெளிநாட்டிற்கு ஏற்றுமதி செய்யும் விஷயத்திலும் சர்க்கார் கவனம் செலுத்தவேண்டும். தேயிலை ஏற்றுமதி செய்வதில் இருக்கக்கூடிய கஷ்டங்களை நான் எடுத்துச்சொன்னேன். மாகாண சர்க்கார் மத்திய சர்க்காருக்கு இதைப்பற்றி தெரியப்படுத்தி மத்திய சர்க்காரும் மாகாண சர்க்காரும் முயற்சி எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

“நம்முடைய தேசத்தில் உற்பத்தியாகும் விளைபொருள்களை பிறநாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்வதற்கு ஒரு பெரிய ஆபத்தாக இருப்பது வெள்ளைக்காரர்களிடத்திலே இந்த ஏற்றுமதி வசதிகள் இருப்பதுதான். கடலை எண்ணை ஏற்றுமதி செய்வதுபற்றி இரண்டு திணைகளுக்கு முன்பு ஒரு கேள்வி கேட்கப்பட்டது. வியாபாரிகள் 10 டன் அல்லது 50 டன் ஏற்றுமதி செய்வதற்கு கோட்டா கிடைத்தாலும், வியாபாரிகள் பொருளை வாங்கி ஏற்றுமதி செய்வது கிடையாது. ஏதோ ஏற்றுமதிக்கான லைசென்ஸ் பெற்றுவிடுகிறார்கள். ஆனால் சரக்குகளை வாங்குவது இவர்களல்ல. லைசென்சை பெற்று ராலி கம்பெனி, ஈஸ்ட் ஏசியாடிக் கம்பெனி, லூயி டிரைபல் போன்ற பெரிய கம்பெனிகளிடம் கொடுத்துவிடுகிறார்கள். லைசென்ஸைத்தான் வியாபாரம் பண்ணுகிறார்களேயொழிய லைசென்ஸ் வாங்கினவர்கள் பொருளை வாங்கி ஏற்றுமதி செய்வதில்லை. சிறிய தோட்ட விவசாயிகளும் நாட்டிலுள்ள பெரும்பாலான விவசாயிகள் கடனாலும் வறுமையினாலும் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருப்பதைப் போலவே இவர்களுடைய கதியும் இருக்கிறது. வெளிநாட்டு ஏற்றுமதி வியாபாரத்திலும் சர்க்கார் சரியானபடி கவனம் செலுத்தி அதில் ஒரு பரிகாரம் காண்பதற்கு மத்திய சர்க்காருக்கு தெரிவிக்க முன்வரவேண்டும் என்பதையும் இந்தச் சமயத்தில் நான் கூறிக்கொண்டு, இம்மசோதாவில் ஒவ்வொரு பரிஷையுமும் நாம் விவாதத்திற்கு எடுத்துக்கொள்ளும்போது என்னுடைய மற்ற யோசனைகளைத் தெரிவிக்கலாம் என்ற எண்ணத்துடன் இத்துடன் என்னுடைய வார்த்தைகளை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.”

[16th February 1955]

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU :—“ Mr. Speaker, Sir, I am glad that ample scope was given to hon. Members to speak freely on the subject. In fact, such ample scope was given that the time by which I should have taken part in this discussion was advanced at least by half-an-hour, because of dearth of speakers. So it cannot be said that we hustled through as far as the general discussion is concerned. I am also glad that this Bill was unanimously welcomed. It is good that at least in this respect there has been so much of unanimity. Even the hon. Member from Chettinad welcomed this. But he liked that the basis of this tax should be different. He wanted that the levy should be on the basis of acre. It was pointed out by the Hon. Finance Minister that even the United Planters' Association of Southern India who are vitally and intimately concerned with this tax were not for it and they wanted the tax to be levied on the income basis. Even with regard to land revenue there is the progressive view that the tax should be on income and not on any flat basis, like ‘so much money for so many acres.’ That being so, I do not understand why the hon. Member from Chettinad wants to base the tax on acreage. This is a convenient tax in the sense that it will not adversely affect any one. The tax will be higher when the income is higher; when the income is lower, the tax will also be lower. So, it adjusts itself according to the income. But a flat rate is not like that. Income or no income, whether income is great or small, one will have to pay a certain amount. In that sense this is an improvement. Many public bodies have advocated this system of levying tax on income. Therefore, I think this is a good way of taxing.

“ The hon. Member who opened the debate yesterday—I was not here, but I got some idea of his speech—seems to have made some remarks about the British planters and how they have been exploiting. May be there is exploitation, I am not coming forward to deny it. But one thing we must admit. It is due to their enterprise and pioneering that these tea, coffee and other plantations have come into being in this country. They were the pioneers in bringing this industry to our country. Let us just imagine what would have been the state of affairs 60 or 70 years ago. They went to the jungles infested with wild animals, malaria and cleared them risking their lives and then brought vast tracts of land under cultivation. I think, Sir, that we must pay them a meed of appreciation and admiration. As far as the exploitation part of it is concerned, well, there may be exploitation. Because we have given them praise for their pioneering, it does not mean that we must not criticise them for any exploitation that they may be carrying on.

“ I had an occasion to go to the Anamalais and visited many of these plantations, some belonging to Europeans and some belonging to Indians. The state of affairs of labourers and their dwelling houses there was bad. When I saw that, I thought these people are making so much money in this industry; why

[Sri M. A. Manickavelu] [16th February 1955]

should they not divert a little portion of it in order to give these poor people some facilities and some amenities at least as regards the elementary standard of living. That is what I thought. In this connexion, I also want to say one other thing, though it may not be quite palatable to some. Some of the dwellings of these labourers in the plantations owned by Europeans were better than those in the plantations owned by Indians. I was very sorry to note that, but it was so. In some European-managed plantations, they have given better facilities and better amenities for their labourers than in some of the Indian-owned plantations. Why I say this is to show that there are good people among Europeans also. On that score, we should not say that only a certain set of people are exploiting.

“Hon. Members said that the tax is very low and that they can be taxed further so that more money may be forthcoming. But we must also take into account one other factor. There is much competition in this industry as in many other industries. For instance, I will say about cinchona. Government undertook the cultivation of cinchona; but there is competition on account of the large-scale growing of cinchona in Malaya and other countries. We are not able to compete with them. Similarly, in the case of tea and coffee, other countries have also taken to it. There, that is, in other countries, conditions for production are more ideal and better. So we must take all these into consideration when we want to tax, and not put unnecessarily heavy burden on these industries. We must consider how the world market affects this industry. It was all right years ago; they made a lot of profit. But there is now much competition. In Africa, they are trying to grow. In Malaya and so many other places, they are doing it, because they have found that much money is forthcoming in this industry. Therefore, if we begin to impose too heavy a burden on this, well, either the industry will be killed or there may be a diversion to other countries. So, it is not very wise to proceed too fast. We have made only a beginning and we do not know what the implications of it will be. It is well we have put the tax at As. 5-6. We shall watch and see how it works. There is nobody to tie our hands if we want to proceed further. Therefore, as the hon. Member from Uthiramerur expressed, we should not kill the goose that lays the golden egg. Now it may look very attractive to kill the goose or the hen whatever it is . . . (interruption by the Deputy Leader of the Opposition) and eat it too. We can have one sumptuous meal and it is all over. But with the egg it is not like that. We can go on having eggs for one year, two years and so on. Therefore, it is wiser to keep it living as long as it lays eggs. In that sense, it is better that we proceed cautiously. That is my submission, Sir.

4 p.m. “Reference was made to the omission of super-tax. One reason for it was given by the hon. Deputy Leader of the Opposition. Another reason is this. I think there was a Court decision according to which the Government could tax only the

16th February 1955] [Sri M. A. Manickavelu]

agricultural income of a company collectively and could not tax the dividend received by each shareholder of the company individually. Super-tax was proposed only for people getting a higher income. When we could not levy super-tax on individuals, we thought it better to leave out the tax altogether instead of applying it to the joint stock company alone. But we did not stop with that. In the original Bill, the maximum rate of agricultural income-tax was four annas in the rupee and a super-tax also. But as the super-tax was given up, we have raised the rate of agricultural income-tax to five annas and six pies in the rupee.

“ With regard to the question of exemption, much concession was given to the small growers. We have exempted from tax agricultural income from a plantation of not more than five acres in extent if used for growing tea or not more than fifteen acres in extent if used for growing coffee or any other crop.

“ Provision is also made for the composition of the tax by any person who derives agricultural income from a plantation not exceeding twenty acres in extent if used for growing tea or an extent equivalent thereto if used for growing any crop other than tea. This is similar to the right of composition of the tax which we have given to the owners of stage carriages. When the tax is compounded, the planters need not have the bother of keeping accounts and be subject to all the other restrictions. This is a great concession to the small growers and it has been generally welcomed.

“ The Deputy Leader of the Opposition asked why the Government should not take steps to check the income from plantations going out of this country. He himself answered it by saying that it was an all-India question. But that does not mean that this Government should not take any initiative in the matter; we must take the initiative. We will find ways and means of getting a reasonable share of the profit by way of tax. There is a sort of combine or monopoly in the trade. The Deputy Leader of the opposition said that it was in the hands of the Britishers and that they were working it to their interest. It may be true to some extent. But we do not know the all-India condition. In our State, tea is grown only in a few places, like the Nilgiris. We must go more deeply into the matter and see how best we could tackle that problem. If as much as one hundred crores of rupees are going out of India as has been alleged by the Deputy Leader of the Opposition, it is for the Central Government to take action. The Central Government are trying to tax the income as much as possible. They are increasing the excise duty from time to time and are levying export duty, etc. If all the taxes are concentrated at one time, it will be killing the goose that lays the golden eggs. So we must go rather cautiously.

[Sri M. A. Manickavelu] [16th February 1955]

“With regard to labour conditions also, people have been sleeping all along and nobody cared for labourers. Only after we came to know the real state of affairs, we took steps. The Central Government have passed a legislation for giving greater facilities and better conditions to workers. The Act has been put into effect and in course of time, conditions will improve. It will take some time to get the full benefit of the Act. Generally, exploiters or profit-makers do not voluntarily come forward to provide amenities so long as they are not pressed. My hon. Friend from Erode will say that there is a Tamil proverb which means that as long as a man is asleep, one can twist the strand of a thread on his thigh. Likewise, there was nobody to champion the cause of the poor people then. The Communists were, like the submarine below the surface of the water, remaining underground all the time and coming out off and on. It is only after the last general elections they have come on the scene. They take interest in labour. We are trying to improve the condition of the workers. Their condition will surely improve. They have got some amenities like the provision of one or two cumblies during winter, and I think there is an agitation for an umbrella being given. We shall take care to improve their condition.”

“The hon. Member from Manamadurai, usually a very quiet and orthodox gentleman, was to-day very chivalrous and championed the cause of women. He asked why a distinction should be made between a woman-owner and a man-owner. I do not want to answer the point at this stage. When the relevant clause comes up, I shall deal with it and try to help him as far as possible because he is championing, I think, a good cause. I am also chivalrous. Therefore I shall try to do whatever is possible.”

“With regard to helping owners of small tea estates, we cannot do it in a day. It is said that they are at the mercy of the factories, that they have to go and give the green produce to them and submit themselves to the price and other restrictions imposed by them. It may be so. But how are we to improve the position? As I said, we cannot do it in a day. The Deputy Leader of the Opposition suggested that they should be helped by the Government themselves starting factories and by other ways. I agree that we should do something in the matter. After we gain some experience in working this Act and get some revenue, the Government will have an intimate knowledge about the industry and will be in a position to tackle the problems of the owners of small tea estates—how to meet the combine or monopoly and so on. We have just made a beginning. It is accepted that this is a progressive piece of legislation in that it proposes a tax on a national basis. We shall proceed with this and see how best we can improve the state of affairs in the industry.”

“There is nothing more for me to say at this stage. As regards the details, we shall carefully look into them when the clause by clause discussion takes place.”

16th February 1955]

MR. SPEAKER:—"The question is—
That the Madras Plantations Agricultural Income-tax Bill, 1954, as amended by the Select Committee, be taken into consideration."

4-10
p.m.

The motion was put and carried.

Clause 3 was put and carried.

* SRI M. KALYANASUNDARAM:—"Sir, although clause 3 has been passed, I want to make a submission with regard to that. We were under the impression that the general discussion would go on till 5 p.m. to-day and that clauses will be taken up for consideration only on Monday. That would have enabled us to give notice of amendments. Now, I find that there are some amendments to be moved to clause 3 although I have not given notice of any. Therefore, may I suggest that before we take up the other clauses, we may have the one-hour debate?"

MR. SPEAKER:—"The Hon. Minister concerned is not here."

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU:—"He is engaged in the Legislative Council, Sir. There are no amendments to clause 4. Therefore, we may take it up straightway."

* SRI M. KALYANASUNDARAM:—"There is no objection to proceeding with the Bill. But I am sorry I am not prepared now. I have some amendments to move to clause 5. But we have been taken by surprise."

MR. SPEAKER:—"What does the House want to do? I shall simply carry out its decision whatever it be. If the House wants a recess for an hour, I have no objection. But the best thing in that event will be to adjourn the House for the day once for all."

SRI K. C. GOPALAN UNNI:—"The one-hour debate can be had to-morrow."

MR. SPEAKER:—"There is a proposal that we need not continue the consideration of the Bill clause by clause now. It is the desire of the House that the one-hour debate can be taken up to-morrow. The hon. the Deputy Leader of the Opposition has suggested that we may adjourn now and meet at 5 p.m. and have the one-hour debate. Instead of that, we can as well adjourn the House for the day and have the one-hour debate to-morrow."

SRI M. KALYANASUNDARAM:—"I agree with your suggestion, Sir."

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU:—"Sir, I think we could start with clause 5 and see how far we proceed. If that is not liked, at least we shall adjourn till 5 p.m. We can have the one-hour debate at 5 p.m."

[16th February 1955]

SRI M. NARAYANA KURUP :—“ We can take up consideration of those clauses for which the hon. the Deputy Leader of the Opposition is prepared.”

MR. SPEAKER :—“ We can postpone consideration of some clauses.”

* SRI M. KALYANASUNDARAM :—“ In the same way, will I be given the right to reopen clauses passed? ”

MR. SPEAKER :—“ If the House gives permission, it can be done.”

SRI K. RAJARAM :—“ If the hon. the Deputy Leader of the Opposition has any amendment to give to clause 4, we can withhold the consideration of that clause and take it up later.”

* SRI M. KALYANASUNDARAM :—“ May I submit that because I was not ready, clause 3 had been passed.”

MR. SPEAKER :—“ Shall we take up clause 4? ”

SRI M. KALYANASUNDARAM :—“ I am anxious only about clause 3.”

MR. SPEAKER :—“ To-morrow we can take it up, if the House gives permission to that effect.”

Clause 4 was then put and carried.

Clause 5.

MR. SPEAKER :—“ The motion moved—

‘ That clause 5 do stand part of the Bill.’ ”

* SRI M. NARAYANA KURUP :—“ Sir, I move the following amendments which stand in my name :—

“ For the existing item (b), substitute the following :—

“ (b) any rent paid to, or other amounts mentioned in sub-clause (a) recovered on behalf of, the landlord or superior landlord, as the case may be, in the previous year in respect of the plantation from which the agricultural income is derived; ”

In item (1), Explanation, line 2, after the word “ paid ”, insert the words “ or compulsorily recovered ”.

SRI S. RAMALINGAM :—“ I second the amendments, Sir.”

* SRI M. NARAYANA KURUP :—“ Sir, clause 5 says—

“ The agricultural income of a person shall be computed after making the following deductions, namely :

(a) any sums paid in the previous year on account of land revenue due to the Government, local rates and cesses and municipal taxes in respect of plantations ;

16th February 1955] [Sri M. Narayana Kurup]

(b) any rent paid in the previous year to the landlord or superior landlord, as the case may be . . .

“ Now, Sir, this tax is of course to be recovered from the owners. There may be a tenant, who has to pay Rs. 1,000 as rent to the land-owner. Say, he has paid Rs. 100 or Rs. 500. There is a decree on behalf of the land-owner. The income of the land-owner is attached and sold or by other means it is recovered. If the definition stands as it is, the tenant will not get under the law the deductions for these. That will be a very hard case. It is only to make things clearer that I have given notice of my amendment. The amounts recovered from him on behalf of the landholder have to be accounted. It is only a slight modification that is sought to be made by my amendment which may be accepted.”

4-20
p.m.

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU :—“ Mr. Speaker, Sir, I submit that the amendment is not necessary because the word ‘ paid ’ will also include amounts recovered compulsorily. So I think the amendment is not necessary.”

SRI M. NARAYANA KURUP :—“ I do not press my amendments, Sir.”

The amendments were by leave of the House withdrawn.

* SRI P. S. KRISHNASWAMY AYYANGAR :—“ I have not given notice of any amendment, Mr. Speaker, Sir. But I find sub-clause (g) of clause 5 requires some verbal amendment. Instead of the words ‘ for such cultivation and transport or both ; ’ occurring in sub-clause (g) it would be better if we substitute the words ‘ for such cultivation or transport or both ; ’. That would be the proper wording of the sub-clause. I suggest the substitution of the word ‘ or ’ for the word ‘ and ’ in line 5 of sub-clause (g) of clause 5.”

MR. SPEAKER :—“ It is only a verbal amendment and we can take it up at the end. The question is—

‘ That clause 5 do stand part of the Bill.’ ”

The motion was put and carried.

Clause 6.

MR. SPEAKER :—“ Motion moved—

‘ That clause 6 do stand part of the Bill.’ ”

SRI K. P. GOPALAN :—“ Mr. Speaker, Sir, I move the following amendments which stand in my name :—

‘ (1) Omit item (ii).

(2) Add the following proviso to this clause :—

“ Provided that in all cases where the company or individual owner possesses estates in other States and/or countries, a separate account of acreage of the lands

[Sri K. P. Gopalan] [16th February 1955]

possessed, the details of the plants raised, the produce, amounts realized, expenditure and other relevant matters concerning his possessions in this State should be maintained."

* SRI M. KALYANASUNDARAM:—"I second the amendments, Sir.

"ஒரே எஸ்டேட் நம்முடைய ராஜ்யத்தில் ஒரு பகுதியும் திருவாங்கூரகொச்சியில் ஒரு பகுதியும், மைசூரில் ஒரு பகுதியும் இருந்தால் அதனுடைய கணக்கை மதிப்பிட முடியாது. ஒரே கணக்காக வைத்துக் கொண்டிருந்தால் அந்தக் கணக்கை வைத்துக்கொண்டு நம்மால் மதிப்பிட முடியாது. நம்முடைய ராஜ்யத்தின் வருமானத்தைப் பொறுத்த வரையில் தான் நாம் கணக்குப்போட முடியும். ஒரு பங்கை மட்டும் நம்முடைய ராஜ்யத்தில் வைத்துக்கொண்டு அதற்குக் கணக்கு வைத்துக் கொண்டிருப்பது என்பதும் முடியாது. அதனால் கணக்குகள் தப்பிப்போவதற்கு இடம் ஏற்படும். நாம் எல்லாவற்றிற்கும் நியாயமாக வரி விதிக்க வேண்டும். அதனால் நாம் 'Other Countries' என்பதை விட்டுவிடலாம். வேறு தேசத்தில் இருக்கும் பங்குகளுக்கு நம்மால் வரி போட முடியாது. இங்கு கணக்கு வைத்துக்கொள்வது என்பதும் முடியாது. பல ராஜ்யங்களுடைய கணக்கையொட்டி மொத்தமாக இங்கு வைத்துக்கொண்டிருப்பார்கள். அதனால் கணக்கு தப்பிப் போகாமலிருப்பதற்காகத்தான் நான்கள் திருத்தம் கொடுத்திருக்கிறோம். அந்தத் திருத்தத்தை ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும். இதைப்பற்றி செலக்ட் கமிட்டியில் விவரமாக விவாதிக்க வில்லை. மற்றவைகளைப்பற்றி விவரமாக விவாதிக்கப்பட்டது, அவைகளுக்கு, மாறுதல் செய்திருக்கிறார்கள். அதனால்தான் அவைகளுக்கு அதிகமாக இப்பொழுது திருத்தங்கள் கொடுக்கவில்லை. இதற்கு மட்டும் தான் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதனால் இந்தத் திருத்தத்தை ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்."

* SRI K. P. GOPALAN:—"I want to say only a few words on these amendments, Sir. I have known many European companies owning estates not only in this State but in other States also. They own estates in other countries also. They keep one account for all these estates. Suppose, the question of payment of bonus is raised and the Appellate Tribunal asks the companies to produce their accounts. They never show their accounts. They say: 'We have only one account.' So it would be better for the Government to ask for the maintenance of separate accounts to ascertain how much profit is made by the estate in this State. The profits made by these companies from the estates in this State should be known to Government as well as to the public. That would be better for improving the conditions of the labourers. It will also be of help to the Industrial Tribunals and other courts. Therefore, it is very necessary that the companies should be asked to maintain separate accounts for the estates in this State. Whatever profit they get from these estates should be made known to the Government. I hope Government would accept my amendment."

SRI V. R. KRISHNA AYYAR:—"I also support the amendment moved by the hon. Member Sri Gopalan for this reason. As was pointed out by the hon. Member Sri Gopalan, most of these European companies own lands or plantations in more than

16th February 1955] [Sri V. R. Krishna Ayyar]

one State and sometimes outside India altogether. In such cases, when we propose to levy agricultural income-tax, they might say, there is no profit at all or there is no income at all, because the overall picture may be manipulated or may actually be a loss. But then what this State is concerned with is the profits or income made by the companies in this State. If there is an income made in the soil of the plantations in the Madras State naturally the State Government of Madras are entitled to levy a tax. That tax may be evaded sometimes by this device of showing a single account for all the estates. They may say: 'We may have made a profit in respect of the estate in this State, but we have lost heavily taking an overall picture of all the estates. Therefore, we do not have to pay any tax.' In order that the companies may not evade payment of the tax/on that income derived from the estates located in this State on the plea that there was only a loss taking an overall picture of all the estates, the Government must accept this amendment. If separate accounts are directed to be maintained in respect of profits or income earned out of the estates in Madras State, on that a levy can be made by this Government, irrespective of the profit or loss elsewhere with which we in this State are not concerned. This will facilitate matters and probably secure for the Government the revenue which is its due."

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU :—"Sir, I do not find my way to accept the amendments. Even without this amendment, we can find out the exact state of affairs of the companies in respect of estates located in this State. Therefore, I do not think this amendment is necessary."

MR. SPEAKER :—"Is the hon. Member withdrawing his amendments?"

SRI K. P. GOPALAN :—"I am not withdrawing my amendments, Sir."

MR. SPEAKER :—"The question is—
'Omit item (ii).'

The motion was put and lost.

MR. SPEAKER :—"The question is—
'Add the following proviso to this clause :—

"Provided that in all cases where the company or individual owner possesses estates in other States and/or countries, a separate account of acreage of the lands possessed, the details of the plants raised, the produce, amounts realized, expenditure and other relevant matters concerning his possessions in this State should be maintained."

The motion was put and lost.

[16th February 1955]

MR. SPEAKER :—" The question is—

' That clause 6 do stand part of the Bill.' "

The motion was put and carried.

Clause 7.

MR. SPEAKER :—" Motion moved—

' That clause 7 do stand part of the Bill.' "

4-30
p.m.

*SRI M. KALYANASUNDARAM :—" கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, வரவு செலவுக் கணக்கு ஒழுங்காக வைத்திருக்க முடியாதவர்கள் அல்லது சமர்ப்பிக்காதவர்கள் விஷயத்தில் விவசாய வருமான வரி அதிகாரி தாங்களாகவே குத்து மதிப்பாக ஒரு தொகையை நிர்ணயிக்கலாம் என்று இம் மசோதாவின் ஏழாவது பிரிவு கூறுகிறது. இதை எந்த அடிப்படையில் விவசாய வருமான வரி அதிகாரிகள் நிர்ணயிக்க வேண்டுமென்று அவர்களுக்கு சர்க்கார் அதிகாரம் கொடுக்க உத்தேசித்திருக்கிறது என்பதை மந்திரி அவர்கள் தெளிவுபடுத்த முடியுமா என்று நான் கேட்கிறேன்."

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU :—" Even now the income-tax authorities do not have a definite data. They make a hypothetical assessment and it is open to the assessee to disprove it. So, there is no difficulty about it."

MR. SPEAKER :—" The question is—

' That clause 7 do stand part of the Bill.' "

The motion was put and carried.

Clause 8.

MR. SPEAKER :—" The question is—

' That clause 8 do stand part of the Bill.' "

The motion was put and carried.

Clause 9.

MR. SPEAKER :—" Motion moved—

' That clause 9 do stand part of the Bill.' "

SRI P. S. KRISHNASWAMY AYYANGAR :—" Sir, the Hon. the Minister for Revenue spoke about chivalry and all that. I do not know whether he is going to move any Government amendment now."

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU :—" Is it to this clause? "

* SRI P. S. KRISHNASWAMY AYYANGAR :—" Yes, it is to sub-clause (2) of this clause. Sub-clause (2) says—

' In computing the total agricultural income of any individual . . . '

16th February 1955] [Sri P. S. Krishnaswamy Ayyangar]

The word 'individual' here will denote only a 'male' and I want that it should include a 'female' also for the purpose of assessment. Therefore, I propose the following amendment:—

'In computing the total agricultural income of any individual for the purpose of assessment, there shall be included—

(a) so much of the agricultural income of a wife or a husband as the
may be or minor child of such individual as arises directly or indirectly.

(i) from the membership of the wife or the husband as the case
be in a firm of which her husband or his wife as the case may be is a
tner . . .'

Such amendments will have to be made. Since I guessed from the gesture of the Hon. Minister that he was amenable to such an amendment, I thought that I might move that amendment now."

* SRI M. NARAYANA KURUP:—"It seems to me that the word 'individual' means only an assessee. It is a general term. Instead of the word 'person' the word 'individual' is used here. It is not a matter between 'he' and 'she' but the whole thing."

* SRI K. PARTHASARATHY:—"Mr. Speaker, Sir, the question of chivalry does not come in here. It is a question of collecting the tax. I wish to submit that in these days there may be a case where the assessee is a male and there may be another case where the assessee is a female. It is possible that the husband may be an assessee the wife having a lesser income. The object of this clause is that if the wife gets any income by virtue of her membership in a firm of which her husband is a director, that income also should be taxed. Suppose the wife is the principal earning member and is the assessee and is also a director of a firm and her husband is a minor shareholder. What is to happen in such a case? They cannot escape from assessment, and we have to make provision for such cases also. Therefore, the income of both the husband and his wife will have to be taken into account. In other words, the income of the family shall be taken into account while levying this tax. That is the object of this clause and if such a course is adopted, there would be no leakage or evasion of the tax."

SRI S. RAMALINGAM:—"I also feel that the amendment of Sri Krishnaswamy Ayyangar should be accepted."

MR. SPEAKER:—"He has not moved any amendment."

SRI S. RAMALINGAM:—"Of course, no written amendment has been moved. He wants the Hon. Minister to accept his oral amendment."

* SRI T. ANANTA PAI:—"Sir, under the Indian Income-tax Act, the husband and the wife are clubbed together and their income is assessed. So also here my hon. Friend, Sri Krishnaswamy Ayyangar wants that it should be clubbed together and

[Sri T. Ananta Pai]

[16th February 1955]

I agree with him that there is no point in leaving any loophole in the Bill by which any income may escape assessment. The object of the Bill should not be defeated.

“ So far as the question of chivalry is concerned, we have not been chivalrous enough to see that the wife does not escape assessment. So all talk of chivalry will have to be set aside.”

MR. SPEAKER :—“ If the Hon. Minister wants time to consider the amendment . . . ”

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU :—“ I do not think that it is necessary in view of the observations made by the hon. Member, Sri Narayana Kurup. The word ‘ assessee ’ includes both man and woman.”

SRI S. RAMALINGAM :—“ Sub-clause (2) (a) says—

‘ so much of the agricultural income of a wife or minor child of such individual as arises directly or indirectly . . . ’

Here the word ‘ husband ’ also must be added. That is why the hon. Member, Sri Krishnaswami Ayyangar, wants that such an amendment should be moved.”

SRI P. S. KRISHNASWAMY AYYANGAR :—“ No doubt ‘ man ’ includes ‘ woman ’ but ‘ wife ’ will not include ‘ husband ’. (Laughter.) However, I do not move the amendment.”

MR. SPEAKER :—“ The question is—

‘ That clause 9 do stand part of the Bill.’ ”

The motion was put and carried.

Clause 10.

MR. SPEAKER :—“ The question is—

‘ That clause 10 do stand part of the Bill.’ ”

The motion was put and carried.

Clause 11.

MR. SPEAKER :—“ The question is—

‘ That clause 11 do stand part of the Bill.’ ”

The motion was put and carried.

Clause 12.

MR. SPEAKER :—“ Motion moved—

‘ That clause 12 stand part of the Bill.’ ”

16th February 1955]

SRI K. P. GOPALAN :—“ Sir, I move the following amendment which stands in my name :—

‘ In line 2, after the words “ in any year ”, insert the words “ on the plantation or plantations he possesses in this State ”. ’

SRI S. RAMALINGAM :—“ Sir, I second the amendment.”

MR. SPEAKER :—“ Amendment moved—

‘ In line 2, after the words “ in any year ”, insert the words “ on the plantation or plantations he possesses in this State ”. ’

* SRI M. KALYANASUNDARAM :—“ கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, ஒரு வருஷம் விவசாய வருமானத்தில் நஷ்டம் ஏற்பட்டிருந்ததானால் பிறகு லாபம் அடையக்கூடிய காலத்தில் இந்த நஷ்டத்தையும் கழித்துக்கொண்டு அதற்குமேல் இருக்கக்கூடிய வருமானத்திற்கு மட்டும் தான் வரி விதிக்கலாமென்ற நிலைமை ஏற்படும். பல கம்பெனிகளுக்கு சில வருஷங்களில் நஷ்டம் காட்டலாம். அந்த நஷ்டத்தை ‘ ரிசர்வ் ’ தொகையிலிருந்து ஈடுகட்டி ‘ டிவிடன்ட் ’ கொடுத்திருக்கிறார்கள். அந்த வருஷத்திலே ஒரு வருமானத்திற்கும் வரி போடப்படுவது இல்லை. அப்படியிருக்கும் போது, மொத்த நஷ்டம் பூராவையும் அடுத்த லாபம் ஏற்படுகின்ற வருஷத்தில் கழித்துக்கொள்ளவேண்டும்”

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU :—“ The amend-^{4 40}
ment speaks about possessions in the State.” p.m.

* SRI M. KALYANASUNDARAM :—“ Sir, I am not speaking on the amendment but I am speaking generally on the clause. This clause is unnecessary.

“ லாபம் அதிகமாக ஏற்படும்போது நாம் அதிகமாக வரி போடப்போவதில்லை. இந்தரையனுக்கு மேல் வரி இல்லை என்பது சர்க்காருடைய கொள்கையாக இருக்கப்போகிறது. அதுதான் முடிவாக இருக்குமென்று நான் நினைக்கிறேன். மூன்றாவது பிரிவுக்கு நான் திருத்தங்கள் கொடுக்கலாமென்று இருக்கிறேன். மூன்றாவது பிரிவு திரும்பவும் நாளைக்கு ஆலோசனைக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்படும் சமயத்தில் சர்க்காருடைய கொள்கை தெரியப்போகிறது. வரியை உயர்த்துவதற்கு சர்க்கார் தயாராயில்லையென்று தெரிகிறது. இதுவரை கிடைத்திருக்கும் புள்ளி விவரங்களிலிருந்து தேயிலைத் தோட்டங்களை வைத்திருக்கும் முதலாளிகளுக்கு எவ்வளவு லாபம் அதிகமாகக் கிடைத்துக்கொண்டு வருகிறதென்று தெரிகிறது. பதினைந்து வருஷ காலத்தில் ஏதோ ஒரு வருஷத்தில், அதுவும் சில கம்பெனிகள்தான் நஷ்டமடைந்திருக்கின்றன”

MR. SPEAKER :—“ The hon. Member Sri M. Kalyanasundaram wants to move amendments to this clause also. I hope I have the permission of the House to postpone consideration of this clause.”

The consideration of the clause was, by leave of the House, postponed.

Clauses 13 and 14 were put and carried.

Clause 15.

MR. SPEAKER :—“ Motion moved—

‘ That clause 15 do stand part of the Bill. ’”

[16th February 1955]

* SRI M. NARAYANA KURUP :—“ Sir, I move the amendment which stands in my name :—

‘ In sub-clause (3), item (c), add at the end the words “ or refer the matter to the bench consisting of all the three members ”. ’”

SRI S. RAMALINGAM :—“ Sir, I second the amendment.”

MR. SPEAKER :—“ Amendment moved—

‘ In sub-clause (3), item (c), add at the end the words “ or refer the matter to the bench consisting of all the three members ”. ’”

* SRI M. NARAYANA KURUP :—“ Sir, this small amendment is very necessary if the Government want to do justice to the assessee. The Appellate Tribunal has been instituted with a purpose, namely, that it may view dispassionately the assessment that has been carried out by the Income-tax Officers. It is quite likely that where a point is very intricate there may be a difference of opinion between the members and sub-clause 3 (c) as it stands provides that when an appeal is heard by a Bench consisting of two members, and the members are divided in their opinion on any point, the appeal is to be dismissed. This is a very hard case. The clause itself has provided for three members so that in appropriate cases there can be a judgment by a majority. My amendment will come into force only if the two members are agreed on the point but they think that the matter about which there is a difference of opinion is so important that it may be referred to the full Bench. This amendment does not mean that all appeals where there is a difference of opinion should go to a Bench of three. In cases where the two members themselves feel that they want the opinion of the third member, they are helpless to do so if the sub-clause stands as it is. It is therefore a very equitable amendment and I hope the Government will find no difficulty in accepting it because unless the two members agree there can be no reference to the third member.”

SRI S. RAMALINGAM :—“ Sir, sub-clause 3 (c) reads as follows :—

‘ Where an appeal is heard by a Bench consisting of two members, and the members are divided in their opinion on any point, the point shall be found against the appellant . . . ’

“ கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இரண்டு ஜட்ஜுகளைக்கொண்ட ஒரு பெஞ்சு அப்பெலட் டிரிபியூனல் விசாரணை செய்யக்கூடிய சமயத்தில் அவர்களுக்குள் ஒரு விஷயத்திலாவது எந்த அபிப்பிராய பேதம் ஏற்பட்டுவிட்டால் அப்பீல் செய்துகொண்டவனுக்கு விரோதமாக தீர்ப்பு அளிக்கவேண்டுமென்று சொல்வது ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. இரண்டு ஜட்ஜுகளுக்குள் அபிப்பிராய பேதம் ஏற்படுகிறது என்று சொன்னால் அது அப்பீல் செய்து கொண்டவர்களுடைய குற்றம் அல்ல. ஆகவே அந்த டிரிபியூனல் மூன்றுவது நபரைச் சேர்த்து மூன்று பேர்கள் கொண்ட டிரிபியூனலை ஏற்படுத்தி நியாயமான முறையில் தீர்ப்பு அளிப்பதுதான் முறையே தவிர அப்பீல் செய்துகொண்டவருக்கு விரோதமாக தீர்ப்பு அளிப்பது முறையல்ல.

16th February 1955]

[Sri S. Ramalingam]

அப்பீல் செய்வதவர்களுக்கு விரோதமாகவும், சர்க்காருக்குச் சாதகமாகவும் தீர்ப்பு அளிக்கவேண்டுமென்று கோரக்கூடாது. வேண்டுமானால் அப்பீல் செய்வதவர்களுக்குச் சாதகமாக தீர்ப்பு அளிக்கவேண்டுமென்று திருத்தம் செய்யலாம். கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ நாராயண குருப் அவர்கள் சொன்னதுபோல மூன்று பேர்களைக்கொண்ட ட்ரிபியூனலை அமர்த்தி அப்பீல் செய்வதற்கான சந்தர்ப்பத்தை அளிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.”

SRI V. R. KRISHNA AYYAR :—“ Mr. Speaker, Sir, I also support the amendment because, with all deference to the Government, it looks outrageous to me that there should be a provision of this kind. If there is reference to, or the matter is heard by the members of the tribunal and they disagree, then the effect is that the Taxing Officer is exalted into the position of a member and there is also the presumption that he gives an opinion in favour of the Government, for this is what it comes to. Usually it is the majority decision that prevails whether it is the High Court or any other tribunal. Wherever there is to be a decision, right from the Panchayat Court to the High Court, the decision of the majority must prevail. If a Bench of two members hear an appeal what normally happens in the High Court must happen here also. In the High Court where two Judges sit as a Bench and there is a difference of opinion, it is referred to a Full Bench of three Judges sitting together or it is referred to a third Judge. On the other hand, what we are told by this provision or what happens is, that when there is a difference of opinion both the members of the tribunal forfeit their capacity to decide and the Taxing Officer becomes the deciding Judge, that is, the third member, because it is his opinion that prevails. This is really wrong in principle.

“ Secondly where an appeal is referred to a tribunal, the tribunal must decide it. If one member has a difference of opinion with the other member, it does not mean that the Government should always win. It is proper that we should follow the principle which governs tribunals and their decisions, namely, decision by majority or where there is an equally divided opinion it should be referred to the third member. That is the proper thing to do. I think this vicious principle which has been borrowed from somewhere and which has got into the Sales Tax Act still persists. It is not known anywhere else in any other statute. The Madras Government after experimenting with it in the Sales Tax Act are now trying to introduce it in other legislative measures also. I wish it had stopped with the Sales Tax Act and did not permeate into or pollute other statutes.”

SRI M. KALYANASUNDARAM :—“ கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இந்தத் திருத்தத்தை நான் ஆதரிக்கிறேன். இதை சர்க்கார் ஏற்றுக் கொள்வது அவசியம் என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம், சப்-கிளாஸ் (4) சொல்வதாவது.

“ Subject to the provisions of this Act, the Appellate Tribunal shall have power to determine the times and places of its sittings and to regulate its own procedure and the procedure in all matters arising out of the discharge of its functions.”

[Sri M. Kalyanasundaram] [16th February 1955]

“கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த உட்பிரிவு (4)-ஐ நான் ஆட்சேபிக்கிறேன். ட்ரிபியூனல் எந்த முறையில் நடக்கிறது என்பதற்காக பூரா அதிகாரத்தையும் அவர்களே நிர்ணயித்துக்கொள்ளச் செய்வது சரியல்ல. ஆகவே அந்த உட்பிரிவை எடுத்துவிடவேண்டும். விதிகள் தயாரிக்கும் காலத்தில் இதற்கு விதிமுறைகள் செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இதைப்பற்றி சர்க்கார் ஆலோசனை செய்து முடிவுக்கு வரவேண்டுமென்று சொன்னால் இந்தப் பிரிவை இப்பொழுது ஒத்திப்போட்டு பிறகு விவாதத்திற்கு வரும்போது எடுத்துக்கொள்ளலாம் என்று தெரிவிக்க விரும்புகிறேன்.”

4-50
p.m.

* SRI K. PARTHASARATHY :—“ Sir, the provision contained in the Bill has been characterised by my learned Friend as outrageous. I am really surprised at that. No doubt the provision seems to be just against the assessee. We may be interested to know that there is some provision in the Civil Procedure Code where on second appeal, if two judges disagree, the lower Court judgment prevails. This is a similar provision. There is nothing outrageous in it. It is something serious to say so. So far as the provision itself is concerned, where the two Tribunal Members do not agree, the best course will be to leave it to a third member so as to have a fair deal, especially where the other party is the Government.”

MR. SPEAKER :—“ I shall now put it to the vote of the House.”

SRI M. KALYANASUNDARAM :—“ Sir, I made a proposal to take it up later. The Hon. Minister for Public Works is also here and we can proceed with the one-hour debate. Therefore, we can postpone consideration of this clause to the next day.”

MR. SPEAKER :—“ I have no objection. Whatever the House decides, I shall do so.”

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU :—“ Sir, let me have my say and see how hon. Members react. As regards the point raised by the hon. Deputy Leader of the Opposition, it is rather funny. He wants to take away the right of the Tribunal as to where to sit, when to sit and all that and he wants us ‘to determine the place and sitting and regulate the procedure’. That is uncalled for.

“ With regard to the other amendment, Sir, it was said that when a decision is taken in appeal and when the members differ, it must be left to a third member. The provision here is the lower Court's, or in other words, the officer's decision is upheld. As has been pointed out by my hon. Friend behind, it is done under the Civil Procedure Code. It is the same case in High Courts also. Therefore, I do not think there is any necessity for a change here. The decision of the lower Court is reinforced by an opinion of one of the Judges of the Tribunal. That means there is a majority. As against one opinion, there are two opinions—first the lower court's opinion and second the opinion of one

16th February 1955] [Sri M. A. Manickevelu]

of the members of the tribunal. Therefore, there is a majority and it conforms to the rules of majority. There is no necessity therefore to accept the amendment."

* SRI M. NARAYANA KURUP :—" Sir, the argument advanced by the Hon. Minister, in my opinion, is fallacious. Because here it is not two Judges agreeing as he thinks. I entirely agree that in the civil cases, it is the lower court's judgment passed by a Judge that prevails. But here it is an Income-tax Officer, an executive officer appointed by the Government whose decision is upheld. It cannot be on a par with that of a Judge. If that is not the contention, you cannot say that it is on a par with Civil Procedure Code. In the civil cases, it is done by an independent judiciary and the executive has nothing to do with it. Here it is the Agricultural Income-tax Officer who is directly appointed and controlled and whose conduct is regulated by the Commissioner and the Government and the Minister. You cannot say that he is in a position similar to that of an independent Judge of the judiciary. He does not enjoy any independence. Therefore, that argument will not apply in this case and I beg to say that the concession or right conferred in this case is only in cases where two members do agree.

"Then, the amendment suggested by the hon. Deputy Leader of the Opposition is surprising. I oppose it. It wants that regulations should be made by the executive and not by the judiciary itself. That is a process which is designed to curtail the judiciary. Always we have been agitating the other way, for a more independent, impartial and just judiciary.

"I submit again that inasmuch as the decision of the officer is not on a par with that of an independent Judge, it should be referred to a third member and I request the Hon. Minister to give at least this small concession. The Hon. Minister quoted a part of the speech of the hon. Member behind him, but conveniently forgot the latter portion of his speech where he himself said, 'to create a feeling of justice it would be well to leave it to a third member.' I would only request the Government to accept the amendment."

* SRI M. KALYANASUNDARAM :—" Sir, on a point of explanation. I support the amendment moved by the hon. Member Sri Kurup. Regarding the suggestion I made, I think I am right inspite of the explanation given by the hon. Member Sri Kurup. Because, if the procedure is fixed in the prescribed rules, this House will have an opportunity to correct it or express its opinion on it, for it is to be placed before this House. That is so far as his objection is concerned.

"With regard to what the Hon. Minister says, I have to request him kindly to refer to the original Bill which was submitted to the Select Committee. It was said :

'Subject to the provisions of this Act, the Appellate Tribunal shall have power to regulate its own procedure and the procedure in all matters arising out of the discharge of functions.'

[Sri M. Kalyanasundaram] [16th February 1955]

It is not with regard to the place, timings, etc., that the Tribunal is required to decide its procedure of its own accord. But it is with regard to the method of enquiry, taking of evidence, allowing exhibits and all that and so, such powers should not be in the Tribunal itself. It should be prescribed in the rules so that this House may have an opportunity to express its opinion on it. This was specifically proposed to avoid calling planters often to Madras to appear before the Tribunal. It can go on sitting either in Coimbatore or Salem where it is necessary. It is for that purpose this was proposed. But the Government now want the procedure also should be left to the Tribunal. Therefore, I submit, that these should be defined in the rules."

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU :—" Sir, as regards the point raised by my hon. Friend, Sri Kurup, the person deciding originally may be an officer. But he gives his decision in a judicial capacity in the sense that he conforms to the procedure of a judicial make-up. Therefore, even though he is an officer, he acts in a judicial manner and therefore there is nothing wrong in that.

" With regard to the points raised by the hon. Deputy Leader of the Opposition I still wonder why and how he wants to determine the timings and places of sitting of that body . . . (Interruption by the Deputy Leader of the Opposition : ' See the original Bill.'). Why refer to the original Bill. The Bill before the House provides that ' subject to the provisions of this Act, the appellate tribunal shall have power to determine the times and places of its sittings and to regulate its own procedure and the procedure in all matters arising out of the discharge of its functions ' . Sir, everywhere in every Tribunal—even in High Court—it is that body that regulates its own procedure. Therefore, we cannot adopt a novel procedure. It will be a funny procedure. Sir. I oppose it."

MR. SPEAKER :—" I want to know whether Mr. Kurup is withdrawing his amendment."

SRI M. NARAYANA KURUP :—" Sir, it involves a question of principle and therefore I press for the acceptance of my amendment."

MR. SPEAKER :—" The question is—

' In sub-clause (3), item (c), add at the end of the words " or refer the matter to the bench consisting of all the three members " . "'

The amendment was put and lost.

MR. SPEAKER :—" I shall now put the original clause to vote. The question is—

' That clause 15 do stand part of the Bill. ' "

16th February 1955]

(At this stage, the hon. Member Sri Krishnaswami Ayyangar rose in his seat and wanted to say something.)

MR. SPEAKER :—“ It is already 5 o'clock. What is it the hon Member wants to say? ”

* SRI P. S. KRISHNASWAMI AYYANGAR :—“ Sir, I 5 p.m want to draw attention to the peculiar wording of sub-clause (1), namely, ‘ The Government . . . Tribunal consisting of one but not more than three members ’. It should necessarily consist of one or more members. Therefore, it would be enough if it is worded ‘ consisting of not more than three members ’. That would be the proper wording. Otherwise, it would lead to the inference that there can be a Tribunal without any member at all. (Laughter.) Therefore, in the expression ‘ consisting of one but not more than, etc.’ the words *one and but* are unnecessary.”

* SRI M. NARAYANA KURUP :—“ Sir, generally when we say a ‘ Commission or Tribunal ’ there is a feeling whether it is one-man’s Commission or what. It is only that which is stated here.”

The clause was put and carried.

V.—DISCUSSION UNDER RULE 56 RE : COLLAPSE OF HOUSES NEAR CANALS IN THE LOWER BHAVANI PROJECT AREA.

* SRI K. R. NALLASIVAM :—“ கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, என்னால் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் இந்த பிரேரேபணையை நான் வாசிக்கிறேன்.

‘ The falling down of the houses that stand near the canals in the Lower Bhavani Project area and the failure of the Government to rehabilitate the inmates by giving them adequate compensation.’

“ கீழ் பவானி பாசன பிரதேசத்திலும் மேட்டூர் மேல்கால்வாய்ப் பிரதேசத்திலும் சமீபத்தில் தண்ணீர் விட்டதனால் பல வீடுகள் விழுந்து விட்டன என்பதைப்பற்றி இந்த சபையில் பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டது. அனைக்கட்டுகள் பிரதேசத்தில் அவர்களுக்கு நஷ்ட ஈடு கொடுக்கப்படவேண்டும் என்றும் பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டது. கீழ்பவானி பாசன பிரதேசத்திலும் கீழ்பவானி தாலுகாவிலும் அந்த தண்ணீர் போய்க்கொண்டிருக்கிறது. கீழ்பவானி பாசனத்தில் 82 மைல் நீளத்திற்கு தண்ணீர் விடப்பட்டிருக்கிறது. மெயின் வாய்க்காலின் நீளம் 121 மைல்கள். கிளை வாய்க்காலிலும் தண்ணீர் விடப்பட்டிருக்கிறது. இந்தப் பாசனத்தில் இருக்கக்கூடிய பிரதேசங்கள் எல்லாம் புஞ்சைப் பிரதேசங்கள். அங்கு பயிர் செய்வதற்கு பலர் கொப்பு வாய்க்கால் வெட்டியிருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட ஊர்களில் தண்ணீர் வந்துவிட்ட பள்ளத்தில் இருக்கும் ஊர்களில் நீர் தேங்கிவிட்டதினால் அங்கு தண்ணீர் கசிந்து வீடுகள் விழுந்துவிட்டன. அந்த நீர் கசிவின் காரணமாக சுவர்கள் எல்லாம் அப்படியே ஊரிப்போய் நின்று கொண்டிருக்கிறது. வரப்போகிற மார்ச் மாதத்தில் தண்ணீரை நிறுத்தி விடப்போகிறார்கள். அப்பொழுது தண்ணீர் நிறைந்துள்ள இடமெல்லாம் காய்ந்துபோகும். அப்படி காய ஆரம்பித்தால் பலபல இடங்களில் எங்கெல்லாம் தண்ணீர் தேங்கி கசிவு ஏற்படாத காரணமாக ஊரிப்போய் நின்று கொண்டிருக்கும் சுவர்களெல்லாம் அப்படியே கீழே விழுந்துவிடும். நான் உள்பட அங்குள்ள பாதிக்கப்பட்டவர்களும் சம்பந்தப்பட்ட அதிகாரிகளையும் நேரடியாகக் கூட்டிக்கொண்டு போய் காட்டினோம். அவர்களும்